

Kornelius Novak

PRINCIPY VYSLYŠENÝCH MODLITEB

Modlitbami k probuzení

Zkratky biblických knih jsou převzaty z Českého ekumenického překladu, resp. z Českého studijního překladu (ČSP). Přehled zkratk se nachází na str. 141.

PRINCIPY VYSLYŠENÝCH MODLITEB

Kornelius Novak

PRINCIPY VYSLYŠENÝCH MODLITEB

Modlitbami k probuzení

OBSAH

Předmluva	9
1. princip	
K vyslyšeným modlitbám potřebujeme Ducha modliteb	23
2. princip	
Pouze skrze krev Ježíše můžeme přijít k Bohu	26
3. princip	
Modlitbě předchází reálné vnímání Boha.....	31
4. princip	
Vyslýchané modlení hledá „Dárce“ dříve než dary.....	36
5. princip	
Důvěra v Boha je základem vyslyšených modliteb.....	39
6. princip	
Vyslyšené modlení je modlitba podle Boží vůle	48
7. princip	
Boží zaslíbení musíme očekávat na modlitbách.....	66
8. princip	
V modlitbě se musíme nechat vést Duchem svatým	71

9. princip	
Modlitba víry.....	76
10. princip	
Bůh vyslýchá jen vroucí modlitby	79
11. princip	
K modlitbě patří oddanost	87
12. princip	
K modlitbě patří obdržet to, za co se modlíme	89
13. princip	
Vytrvalé modlitby dojdou vyslyšení	92
14. princip	
Bůh dává Ducha svatého rád	102
15. princip	
Modlitební život v probuzení začíná společně	107
16. princip	
Bůh vyslýchá přímluvné modlitby	117
17. princip	
Bůh uzdravuje nebo naznačuje, co má vplánu	123
18. princip	
Bůh koná zázraky	129
19. princip	
Modlitba v pronásledování.....	132
20. princip	
Žádný div, že Bůh konal skrze Eliáše zázraky.....	134
Závěrečná poznámka.....	138

PŘEDMLUVA

Hluboká touha po opravdovém životě s Bohem roste v církvích Evropy! Vnitřní potřeba po skutečném posvěcení, reálném modlitebním životě a po hluboko sahajícím probuzení v církvích Evropy narůstá. Tu a tam se již objevují náznaky probuzení a na některých místech je již dokonce v plném proudu. Potřeba probuzení tady byla vždy. Bůh chce duchovně mrtvé probudit k uvědomělému a odhodlanému životu v Jeho svatě přítomnosti. A přesto mnoho lidí, kteří slyšeli evangelium, zůstalo zatvrzelých a tím duchovně mrtvých. Jiní se zase se po svém obrácení stali netečnými pro Boží řeč a jednání. Co dnes potřebujeme, to je probuzení z našeho vlažného duchovního bezvědomí do skutečné Boží přítomnosti: „*Probud' se, ty kdo spíš, vstaň z mrtvých a zazáří ti Kristus.*“ (Ef5, 14) V posledních letech se na mnoha místech mluvilo o probuzení, až příliš často bylo probuzení prorokováno, bylo podniknuto mnoho kroků, ale jen zřídka kdy se někdo vydal důsledně po jediné cestě k opravdovému probuzení: skrze modlitbu.

Mnohým sborům nelze vytýkat, že by byly málo aktivní, protože někteří se o probuzení snažili všemi možnými i nemožnými prostředky. **Mnoho lidí při tom bylo sice aktivních, ale bez opravdové hloubky. Bez modlitby dělalo mnoho lidí to, co umí, ale ne to, co by dělat měli. Bez modlitby dělali mnozí vše, co bylo v jejich moci a silách, ale nedělali nic z Boží síly a jeho neomezené moci.** Na mnoha místech bylo posilováno

sebevědomí a sebedůvěra sborových pracovníků, ale jen zřídka bylo podporováno a rozvíjeno vědomí o Bohu a důvěra v Boha. Požehnání na mnoha místech nepřišlo a místo toho se dostavilo vystřízlivění.

Kde najdeme pravé probuzení bez příchuti show, manipulace, pokrytectví a lačnosti po senzaci? Kde najdeme srdečnou opravdovost bez toho, abychom se na druhé straně museli nechat ubít zákonicstvím? Mnoho sborů má dnes techniku, pódia, show, hudební skupiny, všechno je to jen to nejlepší z nejlepšího, více možností než kdy dřív – ale kde je opravdová duchovní účinnost, o jejímž zaslíbení čteme v Písmu? První křesťané neměli žádný fax, mobil, auto, knihtisk, nic – krom Boha a modlitby k Bohu! Tito modlitebníci zažívali úžasné Boží zásahy a jednání opravdu prostým a zároveň uchvacujícím způsobem a k tomu pravidelně, protože se drželi Boha a pravidel modliteb.

Církev hledá nové metody, jak zasáhnout lidi a získat je spíše pro svou organizaci. Ale Boží metodou, jak k sobě přitáhnout ztracené lidi, stále zůstávají modlitebníci, kteří se v důvěrném vztahu k Bohu nechávají probudit a posvětit, aby v planoucím Duchu přinesli evangelium těm ztraceným. Klíčem k probuzení je opravdová modlitba. Jenže mnoho lidí neví, co si má s modlitbou počít. Jednou jsem byl pozván na „křesťanskou“ pódiovou diskusi v televizi. Protože jsem v tomto termínu už slíbil svou službu v jednom malém vesnickém sboru, prosil jsem organizátory v té vesnici o modlitby za moudrost v tom, jak se mám rozhodnout tak, aby to bylo v souladu s Boží vůlí. Odpověď od nich zněla: „Modlit se mohou ti staří, my budeme raději pro Boha něco dělat.“ Je šokující, jak málo lidí ví, co skutečně modlitební život je a co umožňuje – totiž nemožné!

Ale o čem vlastně mluvíme? Co je vůbec probuzení? Tolik lidí o tom mluví a přitom vůbec neví, co je vlastně cílem probuzení. Pro některé spočívá probuzení v tom, že stále větší množství lidí vyznává svou lásku k Bohu např. v rámci shromáždění chval. Ale podívej se na to, co o tom říká prorok Ezechiel:

„Přicházejí k tobě, jako když se schází lid k rokování, a sedají si před tebou jako můj lid. Poslouchají tvá slova, ale podle nich nejednají. V ústech mají horoucí slova o tom, co udělají, ale jejich srdce tihne za jejich mrzkým ziskem. Tys pro ně jako ten, kdo horoucně a krásně zpívá a pěkně hraje. Poslouchají tvá slova, ale vůbec podle nich nejednají. Až to přijde, a už to nadchází, poznají, že byl mezi nimi prorok.“ (Ez 33,31–33)

Prorok řekl, že se to jednou stane a já sám jsem to xkrát zažil. Davy lidí vyznávají v záplavě pocitů svou lásku k Bohu, ale nic se na jejich životě nemění! Nedochozí k morálnímu obrácení, které Bůh očekává! Takové oznamování lásky nemůže Bůh použít. Ježíš nám říká, co to ve skutečnosti znamená, milovat Boha:

„Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.“ (J 15,10)

Chtěl bych to zcela neosobně vyjádřit takto: probuzený člověk zachovává Boží přikázání tak, jak je sám Ježíš zachovával a žil v každodenním životě.

Je možné to vyjádřit i zcela osobně: probuzený člověk žije v harmonii s Bohem tak, jak sám Ježíš v harmonii s Bohem žil a Jeho vůli uskutečňoval!

Někteří chápou Boží přikázání úplně špatně a přitom jsou zjevením samotného Boha! Bůh začíná desatero přikázání osobní výpovědí: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh...“ Mnozí to nevědí, ale Bůh je svou podstatou morální bytost! Morální znamená, že Bůh ví, co je dobré a správné. Není pravdou, že Bůh všechno může! Ano, On je všemohoucí, ale Bůh například nemůže lhát! Nemůže krást! Bůh se nemůže změnit! Kdyby to udělal, tak by se stal samotným ďáblem! Bůh je dobrý, Bůh je spravedlivý a ví, co je dobré a co je špatné, co je důležité a co důležité není! Někteří lidé se v současnosti domnívají, že morální zákony Bible už dnes neplatí, protože zákon byl přibit na kříž, ale to je fatální nedorozumění! Tito lidé nerozlišují mezi desaterem přikázání a mojžíšovým obětním zákonem! O desateru přikázání říká Bůh Mojžíšovi, aby je vložil do schrány smlouvy, a o zákonech obětních rituálů říká Bůh Mojžíšovi, aby je položil vedle schrány smlouvy!

Takže na stranu, protože budou odstraněny, až Ježíš zemře jako zástupný obětní beránek! My už tedy nemusíme přinášet oběti, protože Ježíš je našim obětním beránkem, ale teď se na základě tohoto domnívat, že Bůh např. odstranil i 10 přikázání je fatální chybou, na které je postaveno mnoho falešných učen! Ježíš řekl:

„Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Neboť amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné nejmenší písmenko ani jedna čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane. Kdo by tedy zrušil jediné z těchto nejmenších přikázání a tak učil lidi, bude nazván nejmenším v království Nebes. Kdo by je však činil a učil, ten bude nazván velkým v království Nebes. Neboť vám pravím: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho převyšovat spravedlnost učitelů Písma a farizeů, jistě nevejdete do království Nebes. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům (Ex 20,13; 21,12): ‚Nebudeš vraždit.‘ Kdo by zavraždil, propadne soudu. Já vám však pravím, že každý, kdo se hněvá na svého bratra bez příčiny, propadne soudu. Kdo by řekl svému bratru: ‚Hlupáku‘, propadne veleradě. Kdo by řekl: ‚Blázne‘, propadne ohnivě Gehenně.“ (Mt 5,17–22)

Ježíš nepřišel proto, aby odstranil Boží „morálku“! Ježíš přišel, aby naplnil Boží přikázání, naplnil je životem a uskutečnil je! Ježíš ta přikázání neoslabil, ale naopak dokonce vyostřil! Protože my už konečně jednou musíme pochopit, jak vážný, nebezpečný a zničující je hřích! A to i když se jedná o „pouhé slovo“!

Někteří se domnívají, že člověk je zákonický když se snaží dodržovat zákon. Ale pozor! Existuje rozdíl mezi cestou zákonického člověka a člověkem, který se nalézá na cestě k posvěcení! Ten zákonický se snaží dosáhnout spasení tím, že se snaží zachovávat zákon. To se nemůže podařit! Ale ten posvěcený se snaží zachovávat zákon ne proto, aby byl spasen, ale proto, že už skrze Ježíšovu milost zachráněn je a pochopil, že zákon je důležitý a správný a že není nic lepšího než jednat podle Božího slova! Vidíš ten obrovský rozdíl?

Kristus žil v harmonii s Bohem a Jeho zákonem a Kristus se chce dávat poznat probuzeným lidem a skrze ně všem ostatním –

může tak jednat i skrze tebe? Existuje dobrý test toho, jestli žiješ probuzený život v harmonii s Boží vůlí. Ježíš řekl:

„Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li mé výroky ve vás, požádejte, oč chcete, a stane se vám.“ (J 15,7)

Je to i tvá zkušenost? Toto zaslíbení je myšleno vážně a Ježíš neslibuje nic nebezpečného, protože je zde ještě jeden předpoklad:

„A to je ta naprostá důvěra, kterou máme k němu, že když bychom o něco žádali podle jeho vůle, slyší nás.“ (1 J 5,14)

Chceš-li totéž, co chce Bůh, potom Bůh tvou modlitbu vyslyší, tak prosté to je. Kdo žije v harmonii s Boží vůlí, ten zažívá jedno vyslyšení modliteb za druhým, neboť Bůh má přístup k jeho srdci a ten člověk ze svého přesvědčení souhlasí s Boží vůlí a tím prožívá jedno vyslyšení modliteb za druhým. Je to i tvá zkušenost?

KLAMÁNÍ A ZKLAMÁNÍ

O tom, že Bůh je dnes stejně úžasně aktivní, jako byl už kdysi dávno, jsem roky pochyboval. Tu a tam přijel do sboru hostující řečník, který údajně s Bohem zažil takové věci, které nás uváděly v úžas – ovšem ne do stavu, abychom Boha také stejně úžasně zažili. Potom jsem se setkal s lidmi, kteří se snažili „nadopovat se“ duchovními iluzemi a citovou manipulací, jak se později ukázalo. Přesvědčivé to nebylo, protože když show a hudba pominula, dopomohly okolnosti každodenního života vyvolat na světlo všechno to, co se tyto moderně religiózní show pokoušely skrýt.

Nějaký čas jsem navštěvoval jednu takovouto domácí skupinku. Jak jsem byl ze začátku překvapen jejich zážitky s Bohem, jejich náhlými velkými projevy citů, jejich vnitřními obrazy a proroctvími, které pro sebe navzájem měli. Když jsem ale návštěvníky této domácí skupinky pozoroval delší dobu, nezbylo mi, než zpochybnit opravdovost těchto fenoménů a jednoho večera

těmto lidem říci: „Mám dojem, že si tady jen vzájemně něco předstíráte. Navzájem se tady citově vybičujete, ale to vás nene- se a nedrží opravdově a jednou přijde chvíle, kdy se zhroutíte.“ Lidé v této skupince se velmi rozzlobili nad mým ohodnocením (odhadem jejich stavu) a chtěli mi vysvětlit, že mám negativní postoj vůči Duchu Svatému a ještě některé další věci. Zhruba za dva roky jsem potkal jednoho z oněch členů domácí skupinky a on mi bez vytáček přímo řekl: „Měl jsi pravdu. Z osmi lidí té domácí skupinky tam zůstal už jen jeden. Ti ostatní odpadli od víry a skoro všichni z nás berou drogy, dva z toho dokonce heroin. Když jsi to tenkrát řekl, zasáhlo mne to přímo do srdce. Věděl jsem naprosto přesně, že se to týká mne. Opravdu jsme chodili do sboru a na skupinku proto, abychom se „nadopovali“ Ježíšem. Ale další den jsem byl vždy emocionálně úplně na dně a živořil jsem až do dalšího setkání. Myslel jsem si, že se tak vede jen mně a chtěl jsem být takový, jako ti ostatní. Dnes vím, že na tom nebyli o nic lépe než já.“

Není toto úděsné a alarmující? Kolik sborů se takto nebo podobně zlomilo a zničilo?! Jak dlouho se budeme vzájemně klamat a svádět emocionálními iluzemi?

Jednou jsem si položil otázku, co by „křesťané“ dělali, kdyby jim jako „druhořadé“ byly odebrány jejich cévédčka, chválicí skupiny, jejich show a konference, jejich divadelní skupiny a jiné aktivity, jejich křesťanské plakáty a propisky, prostě všechno! Co by jim ještě zůstalo? Kdo by ještě zůstal? Je to skutečně jen víra v Ježíše, co nás sjednocuje, nebo to jsou všechny ty ostatní věci? Někdy mám dojem, že mnozí žijí jen moderní nábožen- ský život a dosud nepřekročili práh k pravému křesťanskému životu.

Co jsme už všechno ve „sborech“ nezažili... Všechny ty negativní zážitky s falešným prorokováním, mocí a touhou po pe- nězích a seberealizujícími se vedoucími, nebo manipulací... Ra- ději bych utekl, než abych se otevřel této „Boží realitě.“ Jestli tohle má být probuzení, co tady mnozí předvádějí... To nikoho

nenapadne, že Ježíš jasně varoval před falešnými proroky, svody a vlky v beránčím rouše?! Nedokážu pochopit, čemu všemu lidé věří a co považují za „pravý křesťanský život“!

Mnoho zkušeností z prostředí okolních sborů ve mně vypůsobilo následující představu. Viděl jsem se, jak se ve vyprahlé poušti snažím lopatou vyházet – vytvořit – koryto řeky. Přitom jsem se v neustálém potu své tváře modlil, aby Bůh do tohoto mnou vykopaného koryta seslal vodu a tím aby vznikla řeka.

Když jsem se na tento obraz díval zvenčí, připadalo mi to jako naprosto nesmyslné! Je přeci naprosto jasné, že si každá řeka své koryto vyhloubí sama, pokud voda poteče dostatečně silným proudem od pramene. Tak mi Pán ukázal, jak zbytečné je mnoho z toho, co se já sám a my ve sborech snažíme lopatou vyházet a vytvořit.

Jedni se zaházejí svými aktivitami a projekty a marně čekají na požehnání; jiní se zahlčí jedním citovým opojením za druhým a mohou být ve svém náboženském sebeklamu jedině zklamáni. Jiní se prokopávají skrze suchou poušť dávno přežitých tradic. Vyprahlost se tím jen zvětšuje a frustrace a ubitost je čím dál tím ošklivější.

Bůh vyřídil pro všechny časy skrze proroka Jeremjáše poselství, co že je ten problém našeho nepožehnaného „házení lopatou“:

„Dvojí zlo spáchal můj lid: Opustili mne, zdroj živých vod, a vytesali si cisterny, cisterny rozpukané, jež vodu neudrží.“ (Jr 2,13)

V našich sborech máme nespočet dobře vypadajících cisteren. Věci, které vypadají tak, jako by z nich muselo vzejít požehnání, ale nedávají žádnou vodu. Máme tolik věcí, které toho tolik slibují! Může se přitom jednat o lidi, nebo o projekty a aktivity, ale je úplně jedno, co to je, jestliže v to budeš skládat svou důvěru namísto v Boha, potom se může něco, co není samo o sobě špatné, stát mocnou pastí!

Boží lid byl vždy v nebezpečí. Tenkrát byli stále nablízku nepřátelé a Boží lid byl v nebezpečí, že bude vyhlazen. V co by měli

doufat? Odkud, nebo co, nebo od koho by měli očekávat pomoc? Přečti si, co Bůh nechal vzkázat svému lidu:

„Běda, synové umínění, je výrok Hospodinův, uskutečňujete záměry, ale ne moje, uzavíráte závazky, ale ne v mém duchu, vršíte hřích na hřích. Odcházíte a sestupujete do Egypta, ale mých úst jste se nedoptali, záštitu hledáte u faraóna, utíkáte se do stínu Egypta. Ale faraónova záštita vám bude k hanbě a utíkání do stínu Egypta k potupě.“ (Iz 30,1–3)

Nebo o kapitolu dál:

„Běda těm, kdo sestupují pro pomoc do Egypta, na koně spoléhají, doufají ve vozy, že jich je mnoho, v jízdu, že je velmi zdatná; ale ke Svatému Izraelu nevzhlížejí, nedotazují se Hospodina.“ (Iz 31,1)

Boží lid tenkrát hledal pomoc v nejmodernější válečné technice, v „chlapské síle“ a domníval se, že se tím nalézá na jisté cestě k vítězství, ale Bůh je nazývá „synové umínění.“ Mluví o tom, že na této cestě vrší jeden hřích na druhý,... přečti si to klidně ještě jednou. Stejně je to dnes. Mnozí chtějí budovat „Boží království“, ale spoléhají se přitom na světské věci a ne na Boha. Vkládají svou důvěru do svého vzdělání, do svých peněz, do svých strategií, do svých budov anebo do techniky ... Jak jsem již řekl: Dělají vše, co umí, ale ne to, co by dělat měli! Když jsem byl misionářem mezi motorkáři v Evropě, tak jsme na začátku dělali úplně stejnou chybu. Chtěli jsme lidi získat pro Ježíše, ale spoléhali jsme přitom na naše vlastní nápady. Domnívali jsme se, že lidi získáme tím, že budeme všichni jezdit na Harleyi, budeme potetovaní, budeme nosit dlouhé vlasy a hrát rockovou hudbu... zapomeň na to. Mezitím se již po celém světě pohybují lidé, kteří spoléhají jen na své vlastní plány. Pokouší se napodobovat nějakou megacírkev a když to nefunguje, tak hledají jinou megacírkev. Po celé Evropě se pohybují lidé se svými „megaprojekty“ a slibují modré z nebe, **ale kde jsou ti modlitebníci, kteří žijí v harmonii s Bohem a chodí ve skutečích, které Bůh předem připravil?!** Kde jsou ti lidé, kteří stejně jako Eliáš prožívají opravdovou Boží moc přicházející z nebe?! Jeden mnohé slibující megaprojekt přebíjí druhý! Jednou mě oslovila

televize, která chtěla natočit pořad o kazateli, který se svým letadlem přistál v Chebu, aby upozorňoval na dětskou prostituci... Řekl jsem jim, že je to nesmysl, protože tím by se začalo sjíždět ještě víc pedofilů z celé Evropy! Takový pořad už jednou v televizi byl a potom se na to místo začaly sjíždět celé autobusy plné pedofilů!!! Říkám vám, že vím o několika horlivých křesťanech, kteří pracují na ulicích v Chebu a že je možné je podporovat... ale to nikoho nezajímá, pokud to není nějaká show! A to je právě to, z čeho je mi nejvíc zle! Všude jen nějaká show, ale já už mám plné zuby křesťanského teátru! Nejvíc by se jim líbilo, kdybych vjel na pódium na motorce a začal předvádět svaly, ale jasné Boží slovo slyšet nechtějí! ... Už mám plné zuby moderního „křesťanství“!!!

Z oklamávání vždy vzejde jen zklamání! A tisíce křesťanů jsou mezitím zklamáni proto, že se nestalo to, co se jim prorokovalo z nebe! Na setkání pastorů se mi jeden pastor svěřil, že jsou zklamáni: „Jeden zahraniční kazatel nám řekl, že to musíme dělat tak a tak a potom budeme prožívat totéž, co křesťané na Filipínách, kde je momentálně velký růst sborů.“ Udělali tedy všechno podle návodu a nic se nestalo... Z oklamávání vzejde vždy jen zklamání. Už musíme konečně přestat hloubit svá vlastní říční koryta! To není žádný křesťanský život! Proberme se konečně! Je zde jiná cesta! Budeme-li žít v důvěrném vztahu s Bohem, potom nám On sám bude pramenem a plností! Proudý živé vody samy mocně vyhloubí svá říční koryta. Je zde naprosto oprávněná otázka: Kde je možné zažít toto prosté, ale uchvacující Boží jednání? Odpověď je mnohým stále jasnější: Tam, kde jsou lidé uchvácení Bohem a v prosté modlitbě od něj vše očekávají. Může to vypadat jakkoliv důležitě a duchovně, ale pokud se to postaví na místo Boha a modlitby, je to jen děravá nádrž! A to i když se jedná o naditou peněženku nebo doktorský titul! Nevzejde z toho to, co očekáváme i když to stále budí dojem, že z toho přece něco vzejít musí. Svůj osobní vztah s Bohem nemůžeš nahradit ničím!

Úplně jsem se zděsil při četbě některých biografí, když jsem si uvědomil rozsah požehnání, které mohl Bůh nechat proudit skrze jednotlivce, kteří se opravdově modlili. Celé země mohly být částečně změněny skrze životy jednotlivců, jako například skrze kazatele probuzení Charlese G. Finneyho. Skrze něj byl probuzen nejen bezpočet sborů, ale dílem s nimi i celé obce. Nečetl jsem nic, co by mne víc oslovilo a vyzývalo, než jeho biografie „Životní vzpomínky“ a jím napsaná kniha „Probuzení“, kde sepsal principy pro pravidelná probuzení. Tato probuzení nepřišla z čistého nebe, nebylo to tak, že by přišla tady a vedle vynechala proto, že Bůh je suverénní a nejedná jinak než suverénně. Ne, nýbrž Finney mohl opravdově očekávat od Boha pravidelná probuzení, protože se držel zjevených Božích principů. Tajemství jeho prostého, ale úchvatného a dojemného života a služby leželo v jeho schopnosti modlit se, a jeho jednoduchého, logického a upřímného zvěstování, kterým vedl sbory do modlitebního života. Účinky a dopady jeho života a služby byly v každém ohledu ohromné. Stovky tisíců přijalo poslušnost víry vůči Bohu a vstoupilo do modlitebního života. Není to právě to, co hledáme?

Mnoho lidí je dnes aktivních, ale bez opravdové hloubky. Nerozumějte mi ale špatně. Nemám nic proti sborovým aktivitám a menším nebo větším misijním výjezdům, vycházejí-li z Boha. Ale jednou jsem se vyděsil nad následující věcí: Nejlépe maskovaným útekem před skutečným Božím požadavkem je člověkem samým vybraná „služba“ pro Boha. Mnozí lidé si toho nejsou vědomi, ale namísto aby následovali Boží volání a Jeho povolání a realizovali Boží vůli, realizují ve svých sborech jen sami sebe. Tohle si musí lidé uvědomit, jestliže má dojít ke skutečnému probuzení! Na tomto místě žije mnoho lidí v náboženském sebeklamu. Mnoho pracovníků ve sborech, které jsem navštívil, rozpoznali tuto situaci a doznali se k tomu také. Jeden pracovník mi řekl: „Od dětství jsem zde aktivní, v církvi uznávaný a tak moc si přeji, aby se moje děti rozhodly pro Boha; ale dnes poznávám,

že vlastně Bohu nedůvěřuji a vším, co ve sboru dělám, chci zůstat od Boha v určité vzdálenosti.“ Jeden kazatel mi řekl něco, co jsem stejně anebo podobně slyšel také od mnoha jiných lidí a co jsem také sám zažil: „Náš sbor se pomalu ale jistě rozpadl skrze všechna takzvaná proroctví a předpovědi. Komplexy méněcennosti zatížené ženy v domácnosti a další lidé s potřebou seberealizace chtěli být alespoň v neděli středem pozornosti. Mnoho členů sboru prezentovalo svá vlastní přání a představy jako zjevení Boží vůle. Stokrát bylo zaslíbeno probuzení – až byla hromada střepů úplná. Teprve dnes dokážu tu katastrofu prohlédnout.“ Jiný pastor na setkání pastorů přiznal: „Myslím si, že se zaměstnáváme všemi těmi aktivitami jen proto, abychom nemuseli dělat to, co víme, že bychom dělat měli, protože máme strach se k Ježíši naplno přiznat nebo začít opravdu konat Boží vůli.“ Z mnoha křesťanských akcí mám ten dojem, že se dělají jen proto, aby se nemuselo dělat to, co je doopravdy Boží vůlí!

Všechny iluze musí dříve nebo později padnout, aby člověka něco napadlo! Církev se na tomto místě musí probrat! Mnozí to myslí dobře, ale už nerozpoznávají, že dobré je nepřitelem nejlepšího. Mají svá dobře myšlená přání za Boží vůli a velmi se přitom mylí, navíc tím ještě svádějí na scesti sebe i druhé. Právě také u těch, kteří tak často o probuzení mluví, musí k probuzení dojít; neboť probuzení je to, co se stane, když se církev probudí ze „snů“ – jedno jakého druhu – a vstoupí do pravdy a Boží svaté přítomnosti.

POČÍTEJ S BOHEM

Bůh si přeje, abychom v každém okamžiku počítali s Ním a s jeho zásahy a jednáním. Počítání je třeba se naučit! Jak dlouho jsme potřebovali k pochopení rozdílu mezi jedna plus jedna a jedna krát jedna? Při učení se principům modlitby jsme dle mého názoru ještě více neochotní. Ale tak se nepohneme z místa. Nemůžeme si u Boha dovolit nechat být jedna plus jedna tím stejným

jako jedna krát jedna a myslet si, že On nám požehná, ale musíme se naučit v modlitbě s Bohem počítat! Nesmíme se divit, že modlitby zůstanou nevyslyšené, když toto nerozlišujeme a tyto zjevené principy opomíjíme. Ignorovat zjevené principy modliteb a myslet si, že Bůh nakonec přece jen nějak vyslyší, to je pokoušení Boha, protože Bůh nám ty principy zjevil, abychom je v modlitbě uváděli do praxe a docházeli tak vyslyšení.

SATANEM OVLIVNĚNÉ MODLENÍ

Tvrzení, že existují principy, které stoprocentně garantují vyslyšení modliteb, může u některých čtenářů vzbudit nedůvěru. To vychází ze zkušenosti mnohých, protože Bůh jejich takzvané „modlitby“ nevyslychá. Někteří formulují svá přání do nebe, a když to, o co žádali, nedostanou, pochybují o užitku modlitby. Po takovýchto nevyslyšených „modlitbách“ vyvstanou následující myšlenky: „Bůh neexistuje, protože mne nevyslyšel.“ Nebo: „Bůh existuje a jistě vyslychá, ale mně vyslyšet nechce.“ Nebo: „Bůh je, ale modlení je zbytečné a nesmyslné, protože On stejně udělá suverénně jen to, co sám chce.“ Přemýšlíme-li takovým nebo podobným způsobem, dosáhl satan přesně toho, čeho dosáhnout chtěl.

Pozor! K satanově strategii patří následující taktika klamu: vzbudí v nás touhy a přání, které Bůh určitě nevyslyší, abychom se poté cítili Bohem zklamáni. Bůh nám ale sám říká: „*Prosíte sice, ale nedostáváte, protože prosíte nedobře: jde vám o vaše vášně. Proradná stvoření! Což nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřitelem Božím.*“ (Jk 4,3–4)

Není to šokující? Někteří dokonce v modlitbě utužují svou sobecké nepřátelství vůči Bohu! Toho si musíme být vědomi, i když to mnozí to dělají jistě v nevědomosti – to ovšem celou věc nezlepšuje. Za mnoha našimi přáními a tužbami vězí ve skutečnosti satan, který vládne na této zemi, a během našeho života se bude pokoušet ovlivnit naše myšlení a tím i naše vášně

(Ef 2,1). Tím má plno našich přání a dokonce i našich modliteb svůj původ vlastně u satana. Satan ovlivňuje sobecké myšlení a posílá nás s „ošklivými“ sebestřednými modlitbami k Bohu – a Bůh nevyslyší. Satan má s touto činností jeden konkrétní cíl. Protože jsme byli satanem oklamáni a posláni do modlitby, můžeme být jediné zklamáni. Jenže potom jsme, žel, zklamáni Bohem, protože jsme od něj nedostali to, co jsme dostat chtěli. Následně začneme pochybovat nad existencí Boha a jeho přízní, nebo si přinejmenším myslíme něco o neúčelnosti a neefektivitě modlitby – a to je právě to, čeho satan chce dosáhnout. Chceme-li se modlit tak, aby nás Bůh vyslyšel, musíme si být těchto souvislostí vědomi a musíme při modlitbách bdít, abychom neupadli do pokušení a nemodlili se za věci, které chce satan.

Pokud od Boha nedostaneme to, co jsme chtěli, není to žádný důkaz pro neexistenci Boha nebo nesmyslnost a neúčelnost modlitby; nýbrž ukazuje to na náš nedobrý postoj, v němž se modlíme a tím Bohu znemožňujeme, aby nás vyslyšel; nebo ten modlitební předmět nemusí být nutně spojen a sjednocen s Božím požehnáním. Anebo ještě nemusíme být pro vyslyšení modliteb zralí. Chtěl bych to ukázat na několika příkladech. Jako malé dítě jsem své rodiče stále prosil o pistoli. Nerozuměl jsem tomu, proč mi ji pořád nechtějí dát! Oni to ale věděli lépe! Co jsem tedy udělal? Stále si pamatuji na šíp, vystřelený z mého luku, který zůstal trčet zabodnutý v paži mé sestry... Mí rodiče věděli, proč nevyslyšeli mou prosbu! Kdyby Bůh vyslyšel všechny naše modlitby, tak bychom už tady dávno nebyli! Některé věci nejsou s Boží vůlí vůbec slučitelné a na jiné věci nás Bůh musí zřejmě nejprve připravit. Stále znovu přicházím do rozhovoru s lidmi, kteří se modlí za to, aby dostali partnera, a když ho nedostávají, tak o Bohu pochybují. A já mám někdy pochybnosti o jejich zdravém rozumu! Někteří z nich totiž žijí tak ubohý život, že je otázkou, koho by měl Bůh potrestat tím, že jej postaví po jejich boku? Promiňte mi, že to vyjadřuji tak drsně, ale vždyť to tak přece je! Jestli si přeješ, aby ti Bůh dal partnera, tak si dej

svůj život do pořádku! Má snad Bůh dát člověku závislému na internetovém sexu partnera, aby byl neustále podváděn? Má Bůh dát partnera nepořádnému člověku, aby potom musel celý život uklízet? Jaký Bůh by měl druhé takhle trestat? Oni si ale nedají tu práci, aby vystopovali, co říká Bůh o manželství a jaká je Boží vůle a Jeho hodnoty... to se potom mohou dlouho modlit. Takhle to nemůže fungovat.

Nyní se podíváme na jednotlivé principy jak se modlit tak, aby nás Bůh vyslyšel.

K VYSLYŠENÝM MODLITBÁM POTŘEBUJEME DUCHA MODLITEB

1. PRINCIP

Modlení je duchovní záležitost a proto potřebujeme Ducha svatého, jehož zaslíbil Bůh.

*„Ale na dům Davidův, na toho, jenž sídlí v Jeruzalémě, vyleji ducha milosti a proseb o smilování. Budou vzhlížet ke mně, kterého probodli.“
(Za 12,10)*

Duch svatý, kterého získáváme při znovuzrození, je tím Bohem zaslíbeným Duchem modlitby! V podstatě se jedná o první modlitbu, která je u Boha vyslyšena na 100 % a to modlitba o milost a odpuštění hříchů! Kdo si bezvýchodnost své situace uvědomí, ve víře se obrátí k Bohu a přijme Ježíše do svého života, ten se modlí! Modlí se, protože Duch Boží na něm pracuje a otevírá jeho srdce na klepání Pána Ježíše, který v něm v Duchu zaujímá místo a přeje si v něm uskutečňovat dokonané dílo na kříži! Život pravého křesťana začíná modlitbou na základě víry, a jestliže má duchovním životem zůstat, potom musí zůstat zároveň i životem modlitby! Mnozí při modlitbě spínají ruce. To není nutnost, ale je to dobrým příkladem opravdové modlitby.

Podívej se na svou pravou ruku a zkus si představit, že představuje Boží vůli. Levá ruka představuje tvoji vlastní vůli. Boží ruka je nad tvým životem i v něm vždy aktivní, otázkou je, jestli ty s tím souhlasíš? Někteří sevrou svou vůli v pěst a brání se tomu, aby se s Boží vůlí sjednotili. Takto se život dařit nemůže. Obrácení není žádným obrácením, jestliže se člověk neobrátil k Bohu dobrovolně a z přesvědčení tak, aby od toho okamžiku žil posvěcený život v harmonii s Boží vůlí!

Někteří se domnívají, že člověk je již obrácen a spasen když „věří na Boha“. Ale tomu tak není! Adam věděl o Bohu úplně všechno! Osobně Ho znal! Ale Adam se stal vůči Bohu, Jeho příkázáním a Jeho vůli odmítavým. Chtěl realizovat sám sebe. Ano, on věděl o Bohu všechno, chtěl dokonce být jako Bůh, ale byl na cestě ven z ráje a na cestě zahynutí! Je velký rozdíl mezi věděním a pravou vírou! Je rozdíl mezi vědomostmi z Bible a životem v harmonii s Bohem! Obojí dohromady je samozřejmě to nejlepší, ale žel jsou mnozí, kteří něco vědí, ale jsou svedeni a odvedeni od toho, aby se doopravdy obrátili a začali žít v harmonii s Bohem.

Při opravdovém znovuzrození se staneme živými skrze Boha a pro Boha a v modlitbě se dostáváme do stále hlubšího a důvěrnějšího vztahu s Bohem, naším Otcem, ve kterém by vyslýchání našich modliteb mělo být samozřejmostí.

Všechny účinky Ducha svatého v našem životě a službě mají co do činění s našimi modlitbami a jsou od modliteb neoddělitelné. Je Boží vůlí, abychom žili v plnosti Ducha. To znamená také, že si Bůh přeje, abychom usilovali o naplněný modlitební život. Je velmi zajímavé, jak všemožně se o Duchu svatém diskutuje, místo toho, aby mu byl dán prostor k jednání a aby se usilovalo o uchvacující modlitební život. Můžeme si namlouvat cokoli, co bychom rádi slyšeli, ale pokud se nemodlíme tak, aby nás Bůh vyslýchal, těžko budeme mít plnost Ducha, jakou máme mít – protože Duch svatý je také Duchem modlitby. A jestli nežijeme s Bohem v harmonii, nebo to vůbec nevnímáme jako důležité,

potom pochybuji o tom, že je v našem životě bytí i jen gram Ducha svatého, protože Bůh nám jasně sděluje, k jakému účelu nám svého Ducha posílá! Ne proto, abychom z jednoho emocionálního ovínění putovali hned na další konferenci, nýbrž:

„...vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.“ (Ez 36,27)

Kdo v harmonii s Bohem a Jeho zákonem žít nechce, pro toho se stává zákonem skutečnost, že jeho modlitby nebudou vyslyšeny.

POUZE SKRZE KREV JEŽÍŠE MŮŽEME PŘIJÍT K BOHU

2. PRINCIP

Zaslíbení Ducha modliteb nelze oddělit od toho „Probodnutého,“ na kterého se musíme dívat. Krev Ježíše je předpokladem pro to, abychom se mohli k Bohu přiblížit. Pavel k tomu píše:

„Ale v Kristu Ježíši jste se nyní vy, kdysi vzdálení, stali blízkými pro Kristovu prolitou krev.“ (Ef 2,13)

Je jen jedna cesta k Bohu a jeden modlitební život s vyslyšením, a ta cesta se jmenuje Ježíš Kristus: *„Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (J 14,6)* Jen skrze zástupnou smrt Ježíše na kříži máme odpuštění hříchů a tím volný přístup k Bohu. Musíme si uvědomit, že Bůh nás nevyslychá v první řadě proto, že by naše nouze byla tak velká, nýbrž proto, že Bůh vidí Kristovu krev. Naše bída může křičet až do nebe, ale naše vina volá ještě hlasitěji! Krev Ábelova také volala k Bohu. Náš hřích a věčné důsledky v zatracení jsou tou největší bídou ze všech béd, ve kterých lidstvo vězí. Přejde muž k doktorovi s malou rankou a prosí o náplast; ale lékař rozeznává pod tou rankou vážné zlomeniny kostí a chce co nejrychleji operovat. Co má ale dělat, když povrchní pacient chce mít ošetřenou jen tu ránu na povrchu a brání se dát souhlas k potřebnému zásahu? Tak je tomu často u nás lidí s Bohem. Všechno, co s námi hýbe a pod čím trpíme, není ničím ve srovnání s hříchem a věčnými následky, ze kterých nás chce Bůh

jako Spasitel uzdravit. Kdybychom to jen našemu lékaři a Vykupiteli věřili. Ježíš tyto priority vyjádřil velice zřetelně ve chvíli, kdy těžce nemocnému nejprve odpustil hříchy a teprve jako znamení tohoto neviditelného dění uzdravil tělesnou nemoc, aby ukázal, že má opravdu moc odpouštět hříchy. (Mt 9,1)

V současnosti jsou na mnoha místech tyto priority pozměněny. Už léta je moderní zvěstovat lidem uzdravení a bohatství místo evangelia a odvrácení se od hříchů! V současné době žijeme v období jiného vnímání reality, než tomu bylo dříve. Ve všech dobách hýbala všemi národy především tato otázka: „Jak můžeme znovu nalézt harmonii s Bohem? Co můžeme udělat pro to, aby nám Bůh odpustil a znovu nás přijal?!“ Vědomí vlastního hříchu bylo v mnohých národech hnacím motorem! Všechny národy hledali cesty zpět k Bohu a dokonce kvůli tomu obětovali lidi! Tak to pro ně bylo vážné! V době kdy se Ježíš stal člověkem, byla otázka odpuštění hříchů ústředním tématem národa! Když Ježíš prohlásil: „Tvoje hříchy jsou ti odpuštěny“ (L 5,20), tak to trhlo se všemi posluchači! Jak si to mohl Ježíš dovolit! Jen Bůh může odpouštět hříchy! A co všechno je člověk ochotný udělat pro to, aby se mohl před Bohem osvědčit... a Ježíš jednoduše řekne: „Jsou ti odpuštěny hříchy?!“ Ale Ježíš neřikal žádná prázdná slova, ale za Jeho slovy následovaly skutky! Ježíš vzal na sebe naše hříchy a vynesl je na kříž! Ježíš trpěl a zemřel za nás, proto mohl říci: „Jsou ti odpuštěny hříchy!“ To je nejdůležitější téma! Dnes ale žijeme v pozmeněném světě. Satan změnil svou strategii. Lidé potlačují své svědomí a jdou naplno do tohoto světa. Satan hledá kazatele, kteří budou zvěstovat světské „Evangelium“. Uzdravení pro všechny, musíš jen věřit! Bohatství pro každého, stačí jen zvednout ruku a věřit v Ježíše! Na každé konferenci 400 nově obrácených! ... Jak dlouho ještě chceme tímto lžím věřit?! Kde jsou ti skutečně obrácení lidé, kteří i v těžkých časech s vděčností hledí na kříž a mohou říct: „Je jedno, jak to bude dál, protože vím, že to co mám je tím nejdůležitějším! Odpuštění mých hříchů a věčný život u Boha! Budu Ježíše dál následovat

a budu v Jeho síle i v této situaci svědkem o Boží dobrotivosti a lásce. “ Kde jsou ti lidé, kteří Boha doopravdy milují a Jeho přikázání zachovávají? Kde jsou ti lidé, kteří vzdorují ďáblu i hříchu a jsou opravdovými nástroji pro Pána? Takového člověka z tebe může udělat jen kříž.

Věříš tomu, že k Bohu můžeš přijít jedinež skrze krev Ježíše? Tady na tomto místě bychom měli jít do sebe a zkoumat sami sebe, na jakém základě vstupujeme do modlitby. Slyším, jak moje vina křičí k Bohu? Slyším, jak moje svědomí sténá pod tíhou hříchů a obviňuje mne? Jsem připraven právě nyní rozpoznat v přítomnosti Ducha svatého svou vinu, vyznat ji, prosit o odpuštění a napravit ji dřív, než půjdu do modlitby? Jinak ji přece Bůh nebude chtít slyšet.

„Když rozprostíráte své dlaně, zakrýváte si před vámi oči. Ať se modlíte sebezvic, neslyším. Vaše ruce jsou celé od krve. Omyjte se, očistte se, odklidte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo.“ (Iz 1, 15–16)

Bůh nám říká zcela jasně: On nevyslyší ani jednoho! Kdo se upřímně neodvrátí od zlého, ten se může modlit jak dlouho chce, protože Bůh si před ním zakryje své oči. Ale kdo se upřímně a v pokání k Bohu obrátí, toho Bůh jistě nepřehlédne!

FALEŠNÉ ZÁKLADY MODLITBY

City: Modlit se jen, když se cítím dobře nebo jen tehdy, když se mi daří zle – tam je středem moje vlastní ego. I když to třeba může vypadat zbožně, je přesto taková modlitba pouhou součástí mé sobecké seberealizace.

Skutky: Někteří chtějí přijít k Bohu na základě svých dobrých skutků a výkonů a pyšně ve skrytu očekávají, že za to dostanou slávu a odměnu. Nevidí, že jejich tzv. dobrými skutky nemohou zakrýt vinu, která na nich leží a která je odděluje od Boha.

Marie: Někteří se domnívají, že je Bůh vyslyší, budou-li se modlit k tzv. „svatým“ nebo k Marii, matce Ježíšově, ale to jsou jen náboženská, sektářská falešná učení. Takové prosby Bůh

nevyslyší. Marie nám skrze modlitbu nemůže vůbec nijak pomoci. Žádné „Marie, oroduj za nás“, protože Marie byla v Božích očích také hříšnice a musela být Bohem nejprve omilostněná, než s Ním mohla mít co do činění (L 1,28). Bůh mohl ve své milosti zrovna tak dobře vyvolit Janu Macháčkovou, aby přivedla Ježíše na svět. Žádný svatý nám nemůže být v modlitbě nijak užitečný. Učení hlásající to, že jsou tací, kteří ve svém životě udělali tolik dobrého, že z toho teď můžeme profitovat i my, je falešným učením. Boží slovo říká opak – totiž, že není nikdo spravedlivý, není ani jeden! (Ř 3,10). Všichni potřebují odpuštění skrze krev Ježíše a to platí také pro nás.

Náboženství: V současné době je široce rozšířen chybný názor, že všechna náboženství mají na mysli téhož Boha. Ale Ježíš říká jasně: „*Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“ (J 14,6) Nikdo, to jsou skoro všichni – a k tomu ten celý zbytek. Všechna náboženství mají svůj původ v lidech, kteří jsou „od Boha opuštěni“ přemýšleli o tom, jaký že by Bůh mohl být, a vytvářeli si o tom své vlastní představy. Z toho se vyvinuly falešná učení, rituály a tradice, které částečně prostoupily celé společnosti. Ale to, co někdy působí mocným dojmem má hned na počátku chybu. Tam byl člověk bez Boha – tedy bezbožník, a proto může být výsledkem vlastních představ jen bezbožný Bůh. Bůh je naprosto antináboženský! Nesnáší veškerá náboženství a opovrhuje jimi. Jak by se mi asi líbilo, kdyby nějaký člověk, který mě v životě neviděl, po celém světě rozhlašoval, že jsem 150 cm vysoký, mám zelené vlasy a jezdím na mopedu? Představte si, že by všude stavěl sochy se zelenovlasým jezdcem na mopedu. Jaké by mi to bylo? Bůh opovrhuje náboženstvími, protože se u toho jedná o představy o Bohu od bezbožných hříšníků. Měli bychom přestat s představováním si Boha, protože Bůh se zjevuje ve svém slově a představuje se v osobě Ježíše Krista.

Musíme si uvědomit, že zástupná smrt Ježíše je pro nás tou jedinou cestou do vztahu s Bohem. Nepotřebujeme krev Ježíše pouze pro modlitbu obrácení, ale potřebujeme ji každý den

znovu, pokud chceme udržet a zachovat svůj vztah s Bohem, být osvobozeni od hříchu do větší hloubky nebo pokud jsme znovu do něj upadli a aby náš vztah nebyl postaven na iluzích.

MODLITBĚ PŘEDCHÁZÍ REÁLNÉ VNÍMÁNÍ BOHA

3. PRINCIP

„Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k Němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo Ho hledají.“ (Žd 11,6)

Jeden člověk bude číst tento verš a rozumět mu tak, že mu budou splněna všechna jeho přání, jiný se na něj podívá pozorněji a rozpozná, že zde jde o Boha! Chceš se líbit Bohu nebo máš zalíbení v čemkoliv jiném? Chceš přijít k Bohu nebo tě zajímá jen splnění pozemských přání? Hledáš „Jeho“ nebo splnění jiných přání? Chtěl bys mít všechno možné nebo už víš, že jen Bůh sám je ten, který odměňuje a jen On sám může náš život naplnit Boží plností? (Ef 3,14–21)

Pravá víra vnímá Boha tak, jak se Bůh ve svém slově zjevuje. Ten, kdo opravdu věří, se přestává držet svých sebou samým vytvořených představ o Bohu. Modlitby žádného člověka nebudou vyslyšeny, pokud nebude věřit tomu, že Bůh je právě tady a že je Bůh právě takový, jak se nám ve svém slovu dává poznat. Mnozí věří v jediného Boha, ale nechtějí Ho přijmout takového, jaký je. Během svého modlitebního života budeme Boha stále více poznávat takového, jaký je, pokud Ho takového, jaký je, budeme také přijímat!

Pro člověka, který nevěří v Boží přítomnost a všemohoucnost, je nesmyslné se modlit. Když se chceme modlit, musíme

„*věřit, že Bůh je*“. Můžeme myšlenky na Boha sice potlačovat, ale pro život s Bohem jsme stvořeni. Jeden bývalý voják cizinecké legie mi to potvrdil. „V zákopech nejsou žádní ateisté,“ říkal, „slyšel jsem tam ty největší rebely volat k Bohu.“ Ale my to často nechceme vnímat, že jsme pro život s Bohem stvořeni. Vnímáš Boha? Boha „vnímat“ znamená především: přijímat Boha jako pravdu tak, jak se nám dává poznat ve slovu. Vnímat Boha také znamená: být si vědom Jeho přítomnosti. V tom je základní prvek víry a modlitby. Jaké důsledky by to mělo jen pro nás a skrze nás, kdybychom opravdu věřili, že Bůh je přítomný a teď a tady skrze nás chce být činný a jednat? Mnoho lidí tvrdí, že mají s Bohem osobní vztah. Jaké zdvořilostní fráze žel tato tvrzení často jsou! Zamysli se nad tím, co si nevěřící člověk představí pod tvým prohlášením, že máš osobní vztah k živému Bohu, ke svatému Pánu nebeských zástupů, k všemocnému a vševědoucímu Stvořiteli vesmíru, k tomu, jenž má klíče od pekla i od království Božího! Co bude ten, který toto slyší, oprávněně očekávat v našich životech – jaké důsledky by to tedy mělo mít? Mnozí se nazývají „dětmi Božími“, ale Petr nepíše „Božím dětem“, nýbrž „poslušným dětem Božím“ (1 Pt 1,14). **Uvěřil bys v Ježíše, kdyby žil tak, jako ty? Jestli ne, proč by potom druzí měli věřit tobě, když o Bohu mluvíš?** Není již načase žít tak, jako žil Ježíš? Tyto důsledky hledá bezbožný v malých situacích tvého všedního dne. Proto také Ježíš říká, že máme být věrní v mále. Ale žel je to tak, že mnohým chybí právě tyto „drobné“ důsledky Boží přítomnosti v jejich myšlení, mluvení a jednání. Boží láska a morálka je v životě mnoha lidí, kteří se nazývají křesťany, těžce nevybudovatelná! Mnozí mluví o tom, že mají společenství s Bohem, ale v jejich chování v jednotlivých oblastech života chybí projevy svaté Boží přítomnosti a následně jsou právem v očích nevěřících považováni za pokrytce – a mohou při tom být aktivní, jak chtějí. Mezi věděním a vnímáním je rozdíl: Slepý může vědět, že existují barvy, ale ten, kdo vidí, ten ty barvy také vnímá! Živá

víra vnímá Boha za všech okolností a v každé situaci. Otázka: vnímáš Boha? Máš vědomí Boží přítomnosti? Co si myslí ti ztracení ve tvém okolí o pravosti tvé víry? Pravé křesťanství není především v aktivitě, nýbrž ve vnímání Boha. Jsi živý pro Boha a pro Jeho mluvení a jednání? „*Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch.*“ (Jan 3,6) Co tím Ježíš myslí? Skrze tělesné narození (tělo) se staneme živými pro svět s jeho rozmanitými vztahy. Skrze znovuzrození (duch) jsme oživeni Bohem pro živý a důvěrný vztah s Ním.

Židé se modlili v chrámu, „domě modlitby“, k Bohu. Samarňané měli horu, na které se modlili k Bohu. Náboženská modlitba tím byla omezena na určité místo a panovala zde nejistota o tom, kde je vlastně to správné místo, na kterém bychom se měli k Bohu modlit! Když jedna žena u studny mluvila s Ježíšem o oněch různých modlitebních místech, naučil ji Ježíš něco o lepším místě:

„Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v duchu a v pravdě.“ (J 4,23–24)

Ježíš té ženě dává jasně najevo, že Boha není možné ohraničit nějakým jedním místem a že si Bůh přeje uctíváče jiné kvality – lidi, kteří budou Boha vnímat a uctívat takového, jaký je – jako ducha, a že ho budou vnímat a uctívat všude, kde budou. Ježíš z nás dělá skrze znovuzrození chrámy Ducha svatého. Pavel proto říká: „*Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.*“ (1 K 6,19–20)

Tímto se stává každá životní situace Boží chválou a domem modlitby přítomného Boha.

Nemusíme už jezdit na konference chval! Ty sám máš chválit Boha svým tělem i životem! Dobrý skutek, který prokážeš svému bližnímu je chválou Bohu! Ježíš řekl:

„Můj dům je domem modlitby.“ (L 19,46)

Ty sám máš být domem modlitby, ve kterém přebývá Bůh ve všem, co děláš. Ježíš říká: „Bůh si přeje, aby ho lidé takto ctili.“ To je vůle Boží! Kéž bys chtěl být takovým uctívatelem, který Boha vnímá vždy a všude. Není nic hezčího než vnímat Boha stejně tehdy, když jdu v noci na záchod, nebo když kážu evangelium. Nejkrásnější chvíle můžeme prožívat v pokoji s Bohem a to vždy a všude! Ježíš je tady! On skutečně vstal z mrtvých a přebývá ve mně! Proč bych tedy měl běhat po konferencích za nějakými „hvězdnými kazateli“?! Tolik jich běhá od jednoho řečníka k druhému a u Boha se nikdy nezastaví, protože Boží evangelium neznají! Ježíš chce přebývat v tobě! On se chce uskutečňovat v tobě a skrze tebe! V zásadě nemám nic proti konferencím, nerozumějte mi špatně. Potřebujeme biblické vyučování a Bůh biblické učitele ustanovil. Ale tito by nás měli vést k tomu, abychom žili v harmonii s Bohem, a žel mnozí z nich mají jiné záměry.

MODLENÍ V DUCHU

„Modlit se v Duchu“ v žádném případě neznamená, že bychom neměli mluvit k Bohu v našem jazyce. Zdůrazňuji to proto, že falešní učitelé tvrdí, že při modlitbě nemáme používat slova své mateřštiny, ale že se máme modlit pouze „v jazycích“, protože démoni té modlitbě v mateřském jazyce rozumějí. Zažil jsem taková společenství, kde i modlitba před jídlem byla odříkána „v jazycích.“ To mi bylo velmi cizí, protože Ježíš se modlil vždy srozumitelně pro všechny a při modlitbě se nestaral o demony, ale o Boha, který rozuměl všem jeho modlitbám, ať byly vysloveny nahlas, potichu, nebo jen v myšlenkách. Dělej to jako Ježíš. Nemám tu dost prostoru na to, abych mohl pojednat více o tématu „mluvení v jazycích“, ale chtěl bych říci jen toto: Mnoho upřímně věřících lidí bylo znejistěno, protože jim z ničehož nic bylo řečeno, že nejsou těmi správnými věřícími, protože se neučí modlit v jazycích. Přitom apoštol Pavel dává jasně najevo, že ne každý věřící má dar mluvit v jazycích:

„Jsou snad všichni apoštoly? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učiteli? Mají všichni moc činit divy? Mají všichni dar uzdravovat? Mají všichni schopnost mluvit ve vytržení rozličnými jazyky? Dovedou je všichni vykládat?“ (1 K 12,29.30)

Odpověď je zcela jednoduchá: Ne. Ale všichni mohou a mají se modlit! Prostě a zapáleně ve svém jazyku! Nenech se v tom nikým zastavit!

VYSLÝCHANÉ MODLENÍ HLEDÁ „DÁRCE“ DŘÍVE NEŽ DARY

4. PRINCIP

„Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.“ (Žd 11,6)

Jak již bylo zmíněno, spočívá nejrozšířenější omyl, co se modliteb týče v představě, že skrze modlitbu je možné dosáhnout naplnění svých sobeckých přání. Když se tento verš přečte jen povrchně, je možné si myslet, že Bůh je zde jen proto, aby nás odměňoval za naše modlitby, a sice právě tím, co si přejeme – protože je nám přece zaslíbeno, že Bůh bude tím, kdo nám odplatí. Avšak tento verš má jednu podmínku: „...kdo k němu přistupuje, ...těm, kdo ho hledají...“ Zeptej se sám sebe, jaký cíl mají tvé modlitby na prvním místě. Hledáš v modlitbě „dárce“ nebo dar? Žene tě do modlitby touha po Bohu nebo soběstřednost? Chceš přijít k Bohu nebo jen dojít naplnění svých sobeckých přání? Bůh řekl našemu otci víry Abrahamovi něco základního pro každého, kdo chce věřit a kdo se chce naučit modlit: „*Já jsem tvá přehojná odměna.*“ (Gn 15,1) Odměnou pro věřícího je Bůh sám v jeho životě a ne naše sobecká přání. Živá víra se těší v živém Bohu. Cílem věřícího je být blíže a hlouběji Bohu! Bůh se nabízí jako přehojná odměna a nespočetné množství lidí už

v Boží blízkosti došlo zcela přirozeně blaženému naplnění všech jejich přání! Mnoho nevěřících mne už ujišťovalo: „Tedy – kdyby Bůh skutečně existoval, tak by mi bylo celkem jasné, že by potom nebylo nic důležitějšího než Bůh.“ To člověku řekne logika sama. Ale my jsme tak zaslepení. Sepínáme ruce a chceme si vyprosít něco relativně nedůležitého a ani nám na mysl nepřijde, že se právě obracíme na svatého Boha, Pána všech nebeských zástupů! Co z toho všeho materiálního, co máš a o co prosíš, by mohlo Stvořitele vesmíru nahradit ve tvém životě? Co jiného než Bůh by tě mohlo naplnit, když jsi byl pro vztah s Bohem stvořen a jsi na něm závislý? Bůh osobně chce obohatit tvůj život. Věřím tomu, že Bůh mne chce naplnit k mé naprosté spokojenosti? Tato otázka nemá být zodpovídána podle situace, nýbrž správnou odpověď máme dát Bohu v modlitbě a naše rozhodnutí musí prorůstat do všech oblastí našeho života.

DAR VE VZTAHU K DÁRCI

Chci zdůraznit, že Bůh zná naše přirozené potřeby a zajisté za ně můžeme prosit. Dárce se přeci nazývá dárce proto, že chce dát dary. Co ale mnozí v této souvislosti nechtějí vidět a chápat, je skutečnost, že nic na tomto světě nesmíme oddělit od Boha a jeho návodů na použití, ale že všechno může být požehnáno jedi-
dině ve správném vztahu k Bohu. Tak se např. mnoho lidí modlí za svůj manželský protějšek. Ale jestliže má Bůh naplnit a vyplnit naši modlitbu o partnera, možná bychom měli nejprve posvětit náš přístup k druhému pohlaví a měli bychom si nejprve přivlastnit a zažít Boží měřítko pro život ve vztahu s životním partnerem. Jestliže svůj vztah nechci žít ke slávě Boží, nemusím vůbec žádat Boha o partnera. Co by sis přál? Ženu, která splňuje vnější kritéria modelky, nebo ženu, kterou chválí Petr? (1 Pt 3,3) A co ty, ženo, přeješ si muže, který jezdí velkým autem a má naditou peněženku, nebo takového, který hledá nejprve Boží království a jeho spravedlnost? Ano, tady o to jde! My se sice modlíme, ale za co?

Když Bůh něco dává, má být ten dar požehnáním pro nás a pro druhé. Ale žádný vztah a dar nemůže být požehnáním, není-li orientován na Boha a Jeho slovo a není-li žitý tak, jak to Bůh zamýšlel. Bůh musí být centrem našeho života a všech jeho oblastí, má-li být náš život požehnáním.

Bůh chce být naše přehojná odměna, Bůh říká: „...*naleznete mne, když se mne budete dotazovat celým srdcem.*“ (Jer 29,13) Věříš tomu? Chceš to? Jestli ne, tak se nemodlíš upřímně a nemůžeš se divit, když nejsou tvé prosby vyslyšeny. Lidé, kteří za tebou přijdou jen tehdy, když něco chtějí, jsou jen egoističtí příživníci a využívají tě, nebo ne? Kdysi dříve jsem organizoval s jedním kamarádem narozeninovou oslavu. Přišlo velké množství mně neznámých lidí, a nejdříve jsem si myslel, že to jsou všechno kamarádi mého přítele. Potom ke mně přišla taková banda chlapů a jeden se mě s plnou hubou zeptal, co že to je vlastně za oslavu. Z dálky slyšeli hudbu, mysleli si, že se jim tady podaří něco ukořistit a domnívali se, že jsem taky jeden z nich. Já dostal opravdový vztek, odtrhl jsem tomu chlapíkovi láhev s pivem od úst a všechny jsem vyhodil! To se stalo tenkrát, ale jak je tomu teď? Přece nechceme být sobeckými příživníky, když přicházíme k Bohu, že ne? Bohu jde o důvěrný vztah. Hledá-li někdo Boha celým srdcem, potom se mu Bůh dá nalézt, aby mohl požehnat náš život. Ale bez Boha se všechny „dobré“ dary stávají prokletím. To je vidět po celém světě! Lidé disponují věcmi, které samy o sobě nejsou špatné, ale protože žijí bez Boha, přispívá to všechno jen k jejich pádu. Můj přítel si dlouho šetřil na své auto snů, zemřel při 180 kilometrové rychlosti nárazem do stromu... ten strom za to nemohl a auto také ne, je to naše vina, že věci, které samy o sobě nejsou špatné, používáme nesprávným způsobem tak, že se nám stanou prokletím. Jako kdyby manželství mělo být požehnané jen proto, že se svatba konala v kostele! Aby se požehnání mohlo stále projevovat, je zapotřebí, aby i ti lidé stále žili v harmonii s Bohem!

DŮVĚRA V BOHA JE ZÁKLADEM VYSLYŠENÝCH MODLITEB

5. PRINCIP

„...důvěřujeme v Boha skrze Krista.“ (2 Kor 3,4). „Neztrácejte proto odvahy, neboť bude bohatě odměněna.“ (Žd 10,35) „Také já svou důvěru složím v Boha.“ (Žd 2,13) Důvěra v Boží přízeň a jednání je předpokladem pro upřímné modlitby. Když někomu vzejde světlo a on pochopí, že ta největší odměna musí být Bůh, tak mu také dojde, že nejpřednější je přinést Bohu nejprve sám sebe a nejrůznější požadavky – protože v modlitbě jde nejprve o důvěrný vztah s Bohem, který se musí stát cílem v našem životě. Je otázkou: „Důvěřuji Bohu tak, že mu svěřím svůj život s veškerými jeho oblastmi?“

Mnoho lidí se snadno a hned pustí do modliteb za nějaký dar nebo za požehnání, ale v mnoha oblastech života Bohu nedůvěřují a zůstávají vůči němu nedůvěřiví. Tato nedůvěra jim brání v tom být křesťany a žít v důvěrném, úzkém vztahu s Bohem. Zabývají se sice tématem Bůh, ale nechtějí k němu přijít.

„Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život, a Písma svědčí o mně. Ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život.“ (Jan 5,39–40)

Vždycky se našli tací, kteří chtěli mít z Boha nějaký užitek, ale jen málo jich chtělo přijít k Ježíši, Jemu patřit, Jemu naslouchat a Jeho poslouchat a být poslušní. Takoví lidé žijí život v naprosté nelogičnosti. Rozum člověku říká: „Důvěřuj přece tomu, kdo stvořil tvůj život – on snad musí také nejlépe vědět, jak se tvůj život může vydařit.“ Důvěřujeme přece ve všech oblastech života. Své rozbité auto svěřím servisu, nemoc svěřím svému lékaři. Jednomu člověku nesvěříme všechno – tím bychom ho přetížili a sami bychom se zklamali. Ale Bůh stvořil celý můj život, proto mu také celý svůj život můžu svěřit. Logika také člověku říká: „Důvěřuj přece tomu, kdo za tebe umírá, ten tě přece může chtít jediné zachránit a myslí to s tebou dobře.“ Toto logické přesvědčení souhlasí se svědectvím Písma.

„Odvážujeme se to říci, protože důvěřujeme v Boha skrze Krista“ (2 Kor 3,4).

Satan rozšířil o Bohu spoustu lží, které vedou k tomu, že lidé mají z Boha strach, nebo ho vnímají jako nespravedlivého despotu, ale je jedno jak, Bůh dokázal svou lásku a své dobré úmysly s námi v Ježíši Kristu! Co by měl udělat víc pro to, aby tyto satanovy lži vyvrátil a probudil v nás důvěru?

Je zvláštní, jak jsme v myšlení nedůslední. My se tedy modlíme a věříme, že je tady někdo, kdo může zasáhnout skrze čas a prostor, ale v tom samém momentu se tomuto někomu nedůvěřuje a jsou tu pochybnosti o tom, že by se život s ním mohl vydařit. To je divné, nelogické, pochybnost nebo nevíra, každopádně je to postoj srdce, který nás vzdaluje a odcizuje od Boha. Takový postoj srdce při modlitbě neobdrží nic. *„Nechť však prosí s důvěrou a nic nepochybuje. Kdo pochybuje, je podoben mořské vlně, hnané a zmítané vichřicí. Ať si takový člověk nemyslí, že od Pána něco dostane.“ (Jk 1,6–7)* Kdo nedůvěřivě pochybuje o Boží dobrotivosti, nebude se umět upřímně modlit. Jak má vzniknout důvěrné obecenství s Bohem, když chybí důvěra v Boží osobu a jeho moc v každé situaci? Jestli Bohu důvěřuji se vším všudy, vždy a ve všem, se pozná podle toho, zda Bohu důvěřuji i v těch

nejmenších oblastech svého života a jestli na něj dovedu očekávat. Jedná se zde o náš základní postoj k Bohu. Nemůžu říct, že Bohu důvěřuji v jedné oblasti života a v jiné ne, nebo že se mi zdá Boží slovo pro jednu životní situaci přiměřené a pro jinou ne. Bůh očekává mou důvěru ve všech oblastech života.

DŮVĚRA DANÁ PŘEDEM

Důvěrný vztah s Bohem je cílem modlitebního života. V tomto ohledu jsme každý den nanovo vyzýváni, dávat Bohu tu nutnou důvěru předem, protože nejrůznější výzvy ve všech oblastech života se nám nevyhnou. Pouze s rozhodnutím dát Bohu vždy a všude důvěru předem, můžeme setrvat v Jeho následování. Mnozí následovali Ježíše povrchně, a když něčemu nerozuměli, prostě od Ježíše odešli (Jan 6). Otázka: Mohu dát Ježíši důvěru předem, i když mu hned plně nerozumím?

Jak krásné jsou verše:

„Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“ (Ef 2,10)

Tady je řeč o dvou druzích skutků! Bůh chce konat své dílo v tobě a pokud se to děje, tak ty můžeš konat skutky, které On předem připravil. Bůh ví sám nejlépe, jak může tvůj život použít ke své slávě! Může konat své dílo v tobě? Může tě na toto dílo připravit?

Dílo vykopení je dokončené, teď má být ještě v nás věřících modlitebních instalováno. Bůh s námi zamýšlí život, ve kterém se v nás a skrze nás oslaví – když mu budeme důvěřovat. Pro člověka, který pozná svůj skutečný stav, že totiž svůj život promarnil a promrhal bez jakékoliv orientace, může být těžko něco více povzbuzujícího než zjištění, že Bůh má pro jeho život dobrý plán a že Ježíš je východisko z této bezvýchodné situace. Skrze absolutní důvěru v Boha se může i ten nejbezvýchodnější bod stát bodem obratu. Vyslyšené modlitby jsou možné pouze tam, kde Bohu v modlitbě dám celou důvěru předem.

Musím souhlasit s Božím slovem a Jeho záměry. Co má Bůh ve mně a skrze mě v plánu, to bude vždy překračovat mé možnosti a schopnosti. Přivede mne to na mé nejruznější hranice a omezení, která se tím pádem projeví: hranice mého charakteru, mé ohraničené možnosti a schopnosti, má ohraničená důvěra. Když se dostaneme do tohoto místa, je možné změnit – prohloubit naši omezenou modlitbu a zažijeme, jak Bůh rozšiřuje (naše) hranice. Bůh začíná v malých věcech a my Mu musíme dovolit být Jeho dílem dříve, než budeme moci dělat ty skutky, které On sám pro nás připravil. My bychom se chtěli vznášet v oblacích, ale Bůh začíná v hlubinách. Pouze tehdy, když si to přiznáme a uvědomíme, to přinese ovoce. **Veliká služba potřebuje veliký charakter, ale malé úkoly potřebují charakter ještě větší!**

Vzpomínám si, jak jsem vždy při mytí nádobí na biblické škole narážel na své hranice. A to hlavně v době konání velkých konferencí, kdy přicházeli tisíce návštěvníků, jsem byl vnitřně napnutý jak špagát a bouchal jak saze. Vzduch plný páry, cinkot nádobí... moje nervy byli stále tenčí. Jedna mašina při každé otočce zaskřípala a chtěla olej. Jeden spolužák tu situaci nezvládl a zaječel s rudým obličejem: „To nikdo neslyší ten skřípot?!“ Já se tím nechal chytit, mé oslabené nervy v té chvíli povolily a po tom, co jsem své nevoli dal volný průběh, nastalo velké ticho. Jenom ta mašina skřípala dál. Klidně a oddaně přinesl někdo olej a já nemohl pochopit, v jakém klidu duše, odevzdanosti a radosti někteří sourozenci konali hodinu za hodinou svou službu. Na jednoho takového bratra nikdy v životě nezapomenu. S jakým pokojem a radostí vykonával i tu nejspínavější práci?! To bylo pro mne pokořující a zahanbující a budilo to ve mně touhu po úplně jiném životě! Někdy potom jsem se ptal Boha, co on má, co já nemám. Pán mi jasně řekl, že to vychází z jeho postoje být věrný v tom nejmenším a věrně sloužit i v té nejmenší maličkosti. Tehdy jsem poznal, že také všechno velké sestává z mnoha malých částí. Když jsem chtěl, aby se daly velké věci, musela být moje poslušnost a oddanost taková, aby si

i v malých věcech uvědomovala Boží přítomnost a vzdávala mu slávu a čest. Přibližně ve stejné době byl na té biblické škole cikvilkář, člověk vždy radostný, vždy dobře naladěný, vždy s písní na rtech. Po nějaké době mi to začalo jít dost silně na nervy, protože jsem se ptal, co ve mně není v pořádku, když jsem stále takový mrzout. Jednoho krásného dne jsem se ho zeptal, proč je stále takový radostný. On se na mně s údivem podíval a zeptal se mně: „Copak ty nejsi křesťan?“ – A šel dál s radostným hvízdáním. Já bych ho za tu jeho odpověď býval nejradši zaškrtil, ale ta odpověď sedla. S tím jsem se šel modlit a uvědomil jsem si, jak nemožně pluju životem. Kolik radosti v Pánu by mi bylo bývalo posilou, kdybych si přeci byl vědom toho, co pro mne Pán všechno udělal. Kolik chvály by muselo být na mých rtech, kdybych opravdu byl věřil tomu, že Bůh je přítomný. Římanům 12,2 se pro mne stávalo stále aktuálnější. Pro Boží jednání a zásahy do nás a skrze nás je třeba přiměřené a rostoucí víry, přesvědčivé předem dané důvěry a loajality vůči němu. Bez modlitby se dál nedostaneme.

Mnoho z toho, co nám Bůh položí na srdce, nebude třeba hned odpovídat naší vůli, ale právě tady je práh k životu, ve kterém je možné zažít Boží jednání! V takovýchto chvílích nás bude satan pokoušet skrze naše sobectví, abychom se spoléhali jen sami na sebe. V pokušení nás bude satan chtít zabrzdit sebedůvěrou v naše omezené možnosti, a bude chtít docílit toho, abychom naši důvěru, danou předem Bohu, vzali zpět. V modlitbě rozhodneme, jak se ta věc bude vyvíjet dál. Dám-li Bohu důvěru předem a spolehnu-li se na Jeho plány, tak mě požehnání rozhodně nemine. Když se stáhnu zpět, zachovám se vůči Bohu věrolomně a budu pokračovat ve svém živoření bez požehnání. To se odehrává v mnoha malých situacích. Bůh mi např. řekne, že se mám určité osobě za to či ono omluvit. Jak zareaguji? Nebo mi Bůh položí na srdce, abych daroval určitou sumu peněz. Co udělám? Žádný strom nemůže zdravě růst vzhůru pokud zdravě neroste do hloubky. Jak bys chtěl vést lidi k tomu, aby si dávali

svůj život s Bohem i se svými bližními do pořádku, když ty sám to neděláš? Vidíme, že zde je to jádro pudla! **Nauč se být jednoduše věrným v malém a dělej vše pro Ježíše ze srdce, protože On je toho hoden a ty jsi tím na správné cestě.**

Otázka dání důvěry předem pro mne byla stále znovu aktuální. Když mne při jedné evangelizaci Bůh volal k životu s Ním, bylo to pro mne výzvou, zda mu chci doopravdy světit svůj život. Tenkrát byla opravdu řeč o změně vlády a o předání života. Bůh mi dá duchovní a věčný život, když já budu připraven postavit se cele pod jeho vládu. Tohoto rozhodnutí pro Boha jsem nikdy nelitoval. Přesto se každý den znovu objevují situace, kdy musíme tuto základní teoretickou víru měnit ve víru v Boha a Jeho slovo, kterou Mu dáváme předem. Začíná to už v tom, mám-li lhát nebo ne, atd. Také tehdy, když nás Bůh vyzývá spolehnout se na Něj. Nebylo jednoduchým krokem vzdát se své finanční jistoty (o které jsem se domníval, že ji mám), spoléhat se na to, že se o mne Bůh postará, když to ode mne žádal. Teprve když jsem se v modlitbě spolehl na Boha, zažil jsem, jak se Bůh „úžasně“ začal starat o mne a o službu. Teoreticky o tom můžeme plácet jak chceme, ale projít tím musíme stejně sami! Chtěl jsem na biblické škole se vším praštit tehdy, když mi oznámili, že na studia nedostanu od státu žádnou podporu. Jak bych tedy měl pokračovat dál?! Neměl jsem jednoduše žádné peníze! Když můj studijní vedoucí řekl, že bychom se za to měli modlit, tak jsem si pomyslel: „Co to je za pitomost, bezva, jo, modlit se, jistě, proti tomu se nedá nic říct, tak se teda budeme modlit,...“ Ale neměl jsem ve skutečnosti žádnou víru, že Bůh něco doopravdy udělá! V následujících čtyřech dnech jsem obdržel tři obálky s penězi! Byl jsem z toho v takovém úžasu, že jsem Bohu řekl: „Oted už spolu nebudeme nikdy mluvit o penězích!“ Zažil jsem na vlastní kůži, že na Boha je spolehnutí! Od té doby nás Bůh finančně vždy zajistil! Krátce nato mi kleklo auto, když jsem jel někam sloužit a já si jen řekl: „Jestli si Bůh přeje, abych takhle sloužil dál, tak mi dá jiné.“ Neuběhl ani týden, než jsem dostal jiné auto

darem! Hned jsem mohl pokračovat dál. Pochybnosti o Bohu nic nepřinesou! Víra v Boží dobrotu nám pomáhá jít dál – v každé situaci! Pavel říká:

„Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha...“
(Ř 8,28)

Není otázkou, jestli je to pravda, ale jestli Boha miluješ? Protože On je, jaký je, ne proto, že by situace byla právě růžová, nýbrž i tehdy, když je cesta trnitá!

Bůh nás chce a musí dostat tam, kde naše základní důvěra v Něj a v Jeho slovo bude upevněna. K tomu do našeho života zaplétá věci a situace, které jsou pro nás výzvou, abychom mu úplně a bezvýhradně důvěřovali. Zažil jsem víc takových událostí. Jedné noci jsem stál před budovou motokářského klubu rockerů, která se podobala spíše pevnosti. Plot z ostnatého drátu, světlomety a kamerová ostraha. Ale oné noci bylo všechno tmavé a elektronicky jištěné dveře byly pootevřené. Zdráhal jsem se vejít, protože mi to přišlo podivné. Potom jsem udělal pár kroků na ten pozemek, a v tom jsem uslyšel v ne příliš velké vzdálenosti chrčení bojovného psa plemene rottweiler. Zděšeně jsem zjistil, že tam běhal úplně volně, protože kotec téhle šílené bestie byl na opačné straně pozemku. V mžiku jsem se ocitnul na druhé straně dveří. Ten pes – jak jsem o tom přesvědčil, už když jsem ho viděl dříve v kleci – byl zmanipulovaný psychopat, kterého nebylo radno potkat. Už jsem chtěl jít pryč, když jsem jasně uslyšel Boží výzvu ke mně, abych prošel přes ten pozemek do onoho klubu. Byl jsem udiven a šokován zároveň. Co se stane, jestli si to jen namlouvám? Myšlenky mi létaly hlavou společně s nedávnými novinovými zobrazeními pitbulů žeroucích děti. Modlil jsem se. V modlitbě mi Boží duch připomenul některé verše z Bible, ve kterých je řeč o moci Ježíšova jména. Ano, tomu jsem věřil, a mnoho divů se v Ježíšově jménu stalo, ale muselo to být nutně dnes a tady...? Řekl jsem Bohu, že věřím, že ve jménu Ježíše je moc. Ale Bůh se s tím nezdál být spokojený. On chtěl, abych mu opravdu důvěřoval. Tak jsem šel dovnitř.

Byla tma jako v pytli a já jsem se opatrně prohmatával k domu. Asi po deseti krocích jsem uslyšel krátké zavrčení a vzápětí na mne ten bojový pes skočil tak silně, že jsem i přes svou tehdejší váhu 120 kg téměř upadl. Zároveň se ten pes zakousl a já jsem ještě stihl otočit hlavu, takže to zvíře kouslo „jen“ do mojí Holy Riders vesty. Úžasné na tom ale bylo, že mne na to Bůh připravil. Skrze vnitřní pokoj a stabilitu jsem dokázal kontrolovat svoje tělo a díky tomu jsem nereagoval rychlými pohyby. Ve stejném momentě, kdy jsem otáčel svou hlavu při tom psím skusu, jsem řekl: „Ve jménu Ježíše jdi dolů.“ Skus se uvolnil, pes se ze mě svezl dolů a stál tam jako beránek. Přišla myšlenka: „Teď rychle uteč!“ Myslím, že to byl nepřítel, který mne chtěl učinit panic-kým a roztřeseným, aby mně následně ten pes sežral. Tak jsem se zase modlil a děkoval jsem Bohu za pokoj a šel jsem pomalu do toho klubu, pes cupital pokojně vedle mě. Když jsem tam došel, seděli rockeři okolo stolu a zírali na mne, jako kdybych se vrátil z říše mrtvých. Ukázalo se, že ten den dokonce zapoměli toho psa nakrmit. V této situaci jsem prožil, že Ježíš má moc zasáhnout. V tom se posílil základ, bez kterého bych se v životě a ve službě nikam nedostal. Prožil jsem, jak důležité to je, duchapřítomně naslouchat a poslouchat Boha. Bez těchto věcí by v životě nefungovalo vůbec nic. Někteří říkají, že by tam bývali nešli ani za nic. Ale proč ne? Naše poslušnost nesmí být záležitost otázky situace a okolností. *Otázkou přece je, zda Bůh mluvil nebo ne, všechno ostatní je jedno.* Když Bůh řekne: „Postav archu!“, tak je zbytečné proti tomu lamentovat. Když Bůh řekne: „Obcházej sedmkrát Jericho“, tak to tak je. Když Bůh řekne: „Naprav tu křivdu a přestaň s tímto hříchem“, tak je to naprosto totéž. Otázkou není, co Bůh požaduje, nýbrž otázkou je, zda s tím budu souhlasit. Základní důvěra v Boha musí být upevněna – jen tak dáme vždy Bohu ochotně důvěru předem. Krom toho se nad jednou věcí musíme hodně zamyslet. Proč by to mělo být před těmi dveřmi jistější? Třeba bych býval byl před těmi dveřmi zabit padající větví nebo zastřelen krátkozrakým myslivcem anebo ještě hůře

bych se musel doma dívat na televizi, zatímco Bůh by budoval své království beze mne! Všechno už se stalo. Totálně a naprosto se mýlíme, když si myslíme, že si svou jistotu můžeme zajistit. Nejjistější cesta je vždycky ta úzká cestička v důvěře v Pána Ježíše. Jistě, povede dříve nebo později do věčnosti, ale není to právě to, co chci?

VYSLYŠENÉ MODLENÍ JE MODLITBA PODLE BOŽÍ VŮLE

6. PRINCIP

Jan nám sděluje: „*Máme v něho pevnou důvěru, že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí.*“ (J 5,14) Jeden kazatel řekl: „Chceš-li to, co chce Bůh, ponechá ti Bůh tvou vůli.“ Tady se dostáváme do bodu, který rozhoduje o tom, zdali Bůh naše modlitby vyslyší, či nikoliv: Přeješ si žít v harmonii s Boží vůlí, ať to stojí, co to stojí?

„Rozhodující“ je vůle: Nikdo se nemodlí, pokud to sám nechce. To „rozhodující,“ čím se vyznačujeme jako zodpovědné osobnosti, je naše svobodná vůle a tím možnost svobodného rozhodování. Bůh nás stvořil se svobodnou vůlí, protože nás miluje. Pravá láska ponechává vždy svému protějšku možnost volby. Nemohl jsem přece říci své ženě: „Kup si něco pořádného na sebe, zítra ve 14:00 hodin musíš být v kostele, aby sis mě vzala za muže.“ Ne, to žádný milující nechce! Přece chci, aby si mě moje žena vzala ze svobodného přesvědčení; to je láska. Láska nechce a nemůže druhého nutit, nýbrž ten druhý má jako zdravá a milovaná osobnost vlastní zodpovědnost k rozhodování. Ve slově „zodpovědnost“ je ukryto slovo „odpovídat“. Bůh nás osloví, odpovědět musíme my. Jen tak se dostaneme do

zodpovědného života s Bohem. Bůh nás miluje a nabízí nám všemožné motivy a důkazy své lásky. „*Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.*“ (Ř 5,8) A protože nás Bůh tak miluje a přeje si, aby se nám náš život po Jeho boku dařil, proto čeká, že převzmem zodpovědnost a přistoupíme svobodně a s přesvědčením na Jeho slovo. Křesťanem je možné se stát pouze na základě svobodného přesvědčení. Křesťan je přesvědčen o tom, že se mu nemohlo stát nic lepšího, než to, že může být Bohu poslušný. Ducha Svatého, tedy Ducha modlitby, dostanou jen ti poslušní (Skutky 5,32). Znovuzrozený člověk nevnímá poslušnost jako utlačující nebo nepříjemnou povinnost, nýbrž jako naprostou výsadu. Předtím než se obrátil, pochyboval o Božím slovu a Jeho lásce, ale právě tady je ten rozdíl! Pochopil, že tím nejlepším je Boha poslouchat a právě to bylo pro mnohé důvodem k obrácení! Poslušnost Bohu je mu teď tou nejhezčí hudbou, protože ví, že v tom proudí požehnaní v plnosti. Toto dobrovolné přesvědčení je tím, co musíme mít, pokud se chceme modlit tak, aby nás Bůh vyslyšel. Jinak se náš duchovní a modlitební život ocitne v křeči a zbyde nám jen mrtvé náboženství.

PROČ JSME NEOCHOTNÍ A ZLOVLNÍ

Bůh chce dobro a koná dobro. Bůh má vůli a ta je tím nejlepším pro nás samotné i pro celé lidstvo. Protože je Bůh láska, přeje si jen to dobré a správné. Nikdy nemůžeme oddělit Boží lásku od Jeho vůle. Boží lásku ale také nemůžeme oddělit od Jeho svaté morálky. Kdyby si Bůh přál něco, co není v souladu s Jeho svatou morálkou, potom by již byl sám na cestě satanově!

Satan si přeje pravý opak toho, co si přeje Bůh. Aby dosáhl svých cílů, zasévá stále do našich myšlenek pochybnosti, takže Bohu dobrovolně nedůvěřujeme a na jeho dobrou vůli reagujeme neochotně nebo dokonce zlovně. To je naše vzpurné rebelství. Naše vina spočívá v tom, že se dobrovolně necháváme

ovlivnit satanovými pochybnostmi a lži a tím činíme jeho vůli namísto abychom činili vůli Boží a žili v Jeho požehnání.

DOBROVOLNĚ HŘEŠÍME A MUSÍME SE MĚNIT

Tolik lidí říká: „Tak rád bych činil Boží vůli – ale nemůžu.“ Ve skutečnosti tito lidé chtějí jen skrýt svou neochotu, nechut nebo dokonce zlovůli, a ještě k tomu se jim od některých dostane lítosti. Ale „nemůžu“ neexistuje. Nutil tě někdy Bůh konat automaticky dobro? Ne, to nedělal. Tak také netvrď, že ti satan automaticky brání a ty za to nemůžeš. Všechno, co děláš, děláš dobrovolně. Proto Bůh očekává, že změníme náš postoj vůči němu a vůči hříchu a budeme činit Boží vůli.

„Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.“ (Ř 12,1–2)

Bůh očekává, že začneme používat svůj rozum a změníme své myšlení na základě Jeho slova. Je obrovskou chybou s nesmírnými důsledky, jednáme-li s neochotnými a zlovolnými rebelujícími hříšníky v církvi tak, jako kdyby se nemohli změnit. Tím jejich postoj jediné podpoříme a zatvrdíme. Všichni hříšníci budou vždycky žebrat o lítost a porozumění pro své hříchy. Vždycky jsou všichni druzí lidé a okolnosti na vině. Rádi by se změnil, říkají, ale nemohou. To ale není pravda. Nechtějí se změnit, nýbrž chtějí ve své sebespravedlnosti setrvat v hříchu. Někdy lítost a soucit není na místě. Tomu nebo onomu by pomohlo, kdyby byl ze své neochoty nebo zlovůle vyveden rázným napomenutím.

To může znít na první dojem poněkud tvrdě, ale stojí za tím jeden důležitý poznatek. Věc se má totiž takto: Člověk se může změnit, pokud k tomu má důvod, nebo v tom vidí nějakou hodnotu. Pokud člověk rozpozná hodnotu cíle za kterým jde, potom je také ochoten splnit podmínky, které k dosažení tohoto cíle vedou! Jsem například přesvědčen, že má velkou cenu, abych se

stal mistrem Německa v určité sportovní disciplíně a proto celý svůj život podřídím dosažení tohoto cíle. Spánek, stravovací návyky, tréninky, sociální kontakty... všechno! O oběti nemůže být řeč! Stejně je to v Božím království. Právě na našem životě je vidět, čemu doopravdy věříme, co signalizujeme svému okolí, jakým směrem se ve skutečnosti v životě ubíráme. Ježíš řekl:

„Hleďte především Jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mat 6,33)

Je to můj cíl? Věřím tomu? Poté automaticky podřídím všechno ostatní dosažení tohoto cíle. Jestliže lidé postrádají vůli, postoje a důsledky, tak tím jen dokazují, že určité věci buď ještě vůbec nevědí, anebo jim navzdory svým vědomostem nevěří. Jistěže, víra přichází ze slyšení slova! Lidem musí být předáno, jak důležitá je cesta posvěcení a jak reálný je konec široké cesty! Jen ten kdo tomu věří, bude podle toho také jednat! Víra přichází ze slyšení slova! Lidé neztroskotávají na nedostatku „síly“, ale často na nesprávném pochopení Bible a k tomu náležející víře.

ILUZE O BOŽÍM JEDNÁNÍ S NÁMI

Když se znovuzrodíme a přijmeme Ducha svatého, nezmění Bůh v tom okamžiku automaticky nebo pneumaticky naši podstatu a sklony, abychom automaticky činili Boží vůli. Taky nedostaneme nové síly, které by před tím v nás nebyly přítomné, abychom nyní za pomoci těchto zvláštních sil dodržovali Boží slovo. Kdyby tomu bylo tak, že nás Duch Svatý v naší podstatě automaticky změní k svatosti, tak by nebylo žádných upadnutí do pokušení a taky žádného odpadnutí od víry, od kterého tě Bůh chce ochránit tím, že tě vyzývá k duchapřítomnému bdění na modlitbách!

Někteří si myslí, že Duch Svatý v nich víru jednoduše vypůsobí a oni na to jen musejí čekat, ale to není pravda. Kdyby byla víra Boží suverénní jednání v nás, tak by taktéž nikdo nemohl odpadnout od víry, ale Bůh varuje před odpadnutím a Ježíš stále znovu

kritizoval malověrnost učedníků, což by byl nesmysl, kdyby byl Bůh za naši víru zodpovědný. Víra je něco, co Bůh očekává od nás. Víra je naše odpověď na Boží slovo a tím je v naší zodpovědnosti. Kdyby tomu tak nebylo, nedivil by se Ježíš tolik nedostatku víry (Mk 6,5–6). Každý člověk po celý den něčemu věří! Je jen otázkou čemu věří?! Věříme tomu, že autobus přijede v určitý čas a zařídíme se podle toho, věříme tomu, že nám lékař pomůže, proto za ním jdeme s nemocí... věříme po celý den! Ale když nebudu mít žádnou informaci o odjezdu autobusů, co potom?! Mohu věřit, mám víru, ale nevím, čemu mám věřit!!! Tady je problém! Lidé mají víry dost, ale když neví, čemu má věřit, nebo když z nejrůznějších důvodů věřit nechce, protože byl např. „křesťany“ zklaman, potom máme problém! Proto je tak důležité, co říká Pavel:

„Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval?“ (Ř 10,14)

Život v Boží pravdě a rozumné zvěstování Boží pravdy je proto tak důležité, aby lidé našli důvěru, dostali odpovědi, odvrátili svou víru od oklamávání a iluzí a všechnu svou důvěru dali Bohu!

MNOZÍ ZAMĚŇUJÍ POCITY S VÍROU

Mylně se domnívají, že nejprve musejí něco cítit, co víru vzbudí nebo umožní, aby věřili. Ale Bůh očekává jednání z dobrovolného přesvědčení a to nemá v prvé řadě s city a pocity nic společného. Pocity nejsou nedůležité! Ale mají mít své místo. Rád bych to připodobnil k autu s přívěsem. V autě je síla a pohon! Přívěs jede jednoduše za autem, protože je k němu připojen. Stejně tak je to s pocity a vírou. Ve víře je síla! Síla je přesvědčení, které vychází z pravdy. Ježíš řekl: „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“ Pokud věříme pravdivosti Bible, odpovídající pocity přijdou automaticky, protože jsou k naší víře připojeny. Pokud např. věřím tomu, že nebudu schopen uhradit přicházející účty, budu se podle toho také cítit. Pokud mi můj bratr vtiskne potřebný finanční obnos

do dlaně, a já uvěřím, že jsem ty peníze skutečně dostal, změní se tím i mé pocity. Naše pocity následují naše myšlení a víru. Proto je tak důležité, abychom věřili tomu, co je správné! Potom budou následovat i ty správné pocity! Ale když si zaměníš víru za pocity, tak se sám zahrabeš! Zkus si někdy zapojit přívěs před auto a tlačit ho pak ulicemi! Nemůžeš chtít nejprve něco cítit a až potom věřit. To neodpovídá tomu, jak my lidé fungujeme a dřív nebo později to skončí špatně. Takhle se nám v životě dařit nemůže. Proto také jednoznačně varuji před shromážděními, na kterých je zvěstování pravého Božího slova nahrazováno „zvukovými vlnami“ nebo jinými prvky. Je nepochopitelné, co jsem na bezpočtu shromáždění zažil. Často bylo v lidech vyvoláváno takové pocitové opojení, že potom věřili všemu, co se jim řeklo a slíbilo!!! A to ty nejbáznivější lži a manipulace! Házeli peníze, které jim byly vymanipulovány z kapes, a byli ochotní dělat všechno možné. Jejich probuzení z pocitového opojení pak prožívali jako pád z oblaků! Známe několik „kazatelů a pastorů“, kteří takové manipulace používali naprosto vědomě a cíleně a přitom dokonce tvrdili, že se jedná o Boží moudrost, aby lidi „pozitivně ovlivňovali“. Takové věci jsou svody poslední doby. Není to tak dávno, co se v Americe zase objevilo takové „probuzení“ a z celého světa se tam začali sjíždět lidé. Třesoucí se těla, křičící „Boží pomazaní“, ...ale davy tisíců a tisíců proudily na to místo. Později vyšlo najevo, že vůdce tohoto hnutí je alkoholik, žije ve smilstvu a ještě něco navíc, ale lidé v tom viděli další „probuzení“. Říkám vám, že tato probuzení jsou od ďábla. Byl jsem na takových konferencích „probuzení“ v různých zemích... z pódia tam seskakovali apoštolové ohně a povalovali posluchače na zem tím, že jim rukou zatlačili na čelo (pokud je rovnou nemlátili!) a u toho pořád řvali: „Oheň! Oheň! Oheň!“ To, co bylo na těchto konferencích zvěstováno, byla jedna lež a falešné proroctví za druhým, ale lidé se radovali. Takováto probuzení posílá satan a Bible nám to předpovídá.

„Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženu učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od

pravdy a přikloní se k bájím. Avšak ty buď ve všem strážlivý, snášej útrapy, konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě!“ (2 Tm 4,3–5)

„Ne každý, kdo mi říká, Pane, Pane, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nezvytali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘“ (Mt 7,21–23)

„Přicházejí k tobě, jako když se schází lid k rokováání, a sedají si před tebou jako můj lid. Poslouchají tvá slova, ale podle nich nejednají. V ústech mají horoucí slova o tom, co udělají, ale jejich srdce tíhne za jejich mrzkým ziskem. Tys pro ně jako ten, kdo horoucně a krásně zpívá a pěkně hraje. Poslouchají tvá slova, ale vůbec podle nich nejednají. Až to přijde, a už to nadchází, poznají, že byl mezi nimi prorok.“ (Ez 33,31–33)

Neodpovídá to mnohým shromážděním, která se v současnosti pořádají?

Nerozumějte mi jednostranně! Emoce nejsou špatné! Vždy žasnu nad tím, jak lhostejně lidé ve sborech dál sedí, když slyší o tom, že se lidé obrátili k Bohu! Neprojevuje se žádná radost, když se jim káže radostné poselství a žádná změna, když se jim káže věčné zatracení, ... Kdo věří tomu, co je správné, ten se také podle toho cítí! Je samozřejmé, že Bohu smíme vyznávat lásku a to i v písních! To není ten problém! Ztrnulost v mnoha sborech je nesnesitelná! Tuto mrtvolnou zkostnatělost je však možné probudit jen zvěstováním Biblické pravdy! Jde mi pouze o tento ústřední bod: Musí souhlasit pořadí! A pocity nesmí převzít velení, neboť tady začíná manipulace a lež! Nastokrát jsem zažil, že se tvrdilo, že teď působí Duch svatý! Hloupost! Je rozdíl mezi nadšením a Duchem svatým? Nenech se obelhat a zmanipulovat!

DOBROVOLNOST V NEBI

Často slyšíme jak lidé říkají: „Nemohu konat Boží vůli.“ Ale: Není mnoho těch, kteří by tvrdili, Že by v nebi nemohli činit

Boží vůli. Potom tedy neplatí jejich výmluva ani pro bytí na zemi, protože ani v nebi nebudeme automaticky svatými, nýbrž i tam budeme žít morálně svatě ze svobodného přesvědčení. Skrze zmrtvýchvstání budeme mít nové tělo, které bude dostačovat nárokům věčnosti. Ale dokonalost v nebi není ve „svaté funkčnosti“, nýbrž ve svobodném odevzdání se člověka Bohu z lásky a přesvědčení. Tak může Bůh rozvíjet své svaté bytí v nás. Boží vláda nespočívá v síle, která umožní člověku fungovat automaticky, nýbrž v morální síle, kterou má člověk už dnes za dobrovolnou poslušnost. Zapřemýšlejme nad tím, kdo je spíše dokonalým člověkem: Ten, kterému je přístup k dobru implantován a on tudíž ani nemůže jinak? Nebo ten, který svobodně a dobrovolně z vlastního přesvědčení chce konat dobro? Ta věc je celkem jasná. Bůh nechce žádné roboty, ale zodpovědné lidi k obrazu svému. Ježíš se modlil k Otcí: „Bud' vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi.“ Jak se děje Boží vůle na nebi, má se dít i na zemi. Jako budeme v nebi konat Boží vůli z lásky a přesvědčení, tak ji máme tady na zemi konat s tím samým přístupem a postojem. Nikdo nepřijde do nebe, nejedná-li už tady na zemi z vlastního přesvědčení podle Boží vůle. Co by takový člověk chtěl v nebi, když nechce být svatý už tady? Mnohem spíše je to tak, že mnoho lidí do nebe vůbec nechce! Jasně, chtějí do nebe, které si ve svých zbožných iluzích vysní, ale ne do nebe, kde se uskutečňuje svatá Boží vůle skrze dobrovolně, svobodně přesvědčené lidi.

Petr mluví o tom, jaký postoj mají k těmto věcem praví křesťané:

„Když tedy se toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy, kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne! V něm se nebesa roztaví v ohni a živly se rozpustí žárem. Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost.“ (2 Pt 3,11–13)

Přezkoušej sebe sama v tomto bodě! Jsou svatý život a zbožné bytí to, co určitě chceš? Zaslouží si tvůj postoj vůči Boží svatosti a Jeho vůli certifikát „dychtivé očekávání“, jak to formuluje Petr?

Jak se můžeš chtít modlit ke svatému Bohu, aniž bys chtěl to, co pro tebe chce On?

„*Toto je vůle Boží, vaše posvěcení.*“ (1 Tes 4,3)

„Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespatrií Pána.“ (Žd 12,14)

Zkus si připevnit stovku bombónů na starý svetr a řekni dětem, že jestli ty bombóny chtějí sníst, musí tě nejdřív chytit. Uvidíš sám, jak po tobě půjdou! S radostí! Posvěcení není ničím ubohým, ale je sladkostí nebe! Ale satan mnoho lidí zmátl takovým způsobem, že si myslí, že posvěcení je něčím, co činí náš život ubohým a nezajímavým.

Ježíš mluvil celou dobu o tom, že přišel, aby konal Boží vůli (J 6,38). Že toto nebylo ani pro Ježíše samozřejmostí poznáváme nejpozději v modlitebním zápasu před jeho umučením a smrtí. Ale zároveň tím Ježíš také dokázal, že je nutné a možné činit Boží vůli i v těch nejmenších situacích. Někteří očekávají líně a nečinně na to, až Bůh sešle z nebe nějaké „nadpřirozené síly“, které jim dopomohou k poslušnosti, a vůbec se necítí být osloveni, když Bůh vyzývá ke změně našeho přístupu a obnově našeho myšlení podle Písma svatého, ke bdění, modlitbám a poslušnému odevzdání se Bohu. Můžou čekat studení nebo vlažní třeba až do posledního soudu na Boží „působení“ a potom se ale vyděsí k věčné smrti, protože je rebelstvím očekávat od Boha to, co On výslovně požaduje od nás. Jsou věci, které Bůh koná, ale jsou také věci, které od nás Bůh očekává – totiž to, že budeme bdít, modlit se a měnit se. Ale my radši spíme dál jako uředníci, upadáme do hříchu, když na to přijde a namlouváme si přitom, že jsme skvělí křesťané!

MODLITBA A NEVÍRA

Ti lidé, kteří tvrdí, že nemohou, ti ve skutečnosti nechtějí, a to možná proto, že neznají Boží slovo lépe. A proto se také nechtějí modlit. Jejich neochota je drží vzdálené od Boha.

V (komplikované) situaci plné výzev se dostaneme velmi rychle na dno našeho charakteru nebo schopností. Nejpozději tam bychom se měli vědomě modlit. Ale žel to neděláme, nýbrž raději hřešíme a táhneme se s tím s námahou dál. Když jsme potom kvůli naší neochotě osloveni, ukážeme k tomu ještě navíc svou zlost. Takový stav má co do činění s nevírou. Ne, že by lidé v Boha nevěřili, ale nevěří jiným podstatným detailům. Mnozí nevěří, že ďábel obchází jako lev řvoucí a svede nás k hříchu, najde-li nás v nebdělém stavu. Jak rychle bychom zavírali dveře, okna a ucpávali každou skulinku, kdyby nás zastihla zpráva, že z místní zoo uteklo pár divokých zvířat, hadi, lvi, medvědi, pavouci a hmyz a směřují k našemu domu? Kdyby tato zpráva byla pravdivá a my jí věřili, jednali bychom odhodlaně a důsledně. Satan osobně obchází jako lev řvoucí, hledá, koho by pohltit, a my snad nebudeme jednat tak, že s rozhodností budeme bdít a modlit se? To je nevíra v detaily. Nevěříme duchovním skutečnostem, a proto se nemodlíme a proto žijeme neduchovně, protože v pokušeních padáme a zdráháme se vstoupit do modlitby, když je to nutné. Musíme se naučit věřit v detaily a reagovat duchapřítomně modlitbou. Tolik lidí mluví o své víře v Boha, ale nevěří v detaily a ne v situacích, kdy je to důležité. Musí se probudit do reality opravdového života! Jsou víc než příliš zapleteni do tohoto „světa“. Takoví lidé možná „věří v Boha“, ale Boha neberou doopravdy vážně a žijí jen v náboženských představách o něm. Berou Boha na vědomí, nemají ale žádné rozpoznání pro to, co se děje. Tady potřebujeme probuzení!

Pavel nám ukazuje, jak v nás působí Boží slovo:

„Proto i my děkujeme Bohu neustále, že jste od nás přijali slovo Boží zvěsti ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží, jímž skutečně jest. Vždyť také projevuje svou sílu ve vás, kteří věříte.“ (1 Tes 2,13)

Pavel si je vědom toho, že Boží slovo v nás rozšiřuje své působení, pokud mu věříme. Tak Bůh mocně proměňuje náš život! Ale bez lásky a víry v Boha a Jeho slovo a bez rozhodné poslušnosti z dobrovolného přesvědčení, nemůže být žádný člověk

křesťanem a modlit se tak, aby byl vyslyšen. Tady rozpoznáváme také určité souvislosti. Čím silnější je víra, tím intenzivnější je i modlitební život. Ať si nikdo nenamlouvá, že rostoucí víra může vynechávat modlitbu, nýbrž právě naopak, věřící žije stále ve větším vědomí Boží přítomnosti a je s Bohem v rozhovoru tak, jak tomu bylo v případě Ježíše.

CO OD NÁS BŮH OČEKÁVÁ

Bůh očekává od všech lidí, že v pokání dobrovolně změní své postoje, hodnoty, cíle, priority a motivy podle Jeho slova a ze svobodného přesvědčení. Na tomto základě očekává Bůh, že budeme žít probuzeně a neupadneme zase do bezvědomí. Volá na nás: „Bděte a modlete se.“ „Miluj Boha a svého bližního, jako sebe samého!“ Dobrovolné odevzdání se je láska, kterou Bůh požaduje. „*Kdo mne miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat, přijdeme k němu a učiníme si u něho přibýtek.*“ (J 14,23) Že v nás Bůh může bydlet, v nás a skrze nás se rozvíjet, to se nedá oddělit od naší lásky k Jeho slovu. „*Kdo říká: poznal jsem ho, a Jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy.*“ (1 J 2,4)

Ježíš zdůraznil, že se máme modlit v Duchu a v pravdě (J 4,23). Logicky myslícímu člověku nebude těžké pochopit, že nemůžeme žít s Bohem, máme-li nesprávný postoj vůči Jeho slovu.

JAK NÁS BŮH MĚNÍ

Samozřejmě je to Bůh, kdo nás mění, protože jen síla vůle nestačí. Odkud bych asi měl vědět, co bych „měl chtít,“ kdyby mi to Bůh v Jeho slově neřekl? Boží slovo nám nabízí obsáhlé informace pro naši změnu. Bůh nás nemění substanciálně nebo fyzicky „tím že na nás sestoupí,“ nýbrž Boží Duch pracuje skrze Boží slovo v nás a vyžaduje a podporuje naši poslušnost víry. Bůh chce svým slovem očistit tvé myšlení, upevnit, rozšířit a prohloubit pravé duchovní přesvědčení. Boží slovo ti nabízí Boží

cíle a smysluplný obsah života a chce tím posvětit tvé hodnoty, priority, úmysly a celý tvůj život. Bůh nám nabízí svaté motivy, které potřebuje naše vůle ke správnému směřování.

Naším problémem je nedostatek času. Neuděláme si čas na uvědomění si Božího slova a na důsledné promyšlení některých věcí. Tady na polárním kruhu, kde v současné době bydlíme, je během zimy téměř úplná tma a to v noci i ve dne. V poledne je možné zahlédnout několik slunečních paprsků, když je jasno, ale ony zase zmizí, protože slunce vůbec nevyjde. Země se s námi otočí zase do tmy. Některé biblické pravdy na nás působí jako svítání – svítá v nás duchovně. Ale místo abychom si udělali čas na modlitbu a odpověď na toto téma, aby nám opravdu vzešlo světlo, zůstaneme jen u toho svítání. Tím zůstáváme v temnotě. V létě je to tu přesně naopak. Slunce je vidět ve dne i v noci! Vůbec nezapadá! Tak by to mělo být v našem životě! Abychom chodili v Božím světle. Ježíš řekl:

„Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ (J 8,12)

Bůh na nás působí svým Duchem s láskou skrze své slovo, a nepřechází ani nepřehlíží naši vůli. Boží slovo oprávněně hrozí trestem a chce tak umrtvovat naše zlé motivy a úmysly. Boží slovo získává člověka s láskou a chce tak získat naši dobrovolnost. Boží slovo nám dává nejvyšší cíle, zaslubuje tu nejcennější odměnu a probouzí v nás ty nejsvatější motivy, aby změnilo naši neochotu v rozhodný a odevzdaný život. Skrze své slovo v nás Bůh působí chtění a vykonání podle Jeho dobré vůle. Ale i my se na tom podílíme tím, že uvádíme ve skutek své spasení s bázní a třesením (Fil 2,12). Toto tvrzení se mnoha lidem nelíbí a na mnoha místech slyším lež, že Boha není nutné se bát. Ale kdo ze svobodného přesvědčení nechce dělat přesně to, co chce Bůh, má jako rebel dobrý důvod se bát Božího hněvu – v tom nám Bůh nedává žádné falešné naděje. To je divné. Boha se nebojí, ale bojí se před lidmi, když mají Boha vyznat. Bázeň před lidmi vidí jako normální, ale bázeň před Bohem ne? Tolik lidí

evidentně „věří“ v Boha. Satan věří každopádně (Jk 2,19). Ale mění kvůli tomu své skutky? Ne. Jakub potom říká jasně, že bez skutků je víra mrtvá. Já to zdůrazňuji ještě jednou. Nenechte se svést těmi, kteří tvrdí, že nemohou, nýbrž ukažte jim zblízka Boží slovo a dejte jim tím podklad, aby se chtěli změnit. *„Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvěj, napomínej v trpělivém vyučování.“* (2 Tm 4,2) Nebezpečí spočívá v tom, že někteří odpadnou od víry a zůstanou pozadu. Proto je důležité, abychom se každodenně napomínali a abychom denně naslouchali hlasu Božího Ducha (Žd 3), když k nám Bůh mluví skrze své slovo nebo skrze sourozence ve víře.

Ducha Svatého nelze oddělit od Božího slova. Ježíš řekl: *„Slova, která k vám mluvím já, jsou Duch a jsou život“* (Jan 6,63). *„Přímluvice, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“* (Jan 14,26)

Duchovní život žije člověk, který žije v harmonii s Bohem. Nejde ale jenom o to „mít pravdu“, ale také jednat správně! K tomu potřebujeme Boží moudrost a lásku!

Bůh nikdy nepřehlídí naši svobodnou vůli. On nás informuje a vyučuje a připomíná nám učení a události minulé a jde v nás a na nás až tak daleko, že můžeme dobrovolně a z přesvědčení konat Boží vůli. Tak dáváme Kristu v nás prostor. V nás jsou morální síly, které stačí na to, zanechat hříchu a konat Boží vůli z přesvědčení, známe-li ji a chceme-li ji konat. Zde se modlitba stává klíčem k vítězství! Kdo bdí a modlí se, ten nemusí upadnout do pokušení. Ježíš věděl, co mu pomohlo k vítězství!

JAK JEŽÍŠ VÍTĚZIL V POKUŠENÍ

Nikdo ze čtenářů nebude pochybovat o tom, že Ježíš žil v plnosti Ducha a měl nejsilnější víru. Ale ani pro něj toto neznamenal „automatické“ vykonávání Boží vůle. Ježíš měl svobodnou lidskou vůli, jež byla také stále pokoušena k tomu, být sobecká, neochotná nebo dokonce zlá – *„na sobě zakusil všechna pokušení*

jako my“ (Žď 4,15). Ježíš zakusil protivenství a pokušení stejně tak reálně jako ty, ale Ježíš věřil a duchapřítomně se modlil, zatímco my často věříme jen na základní úrovni a modlíme se jen tehdy, je-li to nutné. Kdo má plnost Ducha, ten se modlí duchapřítomně. Dokážeš si představit, že Ježíš byl v pokušení si pořádně přihnout, když už ho všechno štvalo? Že byl Ježíš pokoušen podlehnout nečistým myšlenkám? Že byl Ježíš v pokušení vrazit učedníkům pár facek, protože ho zradí a prodají...? Někteří čtenáři si teď pomyslí: „Nepředstavitelné! Co to je za nápady?!“ A přece nám nepomůže ignorovat pokušení, kterými Ježíš prošel. Naopak! Velice by nám pomohlo uvědomit si tyto skutečnosti, abychom si mohli položit upřímnou otázku, jak tedy Ježíš mohl zůstat pevným a obstát! Mnozí chtějí mít Ježíše automaticky svatého, protože tím pádem mají výmluvu pro to, že přece „nemohou jinak než hřešit“. Potom je možné pokrytecky chválit Ježíšovu úžasnou svatost, a vzápětí litovat sám sebe, že jako malý, ubohý člověk, musím pořád hřešit. Ale tenhle trik nefunguje. Ježíš byl ve všem pokoušen stejně jako my! Ve všem znamená ve všem! Opravdová pecka je ale ta skutečnost, že Ježíš i přes pokušení, která na něho útočila, nezhřešil. Jak to udělal? Ježíš dělal to, k čemu nás vyzývá. Ježíš byl bdělý a modlil se. *„Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Duch je odhodlán, ale tělo je slabé.“* (Mk 14,38) Duch je odhodlán a chtěl by, ale tělo je slabé. Bez duchapřítomného souhlasu k modlitbě se bude náš život vyznačovat slabostí a hříchem. Když se ve stavu bdělosti dostanu do pokušení, je otázkou, jestli budu duchapřítomně v modlitbě souhlasit s Boží vůlí, nebo jestli nechám věcem volný průběh. Bdit a modlit se! Být bdělý na impulzy Ducha a vědomě na ně odpovídat – to je možnost při každé příležitosti a za všech okolností. Ježíš byl pokoušen, když z něho chtěli udělat krále, a utíkal se do modlitby. Když mu šlo na nervy, že se učedníci při zkušenosti rozmnožení chleba (nasyčení pěti tisíců) nestali o nic moudřejšími a jejich srdce zůstalo zatvrzelé, tak je nahnal do loďky a sám strávil následující

hodiny v modlitbě. Když je ve vědomí svého blížícího se mučení a zabití vyzval k bdění a modlení a oni si raději vybrali spánek, tak nikoho neudiví, že učedníci svým chováním Ježíšovo pokušení jen ještě zvětšili a on šel ve velmi krátké době po třetí na kolena, aby se modlil. Duch je odhodlán, ale tělo slabé, proto se Ježíš modlil stále duchapřítomněji a v důsledné rozhodnosti. Základ vyslyšených modliteb můžeme studovat v rozhodné modlitbě Ježíšově: „...*ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň.*“ (Lk 22,42) Ježíš věděl, že duchapřítomná modlitba byla zapotřebí k tomu, aby vlastní pokoušenou vůli uvedl do harmonie s Boží vůlí. Ježíš měl vědomí o Bohu a zdravou bázeň Boží. Klečel před Bohem, aby nemusel jít do kolen před hříchem. Jeden kazatel položil otázku, kterou chceme-li být křesťany, si musíme klást všichni: „Čeho se bojíš víc? Hříchu, nebo smrti?“ Smrt by nás dostala okamžitě do Boží slavné věčnosti, na místo, kde nebudou ani slzy, ani utrpení. Naše smrt by mohla být „utkána“ (připravena) od Boha, aby byla Bohu vzdána čest, jak tomu například bylo u Petra (Jan 21) a u nespočetných mučedníků až do dnešní doby. Hřích naproti tomu ničí náš život, život našich bližních, naše svědectví o Bohu a má tendenci přivést nás do věčného zatracení. Bud' k sobě samému jednou upřímný – čeho se bojíš víc? Hříchu nebo smrti? Tady se víra opravdu dostává do tvrdé zkoušky! Opravdu lituji hříchu? Věřím opravdu na věčný život s Bohem? Žiji opravdu k Boží slávě? Mám svůj cíl a obsah života z Boha a Jeho věčného království? Jak je možné být křesťanem, aniž by si člověk zodpověděl tyto otázky? Tolik lidí se obává následků hříchu, ale ne hříchu samotného! Určitého hříchu by nikdy nezanechali, kdyby neměli strach, že budou přistiženi! Ale na tomto místě se projevuje obrovský nedostatek poznání! Takový člověk nevěří. Nevěří Bohu, že ten hřích je skutečně tak škodlivý a zaslouží si smrt a nevěří, že s tím Bůh bude jednat rázně. Nevěří ani mnoha dalším věcem, takže nedojde k opravdovému obrácení. Když je přistižen, tak se stydí až na půdu, stejně jako mnozí politici v současnosti, kteří byli přistiženi při

manželské nevěře, ale co je jim líto, je ve skutečnosti jen to, že přišli o svou kariéru a pověst. Mnozí se obracejí jako farao, když na něj dopadal Boží soud, ale jakmile utrpení ustoupí, jsou zase jako předtím. V tomto moderním náboženství žijí mnozí bez opravdové víry, která vede k rozhodnému obrácení.

ODHODLANÉ MODLENÍ ZA BOŽÍ VŮLI

Pro Ježíše, který k našemu úžasu po celý svůj život konal Boží vůli, to nebyl žádný modlitební proces od neposlušnosti k poslušnosti, nebo od zlovolnosti k dobré Boží vůli, jako je tomu v našem případě; nýbrž Ježíšovi šlo v modlitbě vždy o setrvání v harmonii s Bohem. My všichni přicházíme, na rozdíl od Ježíše, ze stavu hříchu a modlitba nás vede skrze pokání k tomu, aby se naše pokoušená vůle dostala do harmonie s Boží svatou vůlí a následného setrvávání v ní. I když je výchozí bod pro nás a pro Ježíše rozdílný, je princip ten stejný pro nás jako pro Ježíše. V rozhodných modlitbách uvádíme naši vůli do harmonie s Boží vůlí a skrze rozhodnost z přesvědčení ji potom konáme. Co nám dnes ve sborech chybí, to jsou rozhodní křesťané s odhodlaným jednáním, protože odhodlaná modlitba se zanedbává. Modlitba je dobrovolná příležitost a záležitost přesvědčení. Duchapřítomná modlitba má za základní cíl přivést vlastní pokoušenou a možná neochotnou či dokonce zlovolnou vůli do harmonie s Boží svatou vůlí, abychom ji potom mohli konat. Nikdo se nebude upřímně modlit modlitbu odevzdání se, jestliže nebude chtít opravdově a z přesvědčení konat Boží vůli. Nikdo nemůže obstát v pokušení, jestliže nechce svou pokoušenou vůli, uvést duchapřítomně se modlící do harmonie s Boží vůlí. Nikdo nemůže pokročit v posvěcení, jestliže nechce vrůstat hlouběji, šířeji a výše do Boží plnosti a jeho vůle (1 Tes 4,3; Ef 3,18–19).

Nikoho nepovede Duch svatý životem po úzké cestě a skrze úzkou bránu do věčnosti, jestliže tam nebude chtít Ježíše následovat. Nikdo nezažije pokoj Boží, který převyšuje každé

poznání, pokud se nenaučí v modlitbě vcházet do harmonie s Bohem a jeho vůlí a zůstávat v ní. Nikdo nebude mít ovoce Ducha, nenaučí-li se v modlitbě zůstávat v Boží vůli. Nikdy jsme se správně nemodlili, jestliže tato záležitost nebyla součástí naší modlitby. **Nebudeme dělat nic duchovního a neskoncujeme s ničím hříšným, když nebudeme v Boží vůli.** A můžeme se navzájem oklamávat „křesťanskými aktivitami“, jak chceme. Boží vůlí je, abychom se vědomě v Jeho přítomnosti duchapřítomně modlili, aby se On v nás a skrze nás mohl projevovat, kdykoliv to bude zapotřebí.

BOŽÍ VEDENÍ V ŽIVOTĚ SKRZE MODLITBU

Bůh se může sdělovat v důvěrném vztahu skrze své slovo a skrze Ducha a tím naznačovat, co chce v našem životě dělat nebo co zamýšlí, co je pro nás důležité, nebo co má za plány a úmysly. Tak si někteří přejí dostat od Boha nějaké znamení, jestli mají studovat nebo vycestovat do zahraničí, nebo něco jiného, a Bůh jim to může ukázat. Předpokladem pro to ovšem je, abychom i morálně žili v harmonii s Boží vůlí a aby budování Božího království bylo doopravdy naší životní prioritou. Musíme se jednoduše naučit být věrní v malém, potom nás Bůh bude moci začlenit do svého díla!

Když si uvědomíme Boží vůli, jsme vyzýváni vědomě tu situaci promyslet a ujasnit si, zda opravdu chceme s Boží vůlí souhlasit. „Důvěřuji Bohu opravdu? Jsem připraven se do toho pustit? Změním své priority kvůli tomu, abych dělal to, co Bůh chce? Jsem připraven zaplatit za to cenu? Budu dělat jedno a nechám druhé? Vidím jako naprostou výsadu vědět to, co Bůh teď chce, nebo to beru jako zatěžující břemeno? Chci být poslušný nebo neposlušný?“ Když potom upřímně souhlasíme s Boží vůlí a z dobrovolného přesvědčení prosíme o to, co Bůh s námi nebo pro nás zamýšlí, tak to Bůh 100% vyslyší, protože to byla Jeho vůle, kterou nám dal poznat.

Pracujeme mezi tzv. okrajovými skupinami. Bez předchozí domluvy došlo v některých členech přání po vlastní budově, kde bychom mohli ty lidi z okrajových skupin přijímat a starat se o ně. Samozřejmě to nešlo jen tak hned a bez ničeho. Mnoho otázek se nejprve muselo vyjasnit. Je to opravdu Boží vůle pro nás? Jak se to má podařit finančně? Máme přestat pracovat? Máme se stěhovat? Kam? Co bude s dětmi a se školou atd. Otázky, které nás vedly do modlitby. Bylo stále jasnější, že Bůh něco zamýšlí. Rodina, které tato záležitost ležela opravdu hodně na srdci, dala v pevné víře na svém dosavadním jistém pracovním místě výpověď. Když ani přesto nebyl nalezen žádný odpovídající dům, rozhodli se, že se za to budou týden postit a modlit. Na konci tohoto týdne jsme se setkali a prosili jsme Boha: „Je-li to Tvá vůle, abychom mohli vybudovat a provozovat takový statek, tak nám ho dej.“ Následující den jsme měli motorkářskou bohoslužbu. Jeden muž přišel za mojí ženou a ptal se jí, co tak právě děláme. Ona odpověděla: „Hledáme nějaký statek.“ A on na to: „My takový máme.“ Tak mne zavolali a já říkám: „Vždyť vůbec nevíš, co tam chceme dělat. Chceme se tam starat o lidi ze scény (drogové, motorkářské, kriminální) a z lapáku.“ A on odpověděl: „Už nějaký čas se modlíme za skupinu křesťanů, kteří by na našem statku začali s nějakým takovým projektem.“ Bůh už všechno připravil. Jestliže opravdu chceme činit Boží vůli, nechá nás Bůh chodit v tom díle, které on připravil (Ef 2,10). A v tom zažijeme věci, kdy se budeme stále dokola divit, a Bůh se bude moci oslavit.

Princip: *Jen ten, kdo je připraven souhlasit s Boží vůlí, se může modlit tak, aby byl vyslyšen.*

Princip: *Naplánovaný a předem rozvržený čas na modlitbu nemůže nahradit duchapřítomnou modlitbu.*

BOŽÍ ZASLÍBENÍ MUSÍME OČEKÁVAT NA MODLITBÁCH

7. PRINCIP

Postoj mnoha lidí k zaslíbením a proroctvím Božím je opravdu udivující. Nevěřící se staví k Božím zaslíbením s nevírou. Dokonce i tací, kteří se nazývají křesťany, se často k Božím prohlášením a slibům staví netečně a bez zájmu.

PROROCKÝ CHARAKTER BIBLE

Musíme mít stále na paměti, že Bible není jen jednou jedinou knihou, nýbrž že sestává z 66 knih. Červenou nití, která se prolíná celým Písmem, jsou zaslíbení a jejich naplnění, proroctví a jiné události. Z 31 176 veršů Bible má 6 408 prorocký obsah a mnohá z nich se již naplnila. Žádné z nich nevyšlo naprázdno a u některých očekáváme jejich naplnění v budoucnosti. Mnohá naplnění proroctví jsou historicky podložena a zapsána do dějepisných knih. Místo narození Ježíše bylo prokazatelně oznámeno 400 let předem (Mi 5,1). Důvod Ježíšovy smrti byl předpovězen 700 let předem skrze proroka Izaiáše (Iz 53). Detailní naplňování těchto předpovědí je červenou tužkou, která výrazně podtrhuje skutečnost, že Bůh se nám zjevuje skrze Písmo. Bůh

neponechal nic náhodě ani nevěře. Mnozí říkají, že věří jenom tomu, co vidí. Kdyby se tak podívali do Písma! Kdyby si tak uvědomili ten prorocký rozměr! Kdyby si tak podrželi před očima všechna ta konkrétní naplnění! Poté by museli zapřít svoji logiku i rozum, aby nevěřili (což žel mnozí dělají). Stále znovu Bůh opakuje věty jako:

„Hle, už nastalo, co bylo na počátku, teď oznamuji nové věci. Dříve než vyrašíte, vám je ohlašuji.“ (Iz 42,9)

To je přece možné vědecky přezkoumat! Ježíš náhodou nepadl z čistého nebe, ale Jeho příchod, působení a smrt byly do detailu předpovězeny. I Ježíš sám pokračuje v této linii zaslíbení a proctví:

„Říkám vám to již nyní předem, abyste potom, až se to stane, uvěřili, že já jsem to.“ (J 13,19)

Ježíš neříká: Ty prostě ve mě a ve správnost Bible věřit musíš, ale Ježíš ví, že lidé v současné době musí pochybovat a musí si klást kritické otázky! Ježíš přece sám varoval před falešnými proroky a svody a neočekává, že lidé budou nekriticky věřit! Ale Ježíš dokazuje pravdivost Bible a božství své osoby. Moderní člověk říká toto: „Kdyby byl Bůh, tak by měl své božství dokázat!“ To je oprávněný nárok! Bůh je všemohoucí, Bůh je vševědoucí, ... ať tedy Bůh dokáže sám sebe! A Bůh to dělá. On dokazuje svoji vševědoucnost tím, že předpovídá určité detaily světových dějin až do jejich konce a svou všemohoucnost dokazuje tím, že zajistí, aby se tyto věci naplnily a Bůh tak mohl dosáhnout svého cíle – nové Země, ve které bude vládnout spravedlnost! Každý kdo vidí tyto souvislosti mezi proctvími a jejich naplněním v Bibli, ten také jasně v Písmu rozpoznává Boží vševědoucnost a všemohoucnost! Vše, co Ježíš předpověděl, se stalo. Nám nezbyvá tvářit v tvář těmto skutečnostem, než věřit.

O tomto tématu zde nemůže dostatečně vyčerpávajícím způsobem pojednat. Přesto by mělo být řečeno toto: Mnohá Boží proctví a zaslíbení se mají naplnit na tobě a skrze tebe! Nemůžeme na naplnění Božích zaslíbení jen čekat, nýbrž

musíme je očekávat s modlitbou, pokud je zažít chceme. Pasivní čekání je lhostejný postoj vůči Božím záměrům. Často můžeme v Písmu vidět postoj modlícího se očekávání. Např. Daniel četl knihu proroka Jeremiáše a v úžasu zjistil, že předpovězená doba zajetí Božího lidu Izraele se právě naplnila. Co udělal? Řekl si snad: „No, počkáme, a jestli je to pravda, tak se toho dožijeme“? Ne, podívejte se, jaký postoj v ten den zaujal (Da 9). Nevím, jestli je nám předána naléhavější modlitba pokání, než ta Danielova. 21 dní spočíval v úpěnlivé modlitbě před Bohem. Činil pokání za hříchy lidu a úpěnlivě prosil o naplnění zaslíbení. Když se potom u něj objevil Boží posel, neřekl, že byl poslán proto, že Bůh před 70 lety cosi zaslíbil, nýbrž Pánův posel kupodivu výslovně zdůraznil, že byl vyslán od Boha, když se Daniel začal modlit:

„Prve při tvých prosbách o smilování vyšlo slovo, a já jsem přišel, abych ti je oznámil, neboť jsi vzácný Bohu.“ (Da 9,23)

Není to věc, která otevírá oči? Suverenita Boha neznamená, že působí naprosto bez ohledu na nás a sám si plní nějaká zaslíbení, nýbrž Bůh si přeje, abychom se na naplňování událostí spolupodíleli tím, že v modlitbě budeme očekávat zaslíbení a potom vědomě zažijeme naplnění. Očekávaš v modlitbě Boží zaslíbení pro tebe a tvé okolí?

Tento princip můžeme také studovat v zaslíbení Ducha svatého. Ježíš stále znovu zaslíboval příchod Ducha. Před svým nanebevzetím Ježíš učedníkům vysvětlil, jak důležitá je misie, ale že nemají začínat s žádnými aktivitami dřív, dokud se toto zaslíbení nenaplní a oni nepřijmou Ducha poslaného od Otce. Co následně učedníci udělali? Šli do nejbližší kavárny a chvíli čekali? Nebo se nejdříve starali o jiné věci, aby nepřekáželi Boží suverenitě? Ne! *„Ti všichni se svorně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou, a s jeho bratry.“ (Sk 1,14)* Učedníci byli všechno jiné – jen ne neteční a bez zájmu k Ježíšovu zaslíbení. 10 dní se modlili za naplnění tohoto zaslíbení, až jednoznačně obdrželi to, co Ježíš zaslíbil: Ducha svatého. Také v této události můžeme

ten princip vidět velmi jasně – totiž to, že Boží zaslíbení musejí být očekávána s přiměřenou modlitbou. Už jsi v modlitbě a ve víře obdržel Ducha svatého? I konec světa a s tím spojený druhý příchod Pána Ježíše nás ještě čeká. Petr k tomu píše: „*Když se toto všechno takto rozplyne, jací musíte být ve svatém způsobu života a zbožnosti vy, kteří očekáváte a urychlujete příchod Božího dne! Kvůli němu se nebesa rozplynou v ohni a prvky se žářem roztaví. Podle jeho zaslíbení očekáváme nová nebesa a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost.*“ (2 Pt 3, 11–13 ČSP). Zde je popisován věřící a upřímný postoj srdce křesťana k zaslíbením Božím: „očekávat a urychlovat příchod Jeho zaslíbení.“ Ani zde se nejedná o „vyčkávání“, ale o „očekávání“, a kdo něco očekává, ten prosí! Tuto touhu věřící duše vyjádřil Jan velice krátce a stručně: „...ano, přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 21, 20)

Mnoho Božích zaslíbení se má naplnit také ve tvém životě, když je budeš v modlitbě a ve víře očekávat. Tady můžeme zažít 100% vyslyšení modliteb, budeme-li se modlit s upřímným srdcem a budeme-li chtít přijmout to, co nám Bůh zaslíbil. K tomu musíme ve víře číst Písmo a rozpoznat, co chce Bůh ve své milosti, lásce a dobrotě na nás vykonat. Např. se zde jedná o všechny duchovní poklady, které pro nás Bůh dokonal na kříži: odpuštění viny, život ve vědomí Boží přítomnosti a v plnosti Ducha, osvobození od moci hříchu, služba v plné moci duchovních darů a mnoho dalšího požehnání.

Princip: *Nikdo nezažije požehnání ve formě vyslyšených Božích zaslíbení, když je nebude v prosbách očekávat.* Tohle se týká obzvláště těch zaslíbení, která chce Bůh naplnit na každém jednotlivci zvláště: odpuštění hříchů, znovuzrození, posvěcení. Jiná zaslíbení, jako např. druhý příchod Pána Ježíše, samozřejmě zažijí všichni, i ti, kteří Ježíše neočekávali – ovšem pro ně nebude druhý Ježíšův příchod požehnáním. Kdo totiž pochybuje o tom, že Ježíš znovu přijde, nebo kdo toto zaslíbení neočekává s posvěcením a netouží po tom v modlitbě, pro toho ten den bude dnem zoufalství – i to nám Bůh nechal vyříditi.

Čtěme znovu Bibli a důvěřujme Bohu, že to, co říká a zaslibuje, chce na nás a skrze nás opravdu uskutečnit. Proč by to měl uskutečňovat na nespočetných lidech po celém světě v této generaci, a ne na tobě? Otázkou je, zda tomu věříme a zda to chceme. Modleme se taky za naplnění proroctví v našich sborech, a vstupujme do přímluvných modliteb za ztracené lidi, se stejným postojem a rozhodností, jako to dělal Daniel. Věříš tomu, že Bůh chce zachránit ztracené lidi okolo tebe? Věříš tomu, že Bůh chce právě pro tu záchranu probudit tebe a tvůj sbor? Boží vůle je také v této věci jasná a zřetelná. Otázkou je, zda my si to v modlitbách budeme přát také.

V MODLITBĚ SE MUSÍME NECHAT VĚST DUCHEM SVATÝM

8. PRINCIP

Bez Ducha svatého není možné se modlit. To ale neznamená, že máme čekat na nějaké větší návaly pocitů, které by nás mohly vtáhnout hlouběji do modlitby. Jsou to skutečnosti, které nás vtahují do modlitby a ne pocity! Jak jsem již zdůraznil, Duch Boží nás motivuje a vede skrze Jeho slovo do modlitby. Na začátku bylo zmíněno, že Bůh zaslíbil Ducha modlitby.

„Ale na dům Davidův, na toho, jenž sídlí v Jeruzalémě, vyleji Ducha milosti a proseb o smilování – Ducha modlitby. Budou vzhlížet ke mně, kterého probodli.“ (Za 12,10)

Ježíš je ten proboděný a On také jasně řekl, že už přišel čas, kdy praví uctívači mají uctívat Otce v Duchu a v pravdě.

„Ale přichází hodina a již je zde, kdy praví uctívači budou uctívat Otce v duchu a v pravdě. Takové totiž Otec hledá, aby ho uctívali. Bůh je duch a ti, kdo ho uctívají, ho musí uctívat v duchu a v pravdě.“ (J 4,23–24)

Ježíš zaslíbil Ducha svatého, který je také Duchem modlitby, a jasně nám říká, že Bůh dává Ducha rád:

„Jestliže tedy vy, kteří jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím více váš nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí?“ (L 11,13)

Ježíš ale také zdůraznil, že Ducha svatého obdrží jen ti, kdo milují Jeho slovo a dodržují Jeho přikázání. „*Jestliže mě někdo miluje, bude zachovávat mé slovo; a můj Otec ho bude milovat a přijde-me k němu a zřídíme si u něj příbytek.*“ (J 14,23) Vždy přijali Ducha svatého jen ti, kteří se rozhodli pro život v poslušnosti Bohu. „...*Duch svatý, kterého dal Bůh těm, kteří ho poslouchají.*“ (Skutky 5,32) Bůh nám říká, že Boží Duch nám dosvědčuje a působí v nás to, že jsme Božími dětmi. „*Sám Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti.*“ (Ř 8,16) Pavel mohl s jistotou říct, že tento zaslíbený Duch modlitby působí a je v křesťanech přítomný. „*Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním.*“ (Ř 8,26) Boží Duch nás vede přes znovuzrození do hlubšího důvěrného modlitebního života s Bohem. Opravdovou modlitbu nelze oddělit od opravdového života!

BŘÍMĚ DUCHA V MODLITĚ

Jak můžeme rozumět tomu, že nám Duch svatý pomáhá v naší slabosti a že v nás lká? Mnozí modlitebníci to už zažili, že je najednou tlačí nějaké jisté břímě, které nedokáží pojmout do slov. Tak jdeme do modlitby a přezkoumáváme, zda jsme někde neklamali Ducha svatého. Ale v tomto zvláštním případě ta tíha neodejde, i když třeba odhalíme hřích a činíme z něj upřímné pokání. Potom je velice pravděpodobné, že nám Bůh chce něco položit na srdce. Potom je nutné upřímně se Boha zeptat, co má za úmysly. Bůh nám může na srdce vložit jednoho člověka nebo nějaký národ, za jehož obrácení nebo probuzení se máme modlit. Nebo může chtít něco vložit do našeho života – nějakou službu nebo její rozšíření. Bůh nám také může chtít sdělit, co zamýšlí provést, abychom se na tu událost mohli připravit. Pravděpodobně to byl způsob, jakým Bůh dal najevo Eliášovi, že přivede na zemi hlad, ale také déšť a oheň z nebe. Jen v modlitbě dospějeme k Duchem vypůsobenému přesvědčení, co Bůh

detailně zamýšlí udělat. Když máme na základě Boží řeči jasno ohledně tohoto bodu, jsme vyzýváni, se do toho pustit se všemi nutnými důsledky. Může se celkem snadno stát, že nám ze začátku Boží záměr bude proti srsti, nebo že to pro nás bude příliš velká výzva, jak tomu bylo i v případě Elijáše tváří v tvář bezbožnému králi. Jen v modlitbě se můžeme posunout od našeho omezeného sebevědomí a sebedůvěry do přiměřeného Božího vědomí a důvěry v Boha. Jen v modlitbě můžeme odložit svou neochotu a nechat se prostoupit tím, že Bůh to, co má v plánu, chce učinit v nás a skrze nás, i když se to zdá z lidského hlediska naprosto nemožné. Ale většinou je právě tohle to, co od nás Bůh chce, aby se On mohl oslavit. Spoléhání na sebe nás redukuje od zdravého vědomí Boha na nás samotné a důvěra v nás samé nás omezuje na naše možnosti, takže nepočítáme s Boží působivou Všemohoucností.

Ale právě tam nás chce ale Bůh dostat, abychom byli lidmi, kteří žijí s Božím vědomím a s důvěrou v Boha. Potom Bohu dovolíme vložit do našeho života Jeho plány a možnosti, jako to činil Bůh v případě Ježíše.

Vzpomínám si na jednu příhodu. Začínali jsme novou službu a potřebovali jsme k ní obytný přívěs. U obchodníka jsme si tedy některé prohlíželi a u jednoho jsme já i moje žena měli dojem, že ho máme mít, ale neměli jsme na něj peníze. Domů jsem se tedy šel za to modlit a Boží Duch mi ukázal, že ten přívěs mám objednat a že ty potřebné peníze dostanu na následujícím sborovém setkání starších. Ve víře jsem tedy přívěs objednal a peníze jsem skutečně obdržel od jednoho ze starších, a to přesně potřebný obnos! To mám na mysli.

Jen když jsme stále připraveni činit pravé pokání z našich hříchů, můžeme být schopni rozeznat a rozlišit modlitební břímě od tíhy hříchů a správně s tím zacházet. Kdo s tíhou hříchů zachází lehkomyšlně a tak popouzí Ducha svatého, ten bude mít stěžní otevřené uši a srdce pro „břímě modliteb“ skrze lkání Ducha, když k nám bude chtít Bůh mluvit. Také tady opět vidíme,

jak je důležité přicházet v připravenosti k pokání, na základě krve, neboli odpuštění v modlitbě k Bohu.

Konkrétní nasměrování pro Boží vůli a Jeho záměry k nám také může přijít skrze prorocké slovo nebo skrze slovo moudrosti. Někdo v tomto bodě bude mít třeba námitky a bude říkat, že je možné se velice rychle a snadno mýlit, nebo že už mnozí tímto způsobem sešli z cesty. To mohu jenom potvrdit. Žel stává se to dokonce velmi často tehdy, když se s modlitbou nic kriticky nezkoumá a věří se každé představě, kterou má člověk sám, nebo kterou druzí vydávají za prorockví! Ale stává se přece i to, že se mnozí mýlili a domnívali se, že jsou znovuzrození, i když nebyli. Znamená to, že pravé znovuzrození není možné? Přestane proto přesvědčující působení Ducha v momentě znovuzrození a hned potom? (Ř 8,16) Ne. Je tomu tak i v otázce vedení Duchem svatým v modlitbě nebo skrze prorockví. Ano, mnoho lidí se vážně mýlí a v tomto nebezpečí se nacházíme všichni! Mnozí mají mylně svá dobrá přání za Boží vůli nebo si v pozitivních či negativních návalech pocitů namlouvají věci, kterou nejsou z Ducha, nýbrž z duše. Tím škodí sobě i ostatním. Proto je tak důležité být v upřímném, k pokání otevřeném a důvěrném vztahu s Bohem, abychom se nemýlili a nesvedli ostatní, ale abychom skrze vedení Ducha docházeli pravému, Duchem vypůsobenému přesvědčení.

Chtěl bych teď uvést konkrétní událost z mého života na toto téma. Během mého teologického vzdělávání, v jednom zkouškovém období, mně „tížila“ skutečnost, že bych měl jet do zahraničí na jedno důležité setkání ohledně misie. Velmi jsem tam jet chtěl a také to bylo velmi důležité, ale zároveň jsem potřeboval čas na studování a přípravu ke zkouškám. S touto tíhou, s tímto břemenem jsem šel do modliteb. V modlitbách mi Bůh ukázal, že mám na toto setkání určitě jet a v modlitbách jsem dospěl k přesvědčení, že při té zkoušce ve škole bude Bůh stát při mně. Když jsem se vrátil z toho setkání, dostal jsem hodně vynadáno a dokonce napomenutí, protože jsem, dle mínění učitelů, osm

dní určených na přípravu ke zkoušce promrhal. Toto vynadání mou koncentraci na učení nijak zvlášť neposílilo, ale naopak mne přivedlo do pochybností a zoufalství, zda jsem opravdu jednal správně. Ale nehodil jsem přes palubu ono přesvědčení, že mi Bůh pomůže. Přišel den zkoušky a mně se úplně kouřilo z hlavy. Byly totiž na řadě církevní dějiny a má paměť na data a jména je mou jasnou slabinou. Ráno jsem vstal a šel jsem do modliteb. Říkal jsem: „Pane, byla -li to opravdu tvá vůle, že jsem měl být na tom setkání, tak mi teď pomoz!“ V tom okamžiku se mi v hlavě po mnoha dnech objevila první jasná myšlenka: „Augustin!“ Ještě dnes si to pamatuju jako tenkrát, jak jsem tam seděl v naprostém úžasu, potom jsem si rychle vzal učebnici a ještě jednou jsem se podíval na látku o Augustinovi a celé jsem se to naučil. Asi jsem musel zářit radostí, protože při snídani se na mně jedna sestra podívala a řekla mi: „Ty máš ten nejmenší důvod se radovat, ty ses totiž vůbec neobtěžoval se správně a důkladně učit!“ Já jsem jí řekl jen: „Augustin“. Přišla zkouška a já jsem si musel vytáhnout jedno z mnoha témat. Na mnou vytaženém papírku stálo: „Augustin.“ Bůh mi dal už předem toto „modlitební brímké.“ V modlitbě dozrálo přesvědčení toho, co mám udělat a že mne Bůh nenechá na holičkách. Ale že bude až tak výrazně mluvit do mého života, tomu bych nepovažoval za možné. A přece to Bůh může udělat, pokud se upřímně a opravdově modlíme. (Ať si teď ale nikdo nenamlouvá, že se nemusí učit. Nesmíme Boha pokoušet! Lenost Bůh ještě nikdy neodměnil.)

MODLITBA VÍRY

9. PRINCIP

Kdo se ponoří do důvěrného a upřímného modlitebního vztahu s Bohem, tomu se v mnoha oblastech stane, že mu Boží Duch zjeví Boží záměry.

To může Bůh udělat skrze své slovo z Bible, skrze prorocké slovo, nebo skrze slovo moudrosti, skrze „prohlédnutí“ (Bůh mi zjevuje, co pro mne zamýšlí) nebo skrze sen, nebo skrze okolnosti do kterých se dostaneme. Jedná se o osobní realitu, kterou prožíváme a při které získáváme jasno o tom, co Bůh zamýšlí. Když se modlitebník skrze důkladné zkoumání dobere k přesvědčení, že se jedná opravdu o Boží vůli a ne o iluze, tak je vyzýván, aby se ve víře držel tohoto Božího slibu. V pevném „držení se“ s vírou dojde k Duchem vypůsobené jistotě, která ho ujišťuje o tom, že dostane to, zač prosí. Tady je ale nevyhnutelné umět se modlit v souladu s Boží vůlí a odlišit od ní svá vlastní přání a představy a Boží vůli se podřídit. *„A to je ta naprostá důvěra, kterou máme k němu, že když bychom o něco žádali podle jeho vůle, slyší nás. A víme-li, že nás slyší, kdykoli o něco žádáme, víme, že to, co jsme od něho žádali, máme.“ (1 J 5,14–15 ČSP).*

Mnozí už zažili zkušenost, že v modlitbě došli přesvědčení, že určitý člověk, za kterého se modlili, už uvěřil a oni se za něj mohli přestat modlit. Později se to potvrdilo při srovnání data obrácení s datem nabytí oné jistoty. Modlitba je velice důležitá, chceme-li budovat království Boží z Božích možností. Jednou

jsme se s motorkářskou misí dostali do finanční tísně a neměli jsme peníze na nové vydání motorkářských Biblí. Protože jsem nevěděl, co mám dělat, šel jsem do modliteb. Bůh mi ukázal, že mám objednat výtisk motorkářských Biblí za určitý peněžní obnos a zároveň ve mně rostlo přesvědčení, že ten potřebný peněžní obnos se vyřeší na jedné konkrétní akci. Toho jsem se ve víře pevně držel a objednal jsem nové vydání motorkářských Biblí. Poté se stalo, že Bible byly dodány přesně na tu akci a že jsme tam také obdrželi ten potřebný obnos. Ve víře jsme mohli podle toho slibu začít s přípravami a ve víře očekávat na modlitbách naplnění toho zaslíbení. Bůh drží slovo. Jindy mě zase „tížila“ myšlenka na mou motorku. Když jsem s tím šel na modlitby, rostlo ve mně přesvědčení, že bych ji měl darovat. Ptal jsem se Boha, kdo by ji tedy měl dostat, ale nedostal jsem žádnou odpověď. Ale v modlitbě ve mně dozrálo přesvědčení, že mi Bůh v pravý čas řekne, kdo má být tím příjemcem. Toho jsem se pevně držel ve víře i tehdy, když chtěl jeden člověk moji motorku koupit. Neprodal jsem. Měl jsem jistotu ve víře, že jednoho dne se objeví ten pravý člověk, kterému ji dám. O pár měsíců později, na jedné motorkářské akci, za mnou přišel neznámý muž a já jsem najednou pocítil, jak mi Duch říká, že právě on má tu motorku dostat. Oslovil jsem ho a ukázalo se, že je aktivním misionářem mezi motorkáři na Ukrajině. Zeptal jsem se ho, jestli pro něj můžeme něco udělat. Nejdřív řekl: „Nutně potřebujeme na Ukrajinu nějaké motorkářské Bible.“ Já si nejprve pomyslel: „Tak to nebylo ono.“ Zeptal jsem se ho tedy podruhé: „A můžeme vám ještě pomoci i jinak?“ Jen řekl, že se za něj máme modlit, protože pro svou službu potřebuje motorku a žádnou nemá. Tak byla situace jasná a já mu předal klíče. Bůh nás v modlitbě připravuje na určité situace, abychom potom ve víře dělali to, co On chce. Není otázkou, zda k nám Bůh chce mluvit, nýbrž zda jsem já hotov poslechnout! Nejprve musíme Bohu patřit, naslouchat mu, slyšet Ho a potom poslechnout.

Zvláště zdůrazňuji to, že nesmíme brát tyto věci na lehkou váhu a nesmíme zacházet lehkovážně a neopatrně s vnitřními „dojmy“ a „hlasy“. Můžeme lehce zmýlit sebe a také ostatní, obzvláště když jsme zrovna nabití emocemi nebo když nás lidé pro něco nadchnou a my nedokážeme rozlišit naše nadšení od Duha svatého. Naše dobrá přání ještě dávno nejsou to stejné jako Boží vůle. Dobré je vždy nepřítelem nejlepšího. Ale skutečnost, že existují lidé, kteří se mýlí, nemění skutečnost, že existují Duchem vypůsobená přesvědčení, s jejichž možností máme ve víře počítat – naopak obojí má naši modlitbu jen prohloubit.

BŮH VYSLÝCHÁ JEN VROUCÍ MODLITBY

10. PRINCIP

„*Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.*“ (Jk 5,16) Toto je princip pro náš modlitební život, který je třeba brát vážně. Opravdovost je přiměřený postoj, přístup a jednání vůči nějakému určitému předmětu. Často někdo rozpozná vážnost situace a musí ostatní, kteří se chovají nepřiměřeně, napomenout: „Teď konec legrace, budme vážní a pojďme zpátky k věci.“ Při opravdovosti hraje také velkou roli, zda si jisté věci chceme uvědomit a vzít k srdci, např. svatou přítomnost Boží, zacházení s hříchem, nebezpečí, v němž se nacházejí ztracení, situaci, ve které jsou pronásledováni křesťané, těžkosti, ve kterých vězí misionáři... Může nám být jasné, že Bůh nevyslyší modlitby, nejsou-li myšleny opravdu vážně. Na modlitbě obrácení můžeme zdůraznit, co znamená „opravdově“ se modlit. Rozpoznává ztracený člověk ten začarovaný kruh, ve kterém jakožto odsouzený hříšník vězí opravdově, a doopravdy věří, že bez Ježíšovy krve bude ztracen na věčné časy? Rozpoznává, že je skrz naskrz zkažený hříšník? Mrzí ho jeho vina? Spoléhá se ten hříšník jen a jen na Ježíše? Chce být Bohu opravdově poslušný s přesvědčením, že se mu nemohlo stát nic lepšího? Už jsem slyšel mnoho lidí, kteří se modlili modlitbu „odevzdání se“. U mnoha z nich jsem pochyboval, byla-li to opravdová a upřímná modlitba. Často v těchto

případech potvrdil další průběh života, že se nejednalo o žádné skutečné znovuzrození. Ta „správná slova“ a sepnuté ruce nestačí k záchraně. Hříšník musí změnit svůj postoj srdce, má-li ho Bůh vyslyšet. Charles G. Finney napsal v souvislosti s tímto tématem následující: *„Probuzení napomáhají dvě věci: Ozlivení lidí pravdou a modlitba, která pohne rukou Boží. To neznamena, že naše modlitba změní Boží smýšlení a charakter; modlitba působí změnu v nás, takže Bůh může zasáhnout důsledně, což by jinak (= bez modlitby) nešlo. Když koná hříšník pokání, může mu Bůh odpustit na základě stavu jeho srdce. Bůh je vždy připraven mu za této podmínky odpustit; změní-li hříšník svůj postoj a koná-li upřímné pokání, tak není nutná žádná, změna Božího smýšlení, aby mohlo být hříšníkovi odpuštěno. Modlí-li se Boží děti vroucně a vyslyšitelně, jsou také ve správném vnitřním rozpoložení, které umožňuje Bohu, aby je vyslyšel.“* (Charles Finney, *Modlitební život věřícího, nakladatelství: Freundesdienst CH, 4. výtisk 1993, str. 4*)

Náš postoj srdce k Bohu a k modlitebnímu předmětu je rozhodující a podle toho rozhoduje Bůh, může-li vyslyšet naši modlitbu nebo ne. Nesouhlasí-li náš vnitřní stav s tím, za co prosíme, tak nás Bůh nevyslyší. Jestliže modlitba za záchranu nevychází z upřímného a přiměřeného postoje srdce, tak Bůh nebude moci vyslyšet. To samé platí také u modliteb za probuzení. Bůh chce církve probudit, pokud tato změni postoj svého srdce a bude se opravdově za probuzení modlit. Chci uvést jeden příklad, který trochu přemrštěným způsobem ukazuje, že náš postoj a naše chování často není v pořádku. Při evangelizacích očekáváme my křesťané, že se obrátí hříšníci. Máme za přiměřené, že při výzvě přijdou dopředu a v přítomnosti Ducha svatého, možná dokonce i se slzami, vyznají hříchy a budou činit pokání. To také není nepřiměřené, nýbrž vzhledem k vážnosti situace, ve které se hříšníci nacházejí, a vzhledem k přemáhajícímu poselství lásky od Boha samého, skrze zástupné utrpení Ježíšovo, je to opravdu na místě. Budme ale nyní upřímní. Když považujeme za přiměřenou takovou hříšnickou opravdovost v modlitbě, proč potom stejná opravdovost chybí v osobních

a společných přímlovách sboru? Očekáváme, že ztracený bude činit opravdové, upřímné pokání, ale my se nechceme modlit se stejnou opravdovostí a upřímností právě za tyto ztracené. Nejlépe by měl ten ztracený jít na kolena a žádat o milost, ale kdo v našich shromážděních jde na kolena a lká za ztracené a prosí za milost, jako to činil Daniel za hříšný lid (Da 9)? Mojí zkušeností je, že hříšníci vyslovují **modlitbu** vydání se Bohu se stejným postojem srdce, s jakou se modlil sbor za obrácení hříšníků. Církev se nemůže divit, že je obrácení stejně povrchní a že se na něj zapomene stejně rychle, jako na modlitby za obrácení. Často se „křesťané“ modlí stejně povrchně za obrácení druhých, jak se modlili při svém vlastním obrácení. A tím je oprávněná otázka, jsou-li opravdu křesťany! Často se sám sebe na modlitebních setkáních ptám, zda ti lidé, kteří se zde modlí za obrácení druhých, jsou skutečně sami obráceni. Zdůrazňuji to ještě jednou. Tady nejde o slova, ale o vnitřní postoj, ze kterého ta slova vycházejí. Existuje mnoho tradičních modliteb za ztracené, bez výhledu na vyslyšení, když ti modlitebníci sami nedělají pokání. Jen opravdová modlitba bude vyslyšena. Jen opravdová modlitba víry povede k probuzení sboru a k záchraně ztracených. Přezkoušejte sami sebe. Očekávali byste, že hříšník bude Bohem vyslyšen, když by vyslovoval modlitbu obrácení se stejným postojem srdce, který máme při svých modlitbách za ztracené my? Očekáváme u ztracených postoj srdce vůči Bohu, který oni na nás sami nevidí a tím se z nás v jejich očích stávají pokrytci a navíc je to odrazuje od víry. Často jsem byl pozván jako evangelista na „křesťanské akce“. Ti organizátoři říkali, že chtějí získat lidi pro Ježíše. Ale rámeček programu sám o sobě to už dost často naprosto znemožňuje. To se říkají vtípy, všude samá leg-race a smích, blbinky a srandy, a najednou je někomu řečeno, že bude na věky ztracen, pokud se neobrátil. Není divu, že tomu nikdo nevěří. Mezi vtípy a pártý má být někomu jasně vysvětlen význam Ježíšovy krve. To je naprosto neuvěřitelné a směšné v očích těch, které provtipkováváme do pekla. Představ si, že za

tebou přijde někdo vysmátý, řekne ti vtip, trochu s tebou pošpásuje a než zas půjde od tebe dál, tak ti najednou řekne, co ti chtěl vlastně říct už dávno – totiž to, že tvůj dům je v plamelech, před dvaceti minutami ti přejeli psa a tví rodiče jsou na smrt nemocní. To je trochu iritující, ne? Přesně tak se často cítí ti ztracení lidé. Protože se ztracenými nezacházíme s přiměřeným citem, s opravdovostí a láskou, tak také nezažijeme to, aby hříšníci našli v našich řadách pravé pokání. A mnozí organizátoři to vlastně ani nechtějí. S Ježíšem musí být sranda a On musí být naším kámošem. Potom není divu, že se nikdo opravdově nemodlí a také „není divu“, že přicházejí stovky lidí dopředu (ale ve skutečnosti se vlastně nikdo neobráť). Div znovuzrození se nekonal, i když to byl hezký a vypadá to, že i „úspěšný“ večer. Nemusíme si nic namlouvat. Bůh se nenechá klamat tak, jako my. Bůh vyslyší jen opravdové modlitby.

To, co potřebujeme ve sborech, je probuzení a opravdová, upřímná, vroucí modlitba je k tomu jedinou cestou. Církev si musí znovu uvědomit Boží svatou přítomnost a tím svatou pozici, kterou má před Bohem a před lidmi. Církev si musí znovu uvědomit, co to znamená, být ztracený a na jaké cestě všichni ti ztracení jsou! Církev musí pocítit tuto nouzi, tu naléhavost a vážnost a situace! Církev se musí probudit ze svých iluzí, dávno přežitých tradic a ze své vlažnosti, aby se mohla stát národem Božím, kterému Bůh může požehnat. Často se nemodlíme upřímně, proto nás také Bůh nevyslyší. Náš postoj k těm ztraceným není takový, který by umožňoval Bohu vyslyšet naše modlitby. Netoužíme opravdově po tom těmto lidem pomoci. Kdyby lidé přišli k víře, mnozí z nás by se radovali z rozšířených řad místního sboru a z plnějšího sálu při shromáždění, ale jsme připraveni ke změně svých priorit? Jsme připraveni platit cenu? Chceme tady být pro lidi, kteří potřebují naši pomoc? Chceme je trpělivě a milosrdně doprovázet, aby mohli duchovně růst? Chytneme je s milostí a s láskou, když upadnou? Modlíme se jen za „naše milé“, nebo i za naše nepřátele? „*Budete-li milovat ty, kdo*

milují vás, jaká vás čeká odměna? Což i celníci nečiní totéž?“ (Mt 5,45)
Někdy mám před očima obraz potápějícího se Titaniku. Tam byli lidé třetí společenské třídy uzamčeni v podpalubních prostorách lodi a tím odsouzeni k utopení, jiní se křičíce plácali v ledové vodě a těch pár poloprázdných záchranných člunů se vzdalovalo pryč! Tak jedná mnoho sborů tváří v tvář kruté nouzi a bídě. Každý den umírají tisíce a statisíce a my sedíme v naší lodi, která se nazývá sbor, a oslavujeme sebe navzájem! Boží národe, probud se ve jménu Ježíše Krista a rozpozněj realitu! Místo toho, abychom oslavovali sami sebe, bychom měli vstoupit do modliteb v pytli a v popelu!

Bůh může přidávat k církvi každý den a On denně přidávat chce, a proto na to chce připravit i naše srdce, když se budeme upřímně modlit. Často jsem byl na shromážděních, kde se modlilo za obrácení ztracených, a když bylo to shromáždění u konce, tak ti ztracení, které jsem s sebou přivedl já, byli opomíjeni (jemně vyjádřeno). Pokud se tady nebude činit pokání, nedostaví se žádné probuzení.

Vím o jednom sboru, do kterého přišel hostující řečník převlečen za městského pobudu a sednul si do poslední lavice. Po písni a nervózním vyhlížení pozvaného řečníka přišel jeden ze starších k tomu domnělému pobudovi, vtiskl mu do ruky 5 Euro a řekl: „Na, tady máš, jdi se napít, tady to není nic pro tebe.“ Pane, smiluj se!

Nevím, jak často jsem byl já sám pozván jako řečník a zažil jsem podobné momenty. Viděl jsem pyšné pohledy návštěvníků shromáždění, kteří se ptají, co to je za člověka – jen proto, že jsme přijeli na motorkách. Ovšem správně pohoršeni začali být ve chvíli, kdy jsem šel za kazatelnu a oni pochopili, že „tenhle asociál“ je tím očekávaným pozvaným řečníkem. Nevím, kolikrát za mnou po kázání křesťané přišli a omlouvali se mi za své chování vůči mě před kázáním. „Kdybych byl býval věděl, že vy jste tím pozvaným řečníkem, tak bych...“ Ale všichni se modlí za obrácení ztracených hříšníků! Národe Boží, probud se!

Jeden můj známý, zemědělec z povolání, se přestěhoval a hledal nový sbor. Měl na sobě hezký nedělní oblek a když shromáždění skončilo, přišel za ním někdo a během rozhovoru mu tenhle někdo řekl: „Vytvořili jsme v našem společenství určitý sborový profil a víme, koho chceme zasáhnout. Sedláky tady mít nechceme.“ Není tohle krutá ostuda? Má tohle být úroveň sboru? Kdo potom otevře dveře všem těm hledajícím lidem z okrajových skupin, až přijdou? Kdo pro ně v Evropě vyvinul sborový profil? Jestli se v tomto bodě sbory neprobudí a nebudou činit opravdové pokání, půjde to dál tak, jako do teď. Záchraně čluny jezdí okolo a hledají mezi těmi ztracenými takové, kteří se jim hodí a kteří zapadají do jejich společenství. Příběh milosrdného Samaritána a Ježíšova výzva milovat své bližní se potápí společně s umrzajícími a topícími se lidmi. Co potřebujeme, je opravdové probuzení!

BŮH CHCE JEDNAT TADY A TEĎ

Nikdo z věřících čtenářů nebude pochybovat o tom, že Bůh čeká, že hříšníci mají přijít tady a teď k Bohu a že Bůh chce tady a teď způsobit zázrak znovuzrození, pokud hříšník přijde s upřímným srdcem. Proč ale potom tolik lidí váhá nad tím, že Bůh chce tady a teď v našem sboru (církvi) dát probuzení? Teď hned! Bůh je k tomu teď připraven, On nás chce teď probudit. Bůh nás chce dnes vtáhnout do života ve své přítomnosti, tak abychom ve vědomí Boží přítomnosti žili svatý, atraktivní život v bratrské jednotě a lásce. Je ale opravdu ostudné, že hříšníkovi stále a stále říkáme, že Bůh je připraven ho přijmout právě teď, ale sami jako církve nechceme věřit, že nás chce Bůh právě teď probudit. Můžeme se snažit jak chceme, můžeme navštěvovat akce a konference. Probuzení dá Bůh teprve tehdy, až budeme brát Boha vážně a když se budeme opravdově modlit. Na mnoha místech jsme se spokojili s modlitebním životem naprosto bez úrovně. To jsem si uvědomil teprve ve chvíli, kdy jsem se setkal se sbory, které se

modlili „vroucně“. Jako mladý evangelista jsem byl pozván jednou skupinou mládeže, která organizovala pouliční evangelizaci při městské slavnosti. Po tom, co mi ukázali pódium a všechno ostatní, jsem byl uveden do místnosti, kde se ti mladí shromáždili k modlitbám. Něco takového jsem nikdy před tím nezažil. Mládežníci zápasili na kolenou v slzách a lkání za ztracené lidi v tom městě. Jmenovali své přátele a známé a přinášeli je v „porodních bolestech“ před Pána, aby byli znovuzrozeni tak, jsem to nikdy předtím nezažil. Byl jsem jako zkamenělý. Hlavou mi šly nejrůznější myšlenky: „Je dovoleno se takhle modlit? Musí to být? Nejde to trochu decentněji?“ Bylo mi trapné sám se modlit tím stejným způsobem. Nebyl jsem toho schopen. Ale svědectví Ducha bylo velmi jasné a zřetelné. Ze všech přítomných jsem já byl tím, kdo měl pokažený přístup ke službě, ke sboru a ke ztraceným. Bůh mně tam hluboce pokořil. Od té doby jsem se setkal s mnoha sbory po Evropě a mohu říci, že jsem tady a tam potkal sourozence s podobným Duchem modlitby a horlivosti. Na těch místech bylo probuzení v plném proudu.

EMOCE PŘI MODLITBĚ

Není žádným znamením svaté úrovně, když si křesťané ve sborech při modlitbách zachovávají svou zdánlivou důstojnost. Ve skutečnosti se jedná jen o vnitřní zkosnatělost a strach modlit se opravdově a upřímně ukazovat přiměřené emoce. Často nemají tito lidé problém ukázat své emoce v jiné oblasti života, např. když fotbalové mužstvo vyhraje nebo prohraje. Nebo když jim někdo poškrábe lak na autě nebo když je rozházený a zaneřáděný obývací. Ale emoce pro ztracené lidi ukázat nemohou. Je v tom neupřímnost a neoprávněnost. Je celkem zřejmé, že takováto církev (sbor) je spíš pokrytecká, opravdově a upřímně se tam asi modlí jen nemnoho lidí, a ještě se jim za to smějí a vyhýbají se jim. Podívejte se na Ježíše, ten brečel nad Jeruzalémem; dojalo ho, když viděl malomocného, a tak ho uzdravil. Milosrdenství

chce Bůh místo obětí a náboženské důstojnosti. Podívejte se do Starého zákona, jak často tam lidé ve své nouzi křičeli k Bohu! Kdybychom si uvědomili nouzi, ve které se nacházejí naše sbory a ti ztracení, tak bychom křičeli také a nepřestali bychom, dokud by nás Bůh nevyslyšel.

Na druhou stranu jsem v mnoha „moderních“ sborech slyšel křesťany oprávněně mluvit o přežitých tradicích. Jenže mnozí při tom vůbec nepostřehnou, že se jim jejich moderní způsob stal také zákonictvím. Běda když někdo zůstane při chválách sedět, hned je označen za „neduchovního“. Stalo se tradicí, že se člověk musí vždy cítit dobře, musí mít vždy dobré pocity a náladu a tvářit se příjemně. Mnozí se nechají svést k tomu, dělat věci jen naoko, protože to je ve sboru taková tradice. Do tohoto prostředí je možné přitáhnout mnoho pokrytců a přetvářajících se lidí. Často je na mnoha modlitebních shromážděních patrná až hmatatelná bázeň před lidmi a ta žel dokonce (dalece) převyšuje bázeň před Boží přítomností. Místo zdravého vědomí Boha mají mnozí při společných modlitbách jen nezdravé sebevědomí a jsou stále zaměstnáni sebou samými a tím, co si asi druzí pomyslí, když se teď budou modlit nahlas, vroucně a upřímně. Probuzení pryč od sebevědomí a směrem k Božimu vědomí je nutné, má -li Bůh vyslyšet!

K MODLITBĚ PATŘÍ ODDANOST

11. PRINCIP

Někdo by mohl na základě předcházející kapitoly říct, že se přece na základě Boží suverenity máme modlit s oddaností. Přitom bývá často zaměňována panující povrchnost nebo lhostejnost s oddaností. Ale upřímnost, vroucnost a oddanost se v žádném případě nevylučují. Podíváme se na pár biblických míst, kde můžeme studovat opravdovou oddanost a vroucí upřímné modlení.

David se vroucně modlil za život svého právě narozeného syna, dokud ještě žil. David se u toho postil a ležel před Bohem ve lkání a nářku na zemi. Davidovi bylo úplně jedno, co si o tom bude myslet jeho královské okolí, a i kdyby býval jen tušil, že celé generace po něm ho budou v Bibli pozorovat, jak ležel v nářku v prachu a bojoval za život svého syna, býval by to neudělal jinak. Pro něj to bylo velmi vážné! Teprve když bylo nezvratně jasné, že si Bůh to dítě i přese všechno vzal k sobě, oddal se David Boží vůli a nehádal se s ním. Vstal, ukončil půst a šel, oddán Bohu, do každodenního díla. Ale David to nevzdal dřív, než ta věc byla rozhodnutá.

Pavel se modlil za to, aby mu byl vzat z těla osten. Také nedostal to, za co prosil. Modlil se dál a nepovolil, dokud nedostal po třetí modlitbě odpověď, která ho ujistila o Božích záměrech. Když si Pavel uvědomil Boží záměr, vydal se do Boží vůle, ale ne

dřív, protože dřív neznal Boží vůli pro svou situaci. Odevzdán mohl být Pavel až tehdy, když mu bylo jasné, že Bůh chce být silný a mocný ve slabosti.

Zde poznáváme, že vroucí a oddaná modlitba patří k sobě. Opravdu oddaný modlitebník se modlí vroucně a vytrvale, dokud mu není jasný Boží záměr, na který připraveně a odevzdaně přistoupí. Přestaneme-li se vroucně modlit, aniž bychom dostali to, zač prosíme nebo nějakou odpověď od Boha, tak pokoušíme Boha. Potom se nemodlíme oddaně, nýbrž lhostejně, neboť je nám jedno, bude-li Bůh jednat, nebo ne, odpoví-li nám, nebo neodpoví. Mnoho z toho, co je nazýváno „oddaností“, je ve skutečnosti lhostejnost, povrchnost a strach z lidí při modlitbě.

Mnozí formulují slova do nebe, ale vlastně nepočítají s tím, že Bůh dříve nebo později odpoví, když se budou modlit vroucně, opravdově a oddaně. Můžeme vidět, jak Abraham zápasil s Bohem za Sodomu. Nebylo to zbytečné. Nepřestal dříve, dokud si nebyl jist Božím slibem. Také Mojžíš úpěl v poušti k Bohu kvůli hříšnému lidu. Také on nepřestal dřív, dokud si nebyl jist tím, že Boží lid bude zachován. Oddanost je pokorný postoj opravdového modlitebníka. Oddanost je souhlas s Boží vůlí, když je jasné, co Bůh zamýšlí udělat.

K MODLITBĚ PATŘÍ OBDRŽET TO, ZA CO SE MODLÍME

12. PRINCIP

„Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno.“ (Mt 7, 7–8)

Ježíš nás ujišťuje, že opravdová modlitba obdrží. Mnozí se modlí a nečekají žádné vyslyšení svých modliteb. Když se jich někdo zeptá, za co že se to modlili, tak to po krátké době už často ani neví. Kdo by v obchodě prosil o 200 gramů sýra a odešel by dřív, než by ten sýr dostal? Kdo by za situace, kdy mu hoří dům, volal o pomoc a přestal by dřív, než bude ten požár uhašen? Kdo prosí Boha o nějakou věc a je spokojen, když zůstane bez odpovědi? Kupodivu mnozí!

Je tolik lidí, kteří se na modlitbu dívají jako na duchovní cvičení a modlí se jen povrchně, místo aby se modlili s opravdovou upřímností. Když bychom prosili nějakého našeho známého o pomoc, pokoušeli bychom se zároveň z jeho obličeje vyčíst, jak bude reagovat. Pokusili bychom se zjistit, jestli bude ochoten nám pomoci nebo ne. Tohle zkoumání potřebujeme v modlitbě, abychom rozpoznali Boží vůli, a abychom potom přijali to, co On dá.

Kdo se vroucně modlí, tomu Bůh jistě odpoví, buď konkrétním vyslyšením jeho modliteb, nebo zjevením své vůle, každopádně tak, že jsme si jisti jeho odpovědí. Na tomto poli jsem zažil mnoho divů.

Když mne Bůh povolal na biblickou školu, bylo mi sděleno, že budu potřebovat počítač. V té době jsem žádný neměl a ani jsem žádný mít nechtěl. Tak jsem šel neochotně, proti své vůli, na modlitby. V modlitbách mne Bůh přesvědčil, že pro království Boží je důležité umět zacházet s počítačem. Tak jsem tedy souhlasil a prosil jsem Boha o počítač, protože jsem neměl žádné peníze na jeho koupi. Věděl jsem, že Bůh něco udělá. Druhý den stál před mými dveřmi jeden bratr a říkal, že mu Bůh položil na srdce, aby mi přinesl počítač. Měl všechno s sebou.

Jindy jsem zase přemýšlel nad tím, jak máme provést evangelizační výjezd, který se měl konat v zahraničí a měl trvat několik měsíců. V modlitbě uzrálo přesvědčení, že řešením je cestování s obytným přívěsem. Tak jsem se vydal hledat, ale všechny obytné přívěsy, které spadaly do nějaké pro nás rozumné a únosné cenové třídy, neměly funkční topení. A protože jsme ten přívěs potřebovali na zimu, žádné přívěsy bez topení se nám nemohly hodit. U jednoho obchodníka jsme sice viděli obytný přívěs přesně podle našich představ, ale ten byl nezaplacitelný. Doma jsem se však při modlitbě nemohl zbavit myšlenky, že mám tenhle obytný přívěs koupit, ale neměli jsme na to peníze ani náhodou. Potom jsem si vzpomněl na jedno sezení, které se mělo konat další týden. Věděl jsem, že na toto sezení chtějí přijít starší sborů, kteří mi chtěli ještě zaplatit nějaké cestovné za sborový týden. Ani ve snu jsem si nemyslel, že by mi tito bratři dali peníze na ten obytný přívěs, možná tak nějakou malou část – a přesto jsem zavolał onomu obchodníkovi a sdělil mu, že v příštím týdnu budu mít na ten obytný přívěs peníze. Myslel jsem si, že se do té doby třeba otevřou ještě jiné možnosti. Jak jsem byl udiven, když starší sboru na onom sezení řekl, že mu Pán položil na srdce dát mi jistý peněžní obnos. Byl to totiž naprosto přesný

obnos, který byl potřeba na zaplacení toho obytného přívěsu! Zažívali jsme znovu a znovu, že Pán je věrný a že dává, jsme-li připraveni konat Jeho vůli.

Modlil jsem se ale také za věci, u kterých jsem dříve nebo později musel pochopit, že Bůh má v plánu něco jiného. Díky Bohu za to, že neplní každé naše přání, protože bych měl pěkně zaneřádný život!

Ne zřídka jsem žel zjistil, že jsem se nechal oklamat a následně se věci velmi nepovedly. V takových případech musíme být pokorní a rozumní. V selhání nejde o to, že jsme prostě jen „lidé“ nebo že „nikdo není dokonalý,“ nýbrž musíme poznat, že jsme zanedbali modlitbu a dovolili jsme si brát na lehkou váhu ty věci, které jsou pro Boha důležité. Nezdarem musíme dojít přes pokání k větší moudrosti. Ta představa, jak na jedné straně zažíváme vyslyšení modliteb a na straně druhé stojíme nad hromadou rozbitých střepů, pokud se nemodlíme, by nás měla hnát do modlitby.

VYTRVALÉ MODLITBY DOJDOU VYSLYŠENÍ

13. PRINCIP

„V modlitbách buďte vytrvalí.“ (Ř 12,12) „V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry.“ (Ef 6,18) K opravdové modlitbě, která chce dojít svého vyslyšení a odpovědi od Boha, patří vytrvalost v modlitbě. V důvěrném vztahu s Bohem a v upřímné modlitbě se děje něco, skrze co nás Bůh připravuje na vyslyšení. Často musí Bůh nejprve posvětit náš postoj k tomu modlitebnímu předmětu, aby nás mohl vyslyšet a nám bylo vyslyšení našich prosb k požehnání a ne k prokletí. Např. někdo se modlí za svého životního partnera. Chce ho teď hned. Ale ten člověk třeba nevidí, že některé jeho přístupy a postoje k opačnému pohlaví jsou takového charakteru, že to brání tomu, aby Bůh mohl požehnat vztahu a svazku manželství. Kdyby mu dal partnera teď hned, mohlo by mu to být kamenem úrazu. Někteří se modlí za probuzení, ale nikdy si nenechali od Pána ukázat, co vlastně probuzení je. Modlí se, protože to je taková móda. A přitom nás chce Bůh v modlitbě na probuzení připravit. Vytrvalá modlitba je čas, kdy nás Bůh prosvěcuje, vede nás hlouběji a pracuje na nás. A tady se ukážou pravé motivy a opravdové záměry srdce vyjdou na světlo. V tomto bodě se odkrývá minulé jednání, pokání je zde zcela nezbytné. Tady se stanovují priority, myšlenky

se zhustí a stanou se z nich přesvědčení, znovu se myslí vybaví pravdy, člověk si je znovu uvědomí a na základě toho se dobere důsledných rozhodnutí. Tak nás připravuje Bůh na vyslyšení modliteb. Položil-li nám Bůh na srdce nějaké přání, tak nás také chce vyslyšet.

Princip: Modlíme-li se vytrvale, připravuje nás Bůh v modlitbě na vyslyšení modliteb, abychom s nimi poté uměli správně nakládat. Pokud vytrvalou modlitbu přerušíme, bereme Bohu možnost dokončit v nás a skrze nás své dílo a vyslyšení modliteb se nedostaví.

Že nás vytrvalé modlení proměňuje, můžeme velmi viditelně studovat na příkladě Petra. Ježíš dal Petrovi úkoly v království Božím: „*Pas mé beránky.*“ (J 21,15) „Bezva, Ježíši, práce s dětmi – to dělám rád, této činnosti v církvi se budu rád věnovat.“ Ježíš svůj úkol rozšiřuje: „*Pas mé ovce.*“ „Super, Ježíš mi dokonce svěřuje i církev.“ Ale otázkou přece je: „Má Petr vůbec to správné přesvědčení a správný postoj pro duchovní službu? Miluje Petr Ježíše opravdově? To znamená – staví Petr Ježíše nade vše? Je připraven ctít Boha důsledně ze svého přesvědčení ve všech situacích a za všech okolností?“ Ježíš Petra znal. Ježíš znal jeho velká slova a sliby a jeho slzy. Ale změnil Petr opravdu svůj postoj? Ježíš chce ve svém království odhodlaně a rozhodnutě služebníky – ne takové, kteří mnoho naslibují, ale potom nic nedodrží, když na to přijde. Ježíš následně říká Petrovi, že také on bude ukřižován. „*To řekl, aby mu naznačil, jakou smrtí oslaví Boha.*“ (J 21,19). „Jak prosím? Vzdát Bohu čest svou smrtí?“ S tím Petr nepočítal. Nejspíš se v něm asi všechno sevřelo. Alarm nedůvěry, který interpretuje Ježíšův požadavek jako jeho zlovolnost! Petr se neochotně ohlédl, podíval se na Jana a řekl: „*Pane, co bude ale s ním?*“ „To přece nejde, aby on (Petr) musel trpět, zatímco ostatním se povede dobře...“ Ježíš mu říká: „*Není to tvá věc. Ty mne následuj!*“ (J 21,21–22) Ježíš se bránil tomu, mluvit s Petrem o ostatních. To nebyl ten moment, ve kterém by se mělo mluvit s Ježíšem o druhých. Jednou přijde den, ve kterém od nás Ježíš

začne očekávat, že budeme schopní ujmout se věci cele sami a ne se pořád jen srovnávat s druhými.

Nahlas zaznívá otázka: Důvěřuji Bohu doopravdy, nebo mu vlastně nedůvěřuji tak docela? Přesto, že největší zázrak sám stál před Petrem – ten Vzkříšený (!), který přemohl smrt (!), zase to Petrovi zmizelo z paměti. Petr pro samé stromy neviděl les. Pro lásku k Ježíši a myšlenky na svou službu už neviděl to podstatné: Boží slávu na věčnosti a důsledné a odhodlané odevzdání se Bohu! Opět se všechno točilo jen okolo něho samého, o jeho život – samozřejmě také se službou, samozřejmě se slibem lásky. Ale teď šlo o otázku: „Věřím opravdu ve věčný život? Věřím tomu, že následování Ježíše mne přivede přímo do Božího věčného světa? Chci to vlastně vůbec? Jsem připraven vsadit a nasadit všechno pro království Boží? Chci Boha chválit svým životem i smrtí za všech okolností? Chci dávat dál jen své rybí kůstky, nebo – když na to přijde – také své vlastní (kosti)?“ Nikdo nemůže být připraven vykonávat duchovní službu, dokud si tyto otázky vědomě a důsledně nezodpoví. Tyto otázky musíme Bohu zodpovědět. Pokud nejsme rozhodnutí, nemůžeme jít do díla s očekáváním, že nám při tom Bůh požehná. Ježíš jistě mluvil o této záležitosti i s dalšími učedníky. Dokud si nevyjasnili tyto otázky, které je zatěžovaly, byli pro ztracené duše nevěrohodní a tím nepoužitelní a služby neschopní. Sice měli rozkaz k misii, ale zároveň přísný zákaz začít s tím dřív, než obdrží Ducha svatého – a jedno je na tom všem jasné: Duch svatý nebude dán nerozhodným, neochotným nebo nedůvěřivým lidem, nýbrž těm, kteří ve vytrvalé modlitbě získávají vůči Bohu takový postoj, který může Bůh požehnat Duchem svatým. Ježíš jim řekl, co se bude dále dít s těmi, kteří přijmou Ducha svatého: světová misie! Ale nejprve zákaz aktivit! Bůh nemůže požehnat nerozhodné a neochotné lidi, nemůže takovéto lidi použít ve svém království. Někteří si myslí, že určitě budou chtít Bohu sloužit cele a naplno, až přijmou Ducha svatého. Čekají na to, že Duch Svatý změní jejich postoj. Vidíme ale velice zřetelně, že Ježíš očekával změnu

postoje od učedníků – aby mohli Ducha svatého obdržet. Tři roky společně prožité se vzkříšeným Ježíšem nebylo dost dlouho na to, aby mohli sloužit Bohu; muselo to být odevzdání se Duchu Pána, který chce být přítomný v životech následovníků.

Setkat se osobně se Vzkříšeným také nestačilo na to, aby ta dobrá zpráva mohla být předávána dál, nýbrž život křesťana se musí vyznačovat osobním, důvěrným vztahem k Pánu Ježíši Kristu přítomným v Duchu. Otázkou bylo, zda chtěli Ducha svatého přijmout. Vykoupení bylo úplně dokonáno, ale přáli si učedníci, aby v nich bylo vykoupení dokonale zabudováno a uskutečněno? Ježíš zemřel za naše hříchy a ztracení mohou v pokání opět přijít k Bohu – ale přáli si učedníci hlásat takové evangelium? Ať to stojí, co to stojí? Ve zprávě o království Božím jde o konec světa v ohni a o zánik, ale také tam jde o novou zemi, ve které bude vládnout spravedlnost. Chtěl Petr vsadit na tohle úplně všechno a usilovat o tuto novou zemi svatým životem a zbožným bytím, jak to později skutečně činil? (2 Pt 3). Ještě ne. Ještě nebyl ve stavu, kdy by mohl napsat Petrovy epištoly, k tomu ještě neměl tu moc. Nejprve musel Petr napsat svou vlastní závěť, aby vznikl Nový zákon s Duchem naplněnými Petrovými epištolami, a sice k záchraně milionů a milionů lidí! Petr měl nejdříve před očima jen svou smrt, ale Bůh viděl věčný život milionů! Co vidíš a na co se díváš ty, když tě Ježíš vyzývá k následování?

Petr ještě netušil nic o požehnání, které bude Bůh působit právě také skrze něj. Petr byl neochotný, nesvolný. Projevila se jeho pravá povaha. Od té doby, kdy zapřel Pána Ježíše, se na jeho charakteru a postojích mnoho nezměnilo. Slzy jak hrachy a sliby lásky, ale žádný nový postoj srdce k Pánu Ježíši a k věčnosti. A právě to se muselo změnit, jestliže chtěl Petr obdržet Ducha svatého. Tady nebyly veškeré iluze a marné utěšování nic platné. Petr musel v této chvíli učinit rozhodnutí. I my všichni se jednou dostaneme do bodu, kdy se budeme muset přestat ustavičně dívat na druhé lidi a přestat se orientovat podle toho, co dělají druzí.

Přijde okamžik, kdy nám vzkříšený Ježíš Kristus dá neomylně a jasně najevo, že se nemůžeme orientovat podle lidí okolo nás, ale že se musíme dívat jen a jen na něj, máme-li Ho následovat. Potom nám bude jasné, co od nás Bůh očekává. Nikde není řečeno, že nám to bude beze všeho příjemné. Jsem připraven konat Boží vůli? Je Kristus můj život a je pro mne smrt zisk? (Fp 1,21). To je otázka, která nás spolu s Petrem žene do modlitby: „*Chci následovat Ježíše se všemi důsledky? Ať to stojí, co to stojí? Má být svět již dnes pro mne ukřižován a já světu? Chci vsadit všechno na Věčného a na věčnost, abych byl požehnáním pro druhé?*“

Po takovýchto rozhovorech se učedníci modlili deset dní za vylití Ducha svatého. Často jsem se ptal proč právě deset dní? Proč nepřišel Duch svatý dříve? Dneska si už dokážu představit odpověď. Jeden vážný důvod je určitě ten, že po devět dní učedníci ještě neměli ten vnitřní postoj, který by Bůh Otec mohl požehnat Duchem svatým. Bůh byl jistě připraven vylít Ducha svatého klidně hned první den, kdyby se učedníci bývali byli dopracovali ke správnému postoji vůči Bohu a Duchu svatému již první den. Ale učedníci museli nejprve poznat, že Bůh nedává Ducha svatého lidem lhostejným, vlažným, polovičatým, povrchním, nedůsledným, nedůvěřivým, pokryteckým nebo pochybujícím. Tento čas modlitby byl také čas na to, položit si upřímné otázky, spočítat si výdaje, vést rozhovory. Dovedu si představit, že Petr v těchto dnech např. vedl rozhovor se svou ženou. „Ženo, Ježíš mi řekl, že jistě budu jednou ukřižován a tím že vzdám Bohu chválu a čest. Co budeme dělat?“ Znásobila manželka jeho nedůvěru? Nebo mu dodala odvalu? Možná o tom mluvil s Janem, proto pojednává Jan o Petrově ukřižování tak detailně, ale nemůžeme k tomu říct nic přesnějšího. Každopádně počítal Petr najisto s tím – lidsky viděno – že už nebude příliš dlouho žít, až se stane „svědkem“ skrze Ducha svatého. Ve městě, kde ještě ke všemu ukřižovali Ježíše, bude on hned ten další. Něco takového se muselo promyslet a prodiskutovat.

Těchto deset dní bylo dny nalezení nového směru, byl to čas vstoupit do pravdy a následků pravého následování, čas obrátit se upřímně a z přesvědčení k Bohu, aby mohli obdržet Ducha svatého se všemi důsledky. Deset dní vytrvalých modliteb. Deset dní ke změně z povrchních slibů lásky a neochotných postojů k opravdovému odevzdání se a upřímnému vzývání ke skutečné oslavě Boha. Deset dní to učedníkům trvalo, než se opravdově, z přesvědčení víry odevzdali zaslíbení Ježíše – Duchu svatému, který byl dán jen těm, kteří chtějí být Bohu poslušní (Sk 5,32)! Vidíme, jak důležité bylo, že se učedníci v této věci modlili vytrvale; jak důležité bylo, že tyto důležité otázky neoddalovali. Z deseti dnů bývalo mohlo klidně být třeba deset let. Také se mohli přestat modlit po sedmi dnech, aniž by obdrželi to zaslíbení, a mohli se pustit do budování církve nebo do světové misie. A co by to bývalo přineslo? Petr by mohl chránit a starat se o beránky a ovce. Požehnal by to Bůh? Učedníci bývali mohli jednat podle svých prostředků, schopností a možností. Ale bývali by při tom mohli počítat s Bohem?

To by zase stáli před 5 000 hladovými krky, spočítali by svých pár korun, a opět by zjistili, že je to na ně příliš moc – a co by bývali dělali potom? Během těch deseti dnů vytrvalých modliteb se v učednících něco změnilo – něco, co Bohu umožnilo následně v krátkosti nechat vyrůst sbor na 5 000 lidí, kteří byli syti z chleba života! Během těch deseti dní Petr skoncoval se svým sebeuskutečňováním a rozhodl se k tomu, že chce uskutečňovat Ježíše v celém svém životě. Byl připraven odevzdat se Bohu plně a cele. Své rozhodnutí uskutečnil v modlitbě. Byl rozhodný a důsledný a tak mohl Bůh jeho upřímnou modlitbu vyslyšet. Tento změněný postoj srdce mohl Bůh požehnat vylitím Ducha svatého. Petr byl potom také tím, kdo z plného přesvědčení a plný Ducha svatého zvěstoval evangelium v ulicích Jeruzaléma. Nebral si žádné servítky. Duchapřítomně, odvážně i s vědomím trestu smrti, v plné moci a bez jakékoliv bázně před lidmi říkal lidem otevřeně o jejich vině a hříchu. A všimněte si toho, jak se

Bůh postavil k tomuto ohromnému kázání. Duch svatý proudil, a 3 000 lidí přišlo v onom dni k Pánu, křty Duchem a křty vodou nebraly konce a bylo to všechno bez show, bez umělostí, nýbrž prosté – ale uchvacující! Zakrátko jich už bylo 5 000! Nedochovaly se nám zprávy o tom, že by s tím byl Petr počítal. Dobře, může být pravdou, že si myslel, že dodýchá hned, když otevře pusu ke svědectví – a teď něco takového...? Ke svému nesmírnému úžasu žil Petr ještě nějakou chvíli v plynoucím požehnání Pána a v síle Boží. V modlitbě a duchapřítomně zvěstoval Petr ještě roky evangelium s divy a znameními, kterými Bůh své evangelium doprovázel!

Čím chceme nahradit toto zaslíbené Boží působení v našich sborech a na našich evangelizacích? S jakými „aktivitami a formou bohoslužeb“ chceme nahradit to, co tam a tehdy dozrálo v modlitbě? O jedné věci jsem přesvědčen. Kdo se Bohu odevzdá na 99 %, ten ho zažije na 1 %. Kdo se odevzdá Bohu na 100 %, ten zažije Boha na 100 %. Kdo Bohu důvěřuje na 99 %, ten to jedno procento zažije vždycky tak, že ho Bůh bude vyzývat ke 100% odevzdání se Jemu. Milý čtenáři, nechtěl bys být také 100% křesťanem? Neměl by ten předstíraně svatý život konečně skončit? Neměla by konečně skončit ta služba na ovcích a beráncích, která nemá žádnou sílu? Mnoho životů probíhá v šílené, nepředstavitelné a neuvěřitelné noční můře a musejí z toho být probuzeni!

Ježíš řekl: *„A tak je poznáte po jejich ovoci. Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů? A tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“* (Mt 7,20–23). Nezorganizovali jsme mnoho akcí? Neudělali jsme tohle...? A neudělali jsme tamto...? Nedělali jsme...? Stále jen to, co jsme dělali my. Pýcha, seberealizace, já, já, já. Probudíme-li se z toho až tehdy, kdy budeme vzkříšení z mrtvých k poslednímu soudu, tak bude pozdě. Nech se probudit dnes! Má Bůh tu

možnost uskutečňovat se v tobě a skrze tebe? Ve svatém bytí, ovoci Ducha, ve slovu a skutku? Nechceme-li vstoupit do důvěrného vztahu s Bohem, máme veliký problém.

Problém je totiž tohle: „*Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.*“ To by si Petr býval musel také vyslechnout na konci svého pozemského života, kdyby se býval nebyl modlitbou propracoval k přiměřenému, odpovídajícímu postoji ke Vzkříšenému a kdyby byl nepřijal Ducha svatého. Co by se bývalo bylo stalo, kdyby byl Petr nepřemýšlel, nemudroval, ale prostě jednoduše bez přemýšlení začal se službou beránkům a ovcím? Co by se bývalo stalo, kdyby Petr odsouval toto své rozhodnutí a nejprve vyčkával? Asi by se byl možná velmi namáhal, asi by býval byl brán vážně, toho nebo onoho by býval určitě získal na svou stranu – ale bylo by to bývalo to, co chce Bůh? Nebo s ním měl Bůh mnohem větší plány? Nechtěl se Bůh v Petrovi a na Petrovi projevit ve své moci a v nepředvídatelné plnosti? A nechce tohle Bůh také pro tebe? A přesto tolik lidí dnes běhá sem a tam a dělají všechno možné, co je v jejich silách, jen ne to, co skutečně dělat mají. Dělají všechno, co je v jejich silách, ale nic z Boží síly. „Křesťanské akce“ jsou plné takových lidí, kteří se považují za křesťany, ale zatím žijí jen ve velikém klamu. Kolik lidí se baví při bohoslužbách chval, ale mají-li přijít na modlitební hodinu, najednou se jim nechce. Umějí zpívat a je jim přitom dobře, ale když se mají vážně modlit, najednou to nejde – tam přece něco není v pořádku. Jak dlouho chceme podporovat takové iluze? Podněcovat city ano, ale žádný opravdový modlitební život, žádné posvěcení, žádné odevzdání se do služby a důslednosti v každodenním životě. To je moderní zbožnost. Kdo je ale připraven následovat Ježíše?

Z těchto rozhodnutí během oněch deseti dní v modlitbách vykrytalizoval život, který vzdává Bohu slávu. Petr už každopádně nechtěl zanedbávat modlitby. Kde byla práce ve sboru v Božím požehnání stále větší a větší, vyjasnil Petr naprosto přesně: „*My pak budeme i nadále věnovat všechn svůj čas modlitbě*“

a kázání slova.“ (Sk 6,4) Na druhé straně vidím potíže v tom, že na mnoha místech není modlitební život věřících takový, aby byla modlitební setkání navštěvována s radostí. Není-li modlitební život sboru pilířem, není divu, že je celý sbor postaven křivě. Nikdo např. nebude učit, že modlení je jen pro ty „starší“, a aktivity jsou jen pro ty „mladší“. Ale praxe ve sborech vychovává děti už s tím, že od mala „vědí“: Modlení je něco pro staré – protože děti vidí obvykle jen staré lidi se modlit. V tom je potřeba probuzení! Jako celý sbor musíme dát prostor Duchu modlitby.

Abychom si špatně nerozuměli – nemám vůbec nic proti tomu, když se starší a staří sourozenci modlí – naopak, zažil jsem pozhnané hodiny v modlitebním společenství se staršími sourozenci. Ale modlitební shromáždění by měla být tím nejatraktivnějším ve sborovém životě. Mluvit s lidmi o Bohu je úžasné. Mluvit Boží věci k lidem také. Ale ta nejúžasnější výsada je přece společně moci mluvit s Bohem osobně! Když se modlitební hodiny zredukuje na setkání seniorů nebo dokonce na rutinní dění, tak je nám probuzení úplnou nutností!

Následující pravdivý příběh by nás měl vyburcovat ze spánku! Kazatel probuzení Charles G. Finney vyprávěl zajímavou anekdotu z doby, kdy ještě nebyl křesťanem. *„Jednoho dne, když jsem opět navštívil modlitební setkání, jsem byl dotázán, zda bych si nepřál, aby se někdo modlil za mne osobně. Já jsem ale takovouto nabídku se vší rozhodností odmítl a stále dokola jsem vysvětloval, že si neslibuju žádný účinek od modliteb a přimluvoval takových lidí, jejichž modlitby Bůh očividně ještě nikdy nevyšly. Já vím dobře, že bych takové přimluvy nutně potřeboval, říkal jsem, protože cítím tíhu svých hříchů; ale co mi mají vaše přimluvy pomoci? Modlíte se neustále a nikdy nic nedostanete! Od té doby, co jsem tady, se stále modlíte za probuzení, a ještě z toho není vidět ani to nejmenší. Ať už jste o dar Ducha svatého prosili sebenaléhavěji, musíte stále pravdivě doznat, že jste ho neobdrželi. Vyslali jste k Bohu tolik proseb, od té doby, co na tato setkání chodím, že byste dávno museli vyhnat ďábla z Adamova města, kdyby vaše modlitby bývaly měly nějakou sílu. Ale vy se modlíte a modlíte a zůstáváte stále na jednom a tom samém*

stejném místě.“ To je velice pokořující, slyšet taková slova z úst neobráceného člověka. Charles G. Finney se nenechal odradit od dalšího hledání Boha, a když Mu odevzdal svůj život se vším všudy, mohl ho Bůh uschnout pro nesčetná probuzení.

Vytrvalá modlitba je důležitá také v jiných souvislostech.

Překážky v duchovním světě: Např. Daniel musel prosit o odpověď 21 dní, protože Bohem vyslaný anděl byl zadržen démonickými silami.

Zvítězit nad vnitřním nepokojem: Ježíš se musel v getsemanské zahradě modlit třikrát vytrvalou modlitbu, protože ho přicházející věci velmi znepokojovaly a sami učedníci ještě zvěšovali pokušení.

Protože Bůh má jiné plány, které nám chce zjevit: Pavel se třikrát vytrvale modlil, protože ještě nedostal uspokojivou odpověď na své problémy. Když byl připraven porozumět tomu, proč nebude uzdraven, mohl mu to Bůh zjevit.

Abychom změnil vlastní postoj vůči Bohu: Učedníci se modlili deset dní, protože museli uvést do pořádku svůj postoj k Duchu svatému.

Vidíme, jak důležité je vytrvale se modlit; a jak by bylo osudné nemodlit se vytrvale. Kolik požehnání přijde vniveč, protože se nemodlíme opravdově a vytrvale!

BŮH DÁVÁ DUCHA SVATÉHO RÁD

14. PRINCIP

„Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“ (L 11,13)

Bůh nám dá rád svého svatého Ducha, budeme-li Ho o něj prosit se správným postojem. Ježíš za nás zemřel na kříži, abychom my mohli přijmout odpuštění hříchů a Ducha svatého. Podívejte, jak strašně trpí Ježíš na kříži! A tak moc si přeje, abys ty byl rozhodný a odhodlaný křesťan a žil v plnosti Ducha svatého. Ovšem, dává-li Bůh Ducha svatého tak rád, musíme si položit otázku, proč ho tedy má tak málo lidí?

Nevědomost: Mnozí neznají slovo Boží a ani ho nechtějí blíže poznávat (Ef 4,18).

Nevíra: Mnozí nechtějí věřit, že Bůh chce dnes dát Ducha svatého – Ducha modliteb, a jsou o tom svém postoji přesvědčeni(!) (Ř 8,16; Žd 3). Mnozí už vůbec nevěří tomu, že existuje místo věčného trestu, kde budou každopádně trávit věčnost, nepřijmou-li Ducha svatého. Mnozí také s pocitem vlastní dostatečnosti nevěří tomu, že bez přijetí Ducha svatého nejsou schopni sloužit Bohu.

Sebespravedlnost: Mnozí nesouhlasí s tím, že jsou naprosto ztraceni v hříchu. Někteří mají určité vědomí vlastní viny a i největší pohan se omluví svému příteli, když mu šlápně na

botu. Nemáme však rozpoznávat jako hříchy jednotlivé činy, nýbrž Bůh od nás očekává, že odhalíme a rozpoznáme naše skrz naskrz hříšné a bezbožné bytí a že dáme prostor tomu přesvědčení, že jsme v moci satana. Jedině tak se můžeme odvrátit od násilí satana k Bohu a obdržet odpuštění hříchů (Skutky 26,18). Hříchem je všechno to, co není na úrovni Boží svatosti a co se neděje ke slávě Boží nebo co zamezuje Božímú požehnání. Jsou tím myšleny i všechny naše myšlenky, motivy a záměry. Mnozí nechtějí ve své sebespravedlnosti nazvat hříchem to, co hříchem nazývá Bůh. Duch, kterého zaslíbil Bůh, je Duch svatý. Mnozí si to správně neuvědomují, když prosí o Ducha svatého. Chtějí zůstat takoví, jací jsou, a nechtějí se nechat posvětit. Nechtějí se s nasazením vůle a odhodlaně odvrátit od hříchu, nechat se očistit a pomazat.

Pokrytectví: Mnozí jsou křesťanskými teploměry, které měří duchovní teplotu ve svém okolí, ale postrádají důvěrný vztah k Bohu v posvěcení a odpovídající, přiměřený modlitební život. Mnozí nábožně žvaní při modlení jako pokrytečtí pohané a také jimi – pohany – jsou, místo toho, aby usilovali o opravdový, upřímný modlitební život v Duchu a pravdě (Mt 6,5; J 4,23).

Světскost: Mnoho lidí má myšlení světa, mají rádi a líbí se jim jejich život ve světě – zamlouvá se jim to víc než poslušnost Pánu Ježíši (Jk 4,3; 1 J 2,15). Jejich morální měřítko, podle nichž žijí v jednotlivých oblastech života, jsou ze světa, který je odsouzený k smrti, a ne z orientace na Boha. Proto také tito lidé zůstávají ve své světскosti omezeni na to zatracené bytí zde v přítomnosti na světě, aniž by se stali vykoupenou součástí Božího království.

Pýcha: Mnohým je sláva a čest u lidí důležitější než sláva a čest u Boha. Mínění lidí je pro ně víc než to, co si o nich myslí Bůh. Tak zůstávají Bohu vzdáleni. Proto se Bůh staví proti nim (Jk 4,6).

Lehkovážnost: Mnozí lidé jsou velice lehkovážní, to znamená, že berou duchovní věci na lehkou váhu a jsou s nimi hned hotovi. Když si vyslechnou kázání, vůbec se nad tím nepozastaví

a obrazení svou pozornost k jiným věcem tak, jako by to duchovní bylo něco vedlejšího, namísto toho aby si důsledně udělali čas na přemýšlení nad vlastním životem a na přezkoumání svého života ve světle Písma. Také jsou lehkovážní ve svých modlitbách. Při modlitebních hodinách učedníků by byli s modlitbami rychle hotovi a proto by neobdrželi Ducha svatého.

Lehkomyslnost: Někteří přemýšlejí naprosto nedůsledně o duchovních věcech. Někdo řekne: „Vím naprosto přesně, jaká je Boží vůle v té věci, ale stejně to teď udělám tak, jak chci já, ale jenom teď jednou, potom už ne.“ Představ si, že by Eva měla v ráji nějaké své kamarádky a že by jim řekla: „Vím, že tohle ovoce nesmím jíst, ale jednou to ochutnám a potom už nikdy víc, protože jedenkrát je skoro jako vůbec.“ Co by jí bývaly řekly ty její kamarádky? Co bychom jí dnes řekli my? Představ si, že by všechny generace, které kdy na světě žily, mohly v této chvíli na Evu něco zavolat. Jak by to znělo! Od všech těch týraných a soužených? Od všech těch znásilněných a oloupených? Od těch všech ve válkách zavražděných, od těch, kteří zemřeli v plynových komorách v koncentracích, od těch, kteří byli zamořeni následky atomových bomb? Skrze prostor a čas by mocně znělo z těch miliard a miliard hrdel: „NEDĚLEJ TO!“ Jenže mnozí mají tak lehkomyšlný postoj jako Eva. Vzhledem k Bohu a k hříchu neudělali žádné rozhodnutí, které by Bůh mohl požehnat. Jsou rebelové proti Boží vůli a tím jsou těmi nejlepšími poskoky ďábla. Tady jedna „nouzová lež“, támhle přehrada? Právě tento lehkomyšlný postoj je výsledkem ďáblova působení poté, co zasel pochybnosti a neposlušnost. Bůh očekává jasný a odhodlaný postoj ke hříchu od těch, kteří chtějí být znovuzrozenými křesťany. Křesťanem je jen ten, kdo je 100% přesvědčen o tom, že to nejlepší, co se člověku mohlo stát, je být poslušný Bohu.

Nedůslednost: Mnozí chtějí Ducha svatého, ale nechtějí se ani druhým omluvit za svou vinu, ani nechtějí být zodpovědní za škodu, kterou způsobil jejich hřích. Myslí si, že obrácení je přivede do jistoty nebe, a nechtějí vidět, že Bůh mluví vážně

a jasně žádá důsledné jednání. Ježíš nám objasnil, že nám bude odpuštěno jedině tehdy, když odpustíme druhým. Když je nám jasné nebo když nějak cítíme, že by někdo proti nám mohl něco mít, máme jít za ním a vyjasnit to. To znamená smíření, nebo vrátit lup, nahradit škodu atd. Kdo to nechce udělat, není upřímný a nemůže si myslet, že ho Bůh přijme. Naše vina před Bohem a před lidmi se nepoměřuje jen tím, co jsme udělali špatného, nýbrž také tím, co dobrého jsme zanedbali, když šlo o to, činit Boží vůli a to dobré.

Sobeckost: Mnozí chtějí být zachráněni sami pro sebe, aby se přidali na tu bezpečnou stranu. Ve skutečnosti však chtějí dál realizovat sebe sama. Sbor nepotřebují. Ovšem seberealizace je pravý opak toho, kdy se vzkříšený Kristus může v nás a skrze nás uskutečňovat. Bez sebezapření nemůže existovat a žít žádný křesťan (Lk 9,23).

Povinnost nebo výsada: Člověk, který dospěl k postoji, jež Bůh může požehnat, zastává přesvědčení, že se mu nemohlo stát nic lepšího než to, že uskutečňuje Boží vůli ve všech životních situacích. Takovýto člověk se dívá na vztah s Bohem a na poslušnost Jemu vždycky jako na výsadu. Kdo v některém bodě Bohu nedůvěřuje nebo se na poslušnost dívá jako na utlačující povinnost, ten tím dokazuje svůj špatný postoj vůči Bohu: je to rebelie nedůvěry.

Zanedbávání povinnosti: Mnozí nedostanou Ducha svatého, protože na něj vkládají špatná očekávání. Myslí si, že Duch svatý změní jejich podstatu, nebo že Duch svatý nadpřirozeně nebo automaticky změní jejich postoje. Až do té doby mohou úplně klidně žít a hřešit tak jako dosud, myslí si. Ale kdyby tomu tak bylo, totiž, že přijetí Ducha by posvětilo naši podstatu a automaticky by nás násilně změnilo, tak by Bůh nevyzýval tak naléhavě ke bdění a modlitbám, abychom neupadli do hříchu. Potom by Bůh nevaroval před odpadnutím od víry. Je vzpourou a rebelstvím očekávat od Boha to, co on vyžaduje od nás. A On říká: Bděte a modlete se. Bůh od nás očekává, že změníme své

postoje – a sice vědomě, dobrovolně a z přesvědčení. A právě zde můžeme vidět, jak jsme neochotní, zlovolní a jak se naše vůle vzpírá, když jde o to konat Boží vůli. Tento postoj vůle musíme od základů změnit, chceme-li obdržet Ducha svatého a zažít probuzení.

Bůh je připraven dát Ducha svatého: Bůh je právě teď připraven dát upřímným a k pokání ochotným hříšníkům odpuštění a přijmout je. Bůh je stejně tak připraven probudit nás jako církvev, pokud skoncuje s leností a s prázdnými výmluvami a budeme se k němu upřímně modlit.

MODLITEBNÍ ŽIVOT V PROBUZENÍ ZAČÍNÁ SPOLEČNĚ

15. PRINCIP

Když se Ježíš vracel zpět ke svému Otci, nezanechal světu žádné aktivisty, nýbrž lidi s výzvou, kteří chtěli očekávat a v modlitbách vyprošovat to, co Bůh zaslíbil. Ježíš nezanechal světu žádnou církevní organizaci přesto, že církev a sbory musí být organizovány, nýbrž Ježíš zanechal světu prosté, ale uchvacující modlitební shromáždění s upřímnými, opravdovými a vytrvalými modlitebníky. Učedníci nešli s Ježíšovou výzvou domů, aby si tam každý sám pro sebe rozmyslel, jak to bude dál, nýbrž zůstali na modlitbách společně. Právě na příkladu Petra je zjevné, že ta výzva šla ke každému osobně; ale k zamyšlení by nás měla vést ta skutečnost, že Duch svatý byl potom vylit na všechny ty, kdo se modlili – tedy na všechny dohromady, a ne na každého individuálně v „jeho vlastní“ situaci.

Také když je události přesahovaly a tisíce nových lidí přicházelo k víře, učedníci věděli, co v žádném případě nesmějí nechat padnout, jestli to má pokračovat dál: železnou silou se drželi společenství a společných modlitebních chvil (Sk 2,42). Učedníci věděli proč. Ve společných modlitbách bylo centrum jejich síly a hlavní ukazatel cesty, protože v jejich centru byl Bůh. Výzev

bylo dost. Diakoni museli být nasazeni do práce, kurzy vyučování základů víry bylo třeba otevřít a vyučovat, spolupracovníci byly vysíláni na misijní cesty, pronásledování se stalo realitou. Ale to, jak si tento modlící se sbor uvědomoval Boha, převyšovalo i to vědomí problémů, výhrůžek a uskutečňovaného pronásledování. Tak mohlo být Boží jméno oslavováno krok za krokem.

Dnes už modlitební shromáždění nenavštěvuje mnoho lidí, protože taková modlitební shromáždění jsou očividně „nudná“ a člověk tam nic neužije. Možná jsi ještě nikdy na žádném modlitebním shromáždění nebyl? Už jsem to zdůraznil: Samotná skutečnost, že se lidé sejdou, sepnou ruce a sformulují svá přání, ještě nedělá žádné modlitební shromáždění. Otázkou je, zda věřící dají prostor Duchu modlitby a modlí se opravdově. Probuzené modlitební shromáždění nebude v žádném směru nudné. Bude prosté, ale uchvacující! Už často jsem měl tu výsadu strávit více hodin ve společné modlitbě se sourozenci a nikdo se při tom nedíval na hodinky. Nejsou-li modlitební shromáždění probuzenými shromážděními, minou svůj cíl a dosáhnou opaku. Každému návštěvníkovi dají najevo, že tady „chcípí pes“, jiné z církve odstraší a oddálí a ty, kteří tam jsou, spíše srazí než pozvednou. Kolik lidí na modlitebních shromážděních usne nebo jsou myšlenkami úplně někde jinde, zatímco dělají, že se modlí?! Tady potřebujeme probuzení.

Protože modlitební shromáždění často nejsou tím, co se od nich očekává, totiž vědomá shromáždění okolo živého a svatého Boha, proto odchází mnoho lidí raději do „zážitkových shromáždění“, protože doufají, že tam Boha zažijí. Tohle je přece jasný ukazatel toho, že sbory ztratily vnímání živého Boha a že je tady naléhavá potřeba probuzení. Protože se při modlitebních shromážděních zanedbává seznamovat věřící s principy modliteb a vést je do opravdového modlitebního života, nikoho neudiví, že se věřící neumí modlit a nezažívají Boha. Neprobuzená shromáždění ve všech křesťanských kruzích paradoxně jen podporují existenci zážitkových shromáždění, proti kterým často nadávají!

Jako kdyby tady modlitební shromáždění byla od toho, konzervovat „sborovou úroveň“. Měly by být hodinami hledání, vzývání a nové orientace, hodiny Božího slova a odpovědí, hodiny nároků a slibů, hodiny jasných rozhodnutí a upevnění odhodlání. Hodiny průlomu a nového začátku.

Momentálně jsou trendem zážitková shromáždění. Protože dnes žijeme ve společnosti dychtící po zážitcích a po akci, dovedu pochopit, když si sbory dají práci s nějakou vážnější akcí s tím záměrem vytvořit rámec, ve kterém by dnešní člověk mohl být osloven. V tomto smyslu pořádné také „misijní párty“, jako když Levi pozval své přátele i s Ježíšem na oslavu (!), aby jeho přátelé přišli s Ježíšem do kontaktu. Je tam prostor, kde lidé zažívají nenucené společenství, vedou se rozhovory o víře, kážeme evangelium, vydáváme svědectví, pořádné srozumitelné koncerty, kázání atd. To není žádný problém, ale myslím si, že můžu tvrdit, že mnoho z toho, co je dnes označováno a dokonce vychvalováno jako skvělá bohoslužba, není nic jiného, než tělesná světskost smíchaná s emocionální nábožností. Namísto toho, aby byla uskutečňována Boží vůle, jde jen o náboženskou seberealizaci v písničkách, svědectví a v kázání – je-li vůbec možné použít toto označení pro to, co se někdy praktikuje.

Vzpomínám si např. na rozhovor s jedním zpěvákem na větší mládežnické konferenci. Na otázku, proč dělá křesťanskou muziku, odpověděl: „Mám vysoký životní standart a chci si k tomu o víkendu něco přivydělat.“ Na té stejné konferenci byl hlavní řečník za smíchu posluchačů uprostřed zvěstování dotlačen organizátory za použití mlhy z mlhových strojů k tomu, aby zkrátil své poselství. Co všechno jsem na takových „zážitkových shromážděních“ nezažil! Všechno možné a nemožné, ale působení Ducha svatého jen zřídka! Zdravé lidi, kteří si sedli do invalidních vozíků, nechali se dotlačit dopředu, aby byli jako „uzdravení“. Nemocné, na které „v Duchu“ křičeli a řvali tak dlouho, dokud nebyli „uzdravení“. Při některých akcích jsem se ptal, která nemoc je horší, jestli ta, kterou trpí ten „řečník,“ nebo

kteřou trpí onen domnělý nemocný? Dokud se sbory nenechají opravdu probudit, budou takováto „zážitková shromáždění“ zažívat svůj rozkvět a při tom budou lidé naslouchat tomu, co lahodí jejich sluchu.

Já jsem se na to dění na takových tzv. „zážitkových shromážděních“ díval 15 let ze všech stran – jako host i jako řečník. Pochybuji o tom, že ti lidé na většině takových shromáždění Boha skutečně zažívají. Na těchto akcích většinou panuje světský duch moderní doby a ne Duch svatý. Obzvláště silně to vnímám tam, kde je Duch svatý neustále a neustále zdůrazňován. Zřídka tam jde o to, skrze kázané slovo probudit, požadovat, podněcovat a podporovat víru. Nezaměřuje se na to, objevit a zažít Božího Ducha ve Slovu tak, aby se člověk mohl Bohu s rozhodností odpovédět.

Žel jde většinou o to, zaplavit duši skrze pět smyslových orgánů, aby bylo v člověku dosaženo citové změny nálady, což je potom možno mylně interpretovat jako přítomnost Ducha. Všechno je podloženo zvukovými vlnami, aby byla duše stimulována, jsou promítány úchvatné obrazy, hudba některé dožene dokonce až do extáze, jemné hlásky zepředu hlásají mnohé věci, ale jen zřídka jasně evangelium. Takové akce jsou někdy velmi „emocionálně nabité“, ale když odezní, všechno se se změnou nálady rozplyne. Hudba už nehraje, dostaví se vystřízlivění, člověk pomalu spadne z růžových obláček emocí zpátky do reálného začarovaného kruhu. Tím se člověk upne na další zážitkové shromáždění, aby se tam opět emocionálně dotankoval, ale takhle Boha zažít nelze.

Jak střízlivé je oproti tomu upřímné a opravdové modlitební shromáždění, které si může dovolit obejít se bez show a podobných umělotinek. Probuzená modlitební shromáždění jsou prostá a uchvacující v tom nejopravdovějším slova smyslu. Život odevzdaného modlitebníka bude „pravá a rozumná zážitková bohoslužba“, jak to Pavel popisuje, kde dochází ke změnám skrze obnovu myšlení a skrze odevzdání se na základě odhodlaného

přesvědčení (Ř 12,1). Někdo možná bude mít na cestě k „zážitkovým shromážděním“ soucit nad „nudným bratrem z nudného shromáždění“ a bude si myslet: „Ten chudák z toho svého modlitebního shromáždění přijde vždy jen s jednou (rybí) kostičkou, zatímco my si užijeme správnou legraci. Co asi budu dělat s jednou kostí? Naši proroci nám zaslíbili, že Bůh bude z nebe házet velryby!“ Pane, probud' sbory z jejich snů a iluzí!

Je na čase, aby sbory odložili stranou své děravé nádrže a obrátily se ke svému Bohu s upřímnou a opravdovou modlitbou. Konferenci a seminářů na všechna možná témata je víc než dost. Léta jsme dělali všechno možné, jen ne to, abychom naučili nově věřící modlit se. Dnes se divíme, že o semináře na téma „Vyhoření“ je tak obrovský zájem a že skoro ve všech městech jsou rozdělené sbory – většinou tam, kde bylo roky zaslíbeno probuzení. Kde se pořádá nějaký seminář o principech modlitby? Kde existují modlitební školy? Kde jsou probuzená modlitební shromáždění? Navrhuji sborům, aby si udělaly dostatek času na modlitbu. Mladí a staří by mohli společně probrat principy modliteb, přenést to do vlastního života a společně to potom uvádět do praxe. Začněte s tím přece – každý večer kousek. Následovalo by probuzení, kdybyste celým srdcem hledali Pána. Bůh by se mohl možná pomalu, ale jistě, prostě ale úchvatně, ve své církvi a skrze ni s požehnáním projevovat. Jenže vidím, že pro mnohé znamená strašnou překážku obrátit svou důvěru radikálně od svých cisteren a vložit ji jen na Boha a Jeho slovo. Tak často jsem zažil, že sborům např. chybí odvaha, mají-li se pustit do nějaké akce, při které není možné vytvořit „dokonalý“ rámcový program. Několikrát se stalo, že mne organizátoři nějaké akce, kam jsem byl pozván, chtěli zase odvolat, protože nemohli sehnat žádnou skvělou hudební skupinu, a bylo jim to trapné. Mysleli si, že kázání nemůže být účinné, pokud ho v pozadí nedoprovází jemný a podmanivý zvuk kláves, a že když nebude hudba, tak lidé nepřijdou. Ale častokrát se ukázalo, že opak je pravdou. Většinou potom každý večer přišlo více lidí, aby slyšeli

jasné Boží slovo. Mohu jen zdůraznit, že jsme vždy znovu zažívali Boží jednání tam, kde jsme se prostě ale upřímně modlili, a stejným způsobem zvěstovali evangelium tak, že lidé se mohli střízlivě a z přesvědčení rozhodnout pro Boha. Mějte k tomu odvalu. Nenechte se od toho odradit jen proto, že si myslíte, že nemůžete nabídnout to, co nabízejí ostatní sbory. Nech ty druhé čekat na velryby – ty seber své kůstky a dívej se v přítomnosti Ducha na Pána a buď požehnáním. Tak prostý a jednoduchý, ale také úchvatný může být začátek toho, kdy Bůh skrze tebe zasáhne a odhodlaně zjedná pořádek!

Jsme natolik individualizovaní, že upřednostňujeme „osobní modlitbu“ před modlitbou ve společenství shromáždění. Ovšem v tom zaměňujeme pořadí. Boží slovo nás vyzývá, abychom v žádném případě neopouštěli společná shromáždění (Žd 10,25). Ale že to právě děláme, ať už pod jakoukoliv zbožnou fasádou, je výsledkem naší sobecké, „jácky“ zaměřené samo si vystačující společnosti. „Já si vystačím sám, já ty druhé nepotřebuju.“ Tady je člověk zase v centru všeho dění a potom se může mluvit o modlitbě, jak je libo, ale nepovede se nic a půjde to do kytek. „Víra je osobní záležitost a nepatří na veřejnost“, to tvrdí mnoho lidí, ale je to jen satanova lež, kterou tito lidé papouškují. Mnoho sborů má v centru učení a ne modlitbu. Správné učení je životně důležité, ale správné učení přece vede k Bohu. Slovo přece křičí po odpovědi! Tak mnoho lidí mluví o Bohu mnohými způsoby, ale co je to všechno platné, když nemluvíme přímo s Bohem? V centru musí být Bůh, který bude na základě správného učení uctíván a ke kterému to správné učení bude směřovat.

V mnoha „církvních kruzích“ není jiná praxe, než že „ten duchovní“ zepředu odříkává nebo čte modlitby. Tak duchovní to velmi často není, neboť já pochybuji o tom, zda toto sterilní odříkávání po způsobu flašinetu je opravdu upřímnou modlitbou. A i kdyby, Bůh si přeje mít národ, ve kterém Ho budou vzývat a uctívat všichni a ne jen jednotliví „duchovní“. „Jste“ chrámem Ducha svatého – tam je množné číslo (1 Kor 6,19–20)!

Budeme-li pozorovat první křesťany, uvidíme, že se denně setkávali, měli společenství a navzájem se za sebe modlili. Tam, kde hrozilo, že je zavalí problémy, tam je vidíme společně shromážděné v modlitbě chválit Boha. Nevyčítali Bohu své problémy, nýbrž prosili Boha tváří v tvář výzvám, aby uměli i nadále zvěstovat Jeho Slovo s odvahou. A Bůh účinně a dojemně jednal! (Sk 4,24; 12,12)

Musíme znovu objevit centrální význam modlitebních shromáždění. Jsem si jistý, že církve nepotřebuje nic akutněji než živá modlitební shromáždění, kde se vydáme společně na cestu k reálnému životu s Bohem a k probuzení tím, že se naučíme opravdově se modlit a budeme to také praktikovat. Ve společné modlitbě se navzájem sblížíme, když se za sebe modlíme. Zde také rozpoznávám, čím můžu tomu druhému sloužit, požehnání vzniká dáváním dál, pomocí a znovuzbudováním. Pouto jednoty a lásky se tím vytvoří a zároveň i posílí. V modlitebních shromážděních člověk také dostane informace, které si s sebou může odnést do osobních modliteb.

Vzpomínám si na některé sbory, kde přišel dopředu nějaký bratr a mluvil o tom, jak špatně se mu vede. Bylo možné pozorovat, kolik lidí najednou zneklidnělo, protože něco takového v tomto prostředí nechtěli slyšet. Bylo jim to trapné. V neděli by měli všichni přispívat k tomu, aby zdání dokonalosti zůstalo zachováno. To je pokrytectví a předstírání svatosti. Probuzené modlitební shromáždění by s problémy a výzvami jednotlivců zacházelo jinak.

Princip: Vyslyšené modlitby začínají společnými modlitbami ve sboru.

MODLITBA S MANŽELSKÝM PARTNEREM

Společná modlitba sboru byl výchozí bod, ze kterého má být modlitba vzata a vtažena do privátních a osobních vztahů. Petr říká manželským párům: „*Tak vašim (společným) modlitbám*

nebude nic překážet.“ (1 Pt 3,7) Modlili se ve shromáždění a také samozřejmě se svými nejmilejšími. Tam, kde se manželé nazývají křesťané a nemají žádný společný modlitební život, tam něco není v pořádku. Pravděpodobně se mezi ně dostala nevyslovená a neodpuštěná vina, která musí být co nejrychleji vyjasněná ve společné modlitbě; nebo jeden či možná dokonce oba dva vůbec křesťany nejsou; nebo možná potřebují probuzení v jejich manželství!

Často se manželé stydí se před sebou modlit. Nic ale nesmí bránit našim společným modlitbám. Tam, kde se to satanu podaří, bránit společným modlitbám, tam nebude možné udržet a zachovat požehnání pro celý dům. Jak má Bůh požehnat manželství, kde nežijí oba dva v důvěrném vztahu s Ním? Jak má Bůh žehnat sborům jako celku, když manželské páry nechtějí žít v požehnání? Jak si lidé vůbec mohou troufnout jít společně před oltář, když si netroufnou společně se modlit? Jedno z nejdůležitějších rozhodujících kritérií při výběru partnera musí být: „Mohu se s tímto člověkem opravdu upřímně a vážně modlit?“ Co má v manželství fungovat, když nefunguje modlitba? Odrazoval bych každého člověka od takového vztahu, jestliže tenhle budoucí partner nemá přiměřený modlitební život. S nekřesťany se nemáme za žádnou cenu pouštět do partnerského vztahu, nebo v takovém vztahu pokračovat – pokud ještě nedošlo ke svatbě – v tom je Boží slovo jasné a důrazné (2 Kor 6; Ekd, Neh). Měli bychom udělat všechno proto, aby v našem životě byl dostatek času pro společnou modlitbu s životním partnerem.

MODLITBA S OSOBNÍMI BLÍZKÝMI PŘÁTELI

Pro svobodné platí obzvláště zaslíbení Pána Ježíše: „*Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.*“ (Mt 18,20) Je velice důležité, abychom si společně uvědomovali přítomnost Pána Ježíše, když jsme ve společenství s křesťany. Měli bychom se společně a za sebe navzájem modlit: za sbor, za

ztracené lidi, za osobní věci k modlitbám a za věci, které nám Pán pokládá na srdce. Jak by některé společné večery probíhaly úplně jinak, kdybychom je začínali a končili společnými modlitbami. Někteří se setkávají jednou v týdnu pravidelně s určitými lidmi za účelem modlitby; to je velice dobré a užitečné, ale nemá nás to odrazovat od toho, vést v přítomnosti Páně také jiné další rozhovory.

MODLITBA V KOMŮRCE

Ježíš zdůrazňoval modlitbu v tiché komůrce a kladl to lidem na srdce. „*Když ty se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se ke svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.*“ (Mt 6,6) V tiché komůrce unikáme přehlcení smyslových orgánů a můžeme si v klidu uspořádat své myšlenky. Není tam nic k jídlu, nic k vidění, nic ke slyšení, nejlépe když si člověk klekne na kolena, aby v pohodlném křesle neusnul. V tichu se můžeme lépe zaměřit na Boha a bývá snazší vnímat Božího Ducha přesvědčivěji skrze našeho Ducha (Ř 8,16; 1 Tes 5,23). Když se člověk modlitebník dostane do osobního ztišení, má dostatek modlitebních předmětů svého sboru, ze svého vlastního okolí a osobní věci, které jsou k promyšlení a jež je nutné na modlitbách probrat s Bohem. Tady v osobní modlitbě je také možnost přijít do hlubšího vztahu s Bohem, nechat se ráno Bohem připravit na nároky nadcházejícího dne a večer si s Bohem popovídat o uplynulém dni. Neexistuje žádný člověk, který by měl konstantní a hlubší modlitební vztah bez toho, aniž by měl ráno čas svých osobních modliteb. Spíše znám stále více lidí, kteří jdou večer raději dříve spát, aby měli ráno více času k modlitbám. Já sám jsem si to také neuměl představit. Dříve jsem vždycy probděl celé noci a vstávat ráno se zdálo naprosto nemožné. Takový životní styl mi zůstal a měl jsem ho v krvi a těle z doby, kdy jsem pracoval jako vyhazovač na diskotékách. Dlouho jsem si myslel, že nedokážu ráno vstávat, abych se modlil. Dnes už

vím, že jsem vlastně nechtěl – to byl ten jediný důvod, proč „to nešlo“. Nechtěl jsem přestat se svým tréninkem, nechtěl jsem se vzdát toho, jít večer ještě ven atd. Bůh chtěl změnit celé moje denní priority, aby bylo možné přijít k modlitbě, já jsem s tím ale musel nejprve souhlasit. Teprve když jsem se vzdal svých hobby, když jsem se začal důsledně zabývat důležitými a podstatnými úkoly, když jsem zlikvidoval televizi, přestal jsem zbytečně chodit večer ven na nepodstatné akce, mohl jsem jít také dřív do postele, abych mohl ráno dříve vstát. Ale jaké dopady to mělo na můj vztah s Bohem a na můj život! Nejsme-li ochotní a svolní k tomu, aby Bůh s naším souhlasem od základu změnil jedno po druhém, zůstane také nemožným se po ránu modlit. Tady se doopravdy ukazuje, zda hledáme Boha skutečně celým srdcem, nebo jestli ho hledáme jen tak, vedle televize, tréninků, atd. Dnes je po ránu osobní čas s Bohem mým nejcennějším časem z celého dne, kterého se určitě nevzdám.

Také je velice obohacující alespoň jednou v roce se dostat na pár dnů do úplného ticha s Bohem, možná také v pústu, položili nám to Bůh na srdce. Mohu vás ujistit, že to bude ta nejhezčí doba z celého roku, pokud bude modlitebník opravdu hledat Boha jako svou přehojnou odměnu. To je doba, kdy chce Bůh skrze své mluvení a naše intenzivní slyšení všechno v našem životě postavit na hlavu.

Princip: *Ovoce nesoucí modlitební život začíná ve sboru, pokračuje v každodenních vztazích a je prohlubován v tiché komůrce.*

BŮH VYSLÝCHÁ PŘÍMLUVNÉ MODLITBY

16. PRINCIP

„Mojžíš se za lid modlil.“ (Nu 21, 7)

Právě ve Starém zákoně nacházíme množství upřímných přímluvných modliteb, které Bůh vyslechl. Jedna nám dochovaná událost při boji Izraelců je velice pozoruhodná. Když Mojžíš držel své paže zvednuté k nebi, vítězil národ v boji. Když ale Mojžíš nechal vyčerpáním své ruce klesnout, začali Izraelci prohrávat. Jaké ohromné souvislosti jsou mezi modlením a následnými účinky v realitě! Koho potom ještě udiví, že se Mojžíš nechal podpírat druhými, aby bylo dosaženo vítězství. Také my bychom si měli naprosto nutně zajistit modlitební podporu jiných křesťanů a vstupovat do přímluv za druhé v modlitbách. Ježíš se modlil za své učedníky: *„Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří.“ (J 17,20)* Ježíš měl ve své přímluvné prosbě neobvyklý vhled do budoucích věcí, na který bychom si měli také navyknout. Nenechal si vzít právo modlit se dokonce i za ty, kteří ještě ani neuvěřili. Modlil se modlitbu víry a už věděl, že uvěří i další lidé, za které v modlitbě zápasil. Není tohle úžasné? Tady se Ježíš modlil za tebe a za mne! Ježíš také vstupoval do přímluvných modliteb v konkrétních detailních záležitostech jednotlivců. Za Petra se modlil: *„Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra nesehlala; a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím.“ (L 22,32)* Petr

se obrátil! A Petr také velice změnil v těch deseti dnech svůj postoj vůči Bohu a modlitbě. Tak se stal Petr tím, kdo se v modlitbě cele a plně nasazoval pro své bratry, aby jim byl posilou. A svůj získaný postoj odhodlaně sděluje církvi: „*My pak budeme i nadále věnovat všechny svůj čas modlitbě a kázání slova.*“ (Sk 7,4)

Pavel také věděl, jak důležité jsou ty různé obsahy modliteb a vyzýval sbory k tomu, aby vstupovaly do přímluvných modliteb za všechny svaté a aby se modlily také za něj samotného. On věděl, co nutně potřebuje, má-li se jeho služba zdařit: přímluvnou modlitbu! „*V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry i za mne, aby mi bylo dáno pravé slovo, kdykoliv promluví. Tak budu moci směle oznamovat tajemství evangelia.*“ (Ef 6,18–19) Pro Pavla byla přímluvná modlitba boj. „*Prosím vás, bratři, pro našeho Pána Ježíše Krista a pro lásku, která je z Ducha, pomáhejte mi v boji svými přímluvami u Boha.*“ (Ř 15,30) Ten boj ještě neskončil! Satanovi přívrženci se už dávno vrhli do boje. Kdo chce na Boží straně zasadit rozhodující rány pro věčnost, ten to musí učinit v modlitbě a v přímluvě.

Charles Finney vypráví o zajímavé události, která nám má zdůraznit důležitost přímluvné modlitby. V jedné oblasti vypuklo velké probuzení, které se rychle šířilo do dalších měst. Mnoho lidí v tomto probuzení uvěřilo. Kde byl ten základ pro toto probuzení? Jak se později ukázalo, tou živnou půdou tohoto probuzení byl jeden na lůžko upoutaný muž s velice nemocnými plícemi! Když tento muž zemřel, byly nalezeny jeho modlitební deníky. A udivující věc vyšla na světlo: v těchto denících bylo zapsáno, kdy se tento muž začal modlit za který sbor a za kterého kazatele. Ta probuzení na jednotlivých místech se potom udála dokonce detailně přesně v tom pořadí a skrze toho kazatele, za kterého se ten muž modlil (Charles Finney, „Vzpomínky ze života“, nakladatelství: Gottfried Bernard, 2001). Není to alarmující?! Nemyslím si, že bych přeháněl tím, když tvrdím, že v současné době děláme všechno možné, co umíme, ale ne to, co bychom dělat měli! Všichni vědí, co je to modlitba, ale já

pochybují o tom, že jsme blíže poznali a zakusili, o co tady ve skutečnosti jde!

Nemůžeme se obejít bez přímluvných proseb, chceme-li zažít Boží působení; a chceme-li dělat něco smysluplného, tak bychom měli do přímluvných modliteb vstoupit. Mohu-li na tomto místě vznést jednu prosbu: je-li to vašemu sboru možné, zahrňte do vašich přímluvných proseb také nás a naši službu.

PŘÍMLUVY ZA ZTRACENÉ

Vedle těchto probraných témat se také musíme přezkoumat v opravdových modlitbách k tématu „ztracení“, zda se opravdu modlíme v pravdě. Často je možné v modlitebních shromážděních slyšet rodinné příslušníky, jak se modlí za své „milé a drahé.“ Ne zřídka chválí své „milé a drahé“ před Bohem andělskými jazyky a při tom tajně doufají, že Bůh jejich „milé a drahé“ takhle zachrání. Ani v nejmenším jim na mysl nepřijde, že jejich tzv. „milí a drazí“ jsou ve skutečnosti bezbožní rebelové, kteří až doposud odmítají Boží vůli a kteří si zasluhují jen věčné ztracení. Nezdůrazňuji tento bod s radostí nebo s tvrdostí, nýbrž abychom se probudili! Není tomu tak, že by naši „milí“ byli ti hodní a my o tom museli Boha přesvědčit, protože Ho baví dávat rány... Kdo takto uvažuje a modlí se, ten toho moc nepochopil! Je to obráceně! Bůh svou lásku dokázal! Bůh udělal všechno pro to, aby se lidé mohli obrátit, nemusíme k němu volat o milost pro ztracené, protože On svou milost dokázal dávno předtím, než jsme přišli na tento svět! Tak často voláme: „Bože, smiluj se nad lidmi!“ A Bůh si říká: „Haló?! Já přece milosrdný jsem!!! Mě k tomu nemusíte přemlouvat!!!“ Někteří si myslí, že když Abraham „usmlouval“ Boha, aby nechal spravedlivé v Sodomě naživu, proto musíme i my žebrot u Boha o milost. Ale i tady rozumíme dějinám špatně. Bůh věděl už dávno, že v Sodomě není ani 100 ani 40 ani 30 nebo 10 spravedlivých! Bůh věděl, že Sodoma musí být zničena! Ale pro Boha bylo důležité, abychom Abraham i my

viděli, že Bůh není nespravedlivý, když vykonává soud! Když poté Bůh zničil Sodomu ohněm, tak Abraham věděl: „Ne, Bůh na tomto místě nejednal nespravedlivě. Bůh by to město nechal stát, kdyby se v něm lidé obrátili, ale tváří v tvář této brutální bezbožnosti a nechotě se odvrátit od hříchu, je jen dobře, že to tak dopadlo.“ Přímluva tady není pro to, aby změnila Boží podstatu, ale v přímluvě nás Bůh bere sebou do svých plánů a do svého díla! Jistě! Vidíme víc, rozumíme víc, dáváme se k dispozici a prožíváme, jak Bůh jedná. Sodomu nešlo zachránit, ale podívej se, co říká Bible: Bůh zasáhl a zachránil Lota, když už nad městem visela oblaka síry. Lot uhýbal před vlastní záchranou, přebíhal sem a tam a člověk se ptá, jak mohl být Bůh tak milosrdný, že i přesto všechno Lota zachránil. Odpověď je možné najít u Abrahama: „*Ale Bůh, když vyhlazoval města toho okrsku, pamatoval na Abrahama: poslal Lota pryč ze středu zkázy, když vyvracel města, v nichž se Lot usadil.*“ (Gn 19,29) Bůh nezapomněl na Abrahamovu modlitbu a Bůh nechce zapomenout ani na tvou modlitbu za ztracené, kterou se opravdově modlíš.

I v přímluvách můžeme přinést lidi k Bohu jediné a pouze skrze krev Ježíšovu. Proto je na místě uvědomit si pravou situaci hříšníků a přinášet je v modlitbě, skrze krev Ježíšovu k Bohu a prosit za milost pro ně.

Jedna jiná otázka, když se modlíme za ztracené: Modlíme se ke slávě Boží? Je naším prvotním záměrem, aby hříšníci, za které se modlíme, vzdali Bohu čest a slávu svým obrácením, nebo tím s nimi chceme mít jen příjemnější život? Bůh mi dal tuto otázku jednou velmi drastickým způsobem na vědomí. Jako sbor jsme se pravidelně scházeli k modlitební hodině, abychom se také jmenovitě modlili za ztracené příbuzné a známé. Vícero sester přineslo jako modlitební předmět obrácení svých manželů, my jsme se za ně pravidelně modlili a také jsme se vždy vyptávali těch sester na aktuální duchovní stav oněch manželů. Jednoho dne mi zavolala jedna z těch sester a sdělila mi, že její manžel, za něhož jsme se modlili, zemřel. Tato žena mi též sdělila, že zažila něco

velmi neobvyklého. Ráno v šest hodin její muž vstal, probudil ji a prosil jí za odpuštění všeho, co jí kdy udělal zlého. Poté šel na kolena a modlil se k Bohu. Když vstal a šel k oknu, najednou spadl pozadu na postel a byl mrtev. To byla neobyčejná věc. Samozřejmě nás to naprosto dokonale dostalo. Bůh vyslyšel naše modlitby! Ten manžel činil pokání. Na druhé straně to nebylo nutně to, co jsme očekávali. Tomu muži bylo něco přes padesát let a s jeho smrtí nikdo nepočítal. Ale Bůh nás vyzýval, abychom se přezkoušeli. „Chcete opravdu, aby ti lidé přišli ke mně? Věříte vlastně doopravdy, že jde o věčnost? Radujete se opravdu z toho, že ten muž získal věčný život nebo chcete jen lepší dny s tím ‚obráceným‘? Důvěřujete tomu, že já jsem udělal správnou věc?“ Nakonec jsme v této otázce došli klidu a objevili jsme nové motivy v přímluvné modlitbě. Od tohoto zážitku je mi opravdu vě jasně, že při modlitbě musíme mít na paměti skutečnost, že se ve všem jedná především a jedině o Boží slávu a čest a o věčnost. Toto nesmíme při přímluvné modlitbě dát do závorky.

Možná máš doma nějaký „zatvrzelý případ“ a všim, co říkáš, jen přiléváš olej do ohně a tím se rebelství proti Bohu jen zvětšuje. Přezkoumej to před Bohem, zda není moudřejší v budoucnosti mlčet a „mluvit“ prostě jen dobrými skutky a chováním, čímž bude podtrženo to již vyřčené. Svěř tento zatvrzelý případ v modlitbě Bohu. Mysli na Abrahama a Lota.

Často jsem zakusil, že se lidem najednou začalo dařit hůře, když jsem se začal modlit za jejich obrácení. Nejprve jsem si to nedokázal srovnat a myslel jsem si, že mne Bůh nevyslychává. Ale dnes už rozumím lépe souvislostem podobenství o marnotratném synovi. Ten ztracený syn se obrátil teprve tehdy, když byl v naprosté existenční krizi. Dokud se ještě stále mohl pověsit na druhé lidi, ani ve snu nepomyslel na to, zavěsit se na Boha. Teprve v tom momentě byl připraven k pokání, když byl naprosto zlomen, zdrcen a zničen. Žel je to tak, že někdo musí klesnout až pod „prasečí úroveň“ – jako ten marnotratný syn, aby se obrátil k Bohu. Ale – dobrá zpráva – ten nejhlubší bod se stal bodem

obratu. Se zatvrzelými lidmi se musí zacházet rozumně. V modlitbě si člověk musí vyžádat moudrost, jak má v té které situaci jednat. A Bůh dá moudrost, budeme-li ho o to prosit (Jk 1,5).

BŮH UZDRAVUJE NEBO NAZNAČUJE, CO MÁ VPLÁNU

17. PRINCIP

Ježíš žil v tak důvěrném vztahu s Bohem, že Bůh skrze něj mohl konat znamení a divy. Také dnes se Bůh doznává ke svému slovu znameními a divy. Podle Božích zaslíbení jsme mohli vždy znovu být svědky takovýchto událostí.

Na jednom temném rokovém festivalu ve Švédsku, který navštívilo asi 30 000 návštěvníků, jsme měli akci rozdávání Biblí. Společně jako tým jsme šli ke hlavnímu vchodu a zpívali jsme píseň: „Náš Bůh plný lásky vládne nám, a je stále s námi; Bůh nad vesmírem bdí náš Bůh úžasný je Pán.“ Mladý silný chlap šel tím samým směrem jako my, opřen o hůl – očividně měl problémy se zády. Jeden z našeho týmu šel spontánně k tomuto člověku a ptal se ho, zda se za něj může modlit. Ne málo lidí bylo udiveno, když po té modlitbě šel tento mladý muž dále vzpřímen a bez hole. Ale naprosto šokující div teprve přišel. I navzdory svému právě na vlastní kůži zažitému uzdravení, nechtěl o Ježíši vůbec nic slyšet! Toto je často realitou. Divy samy a sobě nestačí na záchranu. Často je Bůh milostivý a zjevuje sebe ve své dobrotě, ale lidé zůstávají i přesto zatvrzelí. To zažil dokonce i Ježíš sám.

Na tomto festivalu byl uzdraven také jeden další mladý muž, který potřeboval extrémně silnou vložku do bot, protože měl viditelně jednu nohu kratší. Po tom, co jsme se za něj modlili, to nemohl pochopit. Chodil sem a tam, zkoušel a testoval, znovu přecházel z jednoho místa na druhé; celý ten víkend přicházel i se svými kumpány, aby slyšeli o Ježíši něco víc. Během jednoho sborového týdne za mnou po zvěstování přišel jeden muž. Měl za sebou drogovou minulost a teď se u něj projevila hepatitida typu C (žloutenka typu C, smrtelná nemoc). Dělal si veliké starosti a chtěl, abychom se za něj modlili. Vyzval jsem ho, aby vyznal hříchy, tak, jak to říká a vysvětluje Jakub v tématu o uzdravení. Zneklidněl trochu, protože u toho stál také ještě jeho kazatel. Ale nakonec vyznal, že měl špatný postoj vůči sboru a církvi. Činil pokání z toho, že už nenavštěvoval více společná shromáždění. Já jsem si nejprve myslel, že třeba vylezou na světlo ještě nějaké jiné věci, ale v tomto okamžiku ho převzal Duch svatý a vedl ho On sám. Tak jsme se modlili a děkovali jsme Bohu, že i ta jeho nemoc byla v Kristu a s Kristem ukřižována a přikazovali jsme nemoci, aby odešla (Iz 53). V tomto konkrétním případě jsem měl víru, že Bůh něco udělá a proto jsem se mohl ve víře s jistotou modlit. O nějaký čas později mi zavolal tento bratr se slovy: „Nebudeš věřit tomu, co se stalo!“ Odpověděl jsem mu: „Věřím.“ Dál mi říkal, že byl na prohlídce u doktora a po té hepatitidě C už není ani ta nejmenší stopa k nalezení.

Bůh ve svém slově říká jasně, jak se máme za nemocné modlit: *„Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potřájí ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno. Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.“* (Jk 5,14–16) Je nutné se zamyslet nad některými následujícími body:

Přiznat a vyznat hříchy: Nejdůležitější je to, aby nám byly odpuštěny hříchy, i když se nám může nemoc zdát jako přednější

a naléhavější. Uzdravení duše je to podstatnější a důležitější, ne ponejprv tělesné uzdravení. Co pomůže být uzdraven ze všech nemocí, když člověk skončí ve věčném ohni? Také Ježíš jasně naznačil, že odpuštění hříchů má přednost před tělesným uzdravením (Mt 9,1; L 5,17). Když Nikodém žasl nad znamením a divy Ježíše (Jan 3), tak Ježíš začal bez vytáček mluvit o zázraku největším – o znovuzrození! „*Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu.*“ (J 3,7) Stále znovu byly divy a zázraky tím červeným zvýrazňovačem, kterým Bůh podtrhoval své poselství. Poselství smíření a výzva Ježíše odpouštět si navzájem může mít obrovský vliv na uzdravení.

Dnes už se dávno ví, že velké množství nemocí jsou následky hříchu. Jeden známý psycholog řekl: „*Kdybych svým pacientům mohl objasnit, že jejich vina je jim odpuštěna, mohl bych 80 % z nich propustit.*“ Mezi uzdravením a smířením je nezanedbatelná souvislost. V dějinách se událo mnoho uzdravení tam, kde se lidé smířili. Při jednom týdnu zvěstování jsem mluvil na téma souvislost smíření a uzdravení. Den poté mi volal jeden bratr, jehož sestra měla nevyléčitelnou nemoc. Ta sestra si vzala slova kázání k srdci, a když se smířila se svou vlastní sestrou, nevyléčitelné potíže okamžitě zmizely. Jiný manželský pár navštívil náš sbor, protože se doslechl, že jsou u nás uzdravováni lidé. U té ženy byla diagnostikována rakovina a ona byla velmi zoufalá. Věnovali jsme se jí delší čas a zjistili jsme, že v jejím životě jsou určité věci, které ji silně zatěžují. Byla tam neodpuštěná vina, chyby na dětech, obviňování od druhých, které ji hlodalo,... S těmito věcmi se muselo něco udělat! A to jsme udělali. Na konci rozhovoru jsme se za tyto věci modlili a také za nemoc. Po krátkém čase jsme obdrželi zprávu, že ten rakovinový uzol „se rozložil“. Věřím tomu, že zde existují souvislosti, i když tak tomu nemusí být vždy, ale často.

Ježíš řekl, že nám odpustí jen tehdy, když my odpustíme druhým. Nesmířitelnost z naší strany je jeden důvod, proč Bůh nevyšlýchá naše modlitby za zdraví a často také za uzdravení.

Vroucí modlitba: Jde-li o modlitbu za nemocné, je přiměřeným postojem soucit a milosrdenství. To můžeme u Ježíše vidět velice názorně a jasně. Kdo se za nemocného nemodlí vroucně, ten jen zbožně a pokrytecky něco předvádí a je vlastně z principu rád, když může nemocného opět opustit, a také pochybuje o Božím záměru uzdravení.

Modlitba víry: Když nám Bůh jasně řekne, že v tom konkrétním případě uzdravit chce, tehdy můžeme s uzdravením počítat na 100 %. Může se přitom jednat o konkrétní biblické slovo do konkrétní situace, nebo o Duchem vypůsobené přesvědčení, nebo o prorocké slovo. Někdo získá v modlitbě přesvědčení, že nějaký člověk přijme uzdravení v Kristu. Stejně tak může člověk dojít v modlitbě k ujištění, že Bůh uzdraví. Potom můžeme směle věřit, jak to popisuje Jan (1 J 5,14–15). (Ale pozor na iluze! Nezaměňte vaše dobrá přání za Boží vůli).

Uzdravení a jiné možnosti: Modlíme-li se za nějaký problematický případ a neznáme přesně Boží vůli a Boží záměr v té konkrétní situaci, měli bychom se modlit vytrvale a s oddaností tak dlouho, až ten Boží záměr rozpoznáme. Někdy má Bůh s nějakou nemocí určitý plán, o kterém nemáme ani zdání. Pokud Bůh nějakou těžkostí sleduje určitý smysl a záměr, je naprosto nesmyslné se proti tomu modlit. Je lepší se v tomto případě vytrvale a s oddaností modlit a poslouchat, čeho tím Bůh chce dosáhnout. Bůh neuzdravuje vždycky. Existuje nespočet zpráv o tom, jak se úžasným způsobem dostali křesťané do vězení nebo do nemocnice, aby tam byli svědectvím pro druhé lidi, kteří na základě tohoto svědectví uvěřili.

Na mnoha místech si lidé myslí, že Ježíš uzdravuje vždy, když se modlíme za nemocné. Není tomu tak. Bůh může mít na mysli jiné věci, např. aby byl někdo pokořen a uzdraven ze svého postoje, kdy je mu jeho vlastní seberealizace důležitější nade vše, nebo že se někdo ve své nemoci naučí věci, které by jinak nepoznal.

Watchman Nee byl dvě desetiletí ve vězení. Tam v izolaci mohl Bůh posílit jeho mentální schopnosti natolik, že jeho spisy jsou

dodnes svými vhledy a poznáním velkým požehnáním pro Boží církvev po celém světě. Ať už se stane cokoliv: Bůh nás každopádně nenechá v nejistotě ohledně svých záměrů, pokud se my budeme vytrvale modlit.

Pavel také velmi trpěl se svým ostnem v těle. Pravděpodobně měl nějaké zrakové problémy, protože neuměl rozeznat nejvyššího kněze od bílé stěny, a až na závěrečný podpis diktoval velkou většinu svých epištol. Ať už tomu bylo tak nebo onak, prosil Boha o uzdravení jednou, po druhé, ale nebyl uzdraven. Když prosil potřetí, byl připraven slyšet, proč Bůh v tomto případě nezmění ono utrpení. A Bůh mu to dal vědět, takže Pavel našel v Boží odpovědi klid a jistotu. Na tom můžeme vidět, že Bůh má často s naším utrpením jiné záměry, než my hned vidíme nebo chceme.

Jan Křtitel nebyl propuštěn z vězení zázračným způsobem jako Petr, nýbrž byl ve vězení popraven. V 11. kapitole Židům jsou vyjmenováni hrdinové víry, z nichž někteří byli zabiti velice krutým způsobem. Tvrzení falešných učitelů, že Bůh vždy pomáhá tím způsobem, abychom se dostali do lepších poměrů, stačí jen věřit, je lež. Jak se toto tvrzení vypořádá s tím, že Ježíš zaslíbil pronásledování? Jak se vypořádá se všemi mučedníky, kteří kdy v dějinách byli, a jsou až do dnes? Také v této oblasti musíme být probuzeni ze svých iluzí.

Jednou v modlitbě se mi před očima objevil obraz. Viděl jsem svíčku a hlas se mně ptal: „Kde svítí ta svíčka jasněji – ve světle nebo ve tmě?“ Myslel jsem si: samozřejmě, že ve tmě. Ale hned jsem si uvědomil, že moje odpověď je špatná. „Svíčka září ve světle i ve tmě úplně stejně, ale ve tmě je možné to světlo vidět jasněji a lépe.“ Najednou mi bylo jasné, co mi tím Bůh chce ukázat. My máme být světlem světa. Tak často to říkáme, že chceme být světlem světa. Ale proč se tedy potom divíme, když Bůh v našich životních situacích vypne světlo, abychom my mohli v temnotě viditelně svítit pro všechny lidi okolo nás? Proč se divíme, když nás Bůh přivede do situací utrpení, ve kterých může

naše svědectví zazářit o mnoho jasněji, kdybychom vždy hned nepochybovali o Bohu? Tuto zkušenost jsem udělal, když jsem seděl před chirurgem se svou rozdrčenou rukou a on potřásal hlavou a říkal mi, že mi nemůže zaručit, že ta ruka bude zase celá. Já jsem mu řekl, aby si nedělal žádné starosti. Řekl jsem mu: „Nepatřím k lidem, kteří by Vás zažalovali, kdyby se operace nepovedla. Pokud se Vám mou ruku nepovede cele spravit, je to v pořádku. V této záležitosti důvěřuji svému Bohu.“ Díval se na to celkem překvapeně.

Jedna moje známá, čerstvě obrácená, obdržela zprávu, že její máma má rakovinu. Šla rychle do nemocnice, a tam se jí zeptali: „Potřebujete duševní podporu?“ Mohla jim odpovědět, že má tu nejlepší podporu, jaká vůbec existuje.

Každá nepříjemná situace a naše reakce na onu nepříjemnou a složitou situaci může být větším svědectvím pro našeho Pána více, než náš spokojený život v příjemných situacích. Ale může se tak stát pouze tehdy, když dáme Bohu onen závdavek důvěry – důvěru předem, kterou On požaduje v každé situaci.

Princip: Modlitba není ponejprv možnost, jak se dostat do lepších podmínek, nýbrž modlitba znamená rozpoznat Boží záměry a souhlasit s nimi.

Na téma uzdravení jsem napsal zvláště knihu a možná se podaří ji jednou přeložit i do češtiny. Toto téma zde nemůže být dostatečně rozvedeno.

BŮH KONÁ ZÁZRAKY

18. PRINCIP

Pro Boha nic není nemožné. Zamysli se nad následujícím: Co je tak zvláštního na tom, když Stvořitel nebe a země koná znamení a divy? To se přece dá od Boha čekat. Pro Něj to není o nic složitější, než když si dítě hraje na písku. Má být nějaký problém v tom, když Ježíš chodil po vodě? Nebo je problémem, že se Ježíš narodil z panny? Nebo snad to, že vstal z mrtvých? Bud' je Bůh Bohem, anebo není. Ale mluvit o Bohu a nenechat ho být Bohem, to je vrchol ztracenosti v myšlení, který lze stále znovu pozorovat u liberálních teologů. Musí být přece normou, že Bůh, který stanovil nějaká pravidla a přírodní zákony, může tyto zákony také podle potřeby „vypnout“ a přemostit, překlenout. Je normální zažívat s Bohem zázraky. Větším divem je nezažívat s Bohem divy, ale tomu se diví jen ti druzí a po takovém divu není zajímavé toužit. Největším divem je, když se diví všemocný Bůh! To by nás mělo ohromit, že se vševědoucí Bůh může divit! **Bůh se diví tomu, že nevstupujeme do přímělných modliteb (Iz 59,16) a také se diví naší nevěře (Mk 6,6). Ale jednomu zázraku se Ježíš nikdy nedivil! Ježíš nikdy neřekl: „No tohle! On je opravdu uzdraven!“**

Pro Boha nic není nemožné, On chce konat znamení a divy. Ale největší div je ta skutečnost, že se za to nikdo nemodlí! Největší div je to, že se s nevírou bez Božích divů obejdeme. Je s podivem, že neobdivujeme potenciál v našich kůstkách

a chlebových kůrkách, když nás Ježíš posílá, abychom s tím nasýtili 5 000 hladových lidí!

Víra hraje podstatnou roli v „zázračném“ životě. Ježíš nemohl udělat žádné nebo jen málo zázraků, pokud lidé nevěřili (Mk 6,5–6). Existuje souvislost mezi Božím působením a naší vírou a modlením. Věřme tomu, že Bůh může a chce zasáhnout a hledejme proto Boží vůli také v přímluvných modlitbách.

Bůh není žádným po moci prahnoucím, seberealizujícím se udavačským Bohem. Bůh nemá zapotřebí se dokazovat. K čemu to bude, když se Bůh najednou hrozivě objeví na obzoru a uvede všechny v úžas? Tím se přece nezmění ani můj život ani bída světa. Co potřebujeme, to jsou Boží divuplné zásahy do našich životů a přesně to chce Bůh s naším souhlasem dělat. Jenže jak již bylo řečeno, někdy jinak, než jak my si to představujeme.

Znovuzrození je ten největší div, který na nás chce Bůh dokonat. Jak úžasná je ta skutečnost, že svatý Bůh nás padlé prohnilé lidi i přesto miluje a chce přijmout. Když si tohle ve víře uvědomíme, tak už se z úžasu ani nedostaneme! „Tam na kříži visí zbitý a zmučený Boží Syn, který se nechal tak znetvořit z lásky ke mně, aby mě ušetřil věčného zatracení, ke kterému spěju milovými kroky! Tam na kříži se zjevila Boží láska ke mně, že Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci.“ (Ř 5,8) Kdo se nepodivuje a nežasne nad Boží láskou na kříži každý den nanovo, ten buď není znovuzrozený nebo potřebuje naprosto nutně probuzení!

Když se naučíme žít podle Boží vůle, nebudeme už nalézat žádné další důvody pro podivování se. Také budeme-li mít na zřeteli „princip svíčky“, uvidíme, jak se Bůh v těch nejmenších okolnostech a situacích v nás a skrze nás může oslavit. Já sám za sebe mohu ze svého života a ze svých zážitků říci, že Bůh konal stále divy a zázraky. Ale nikdy tak, aby nezůstávaly otevřené již žádné otázky. Skrze mnohé zázraky jsem stále znovu dostával dopravní prostředky, které jsme potřebovali pro naši službu. Ale to neznamená, že bychom u těchto dopravních prostředků nikdy

nemuseli měnit píchlé kolo nebo že bychom nikdy nemuseli do servisu s většími opravami. Také jsem zažil, že někdo byl uzdraven, ale mě osobně stále ještě bolela neuzdravená záda takovým způsobem, že jsem se téměř nemohl pohnout. Všechna znamení a zázraky nevyjasní hned všechny otázky, které sebou nese život, proto musíme hledat Boha na modlitbách. Ale situace, ve kterých se my osobně divíme, nás budou stále znovu přivádět s vděčností a úžasem do uctívání a chval; a budou nás vést k ještě přesvědčenějšímu a odhodlanějšímu hledání Boží vůle.

MODLITBA V PRONÁSLEDOVÁNÍ

19. PRINCIP

Podíváme-li se na první křesťany, můžeme jen žasnout. Když jim bylo vyhrožováno pronásledováním, budou-li dále hlásat slovo, tak to hned nezabalili a nevyřešili to tím způsobem, že by se tedy setkávali už jen mezi sebou v malém a utajeném společenství. Také se nescházeli, aby při modlitebních hodinách Bohu vyčítali: „Pane, tak Tě teď hlásáme a oni nám jdou po krku! Rozbijou nám naše domy a obchody a vyženou nás z města! Naše existence visí na vlásku!“ Takhle se nemodlili, nýbrž: *„Když to uslyšeli, pozdvihli jednomyslně hlas k Bohu a řekli: Pane, ty jsi Bůh, který jsi učinil nebe i zemi i moře a všechno, co je v nich...“* Církev si nenechala ukrást vědomí Boží přítomnosti a nahradit ho vědomím o problémech. Zpřítomňovali si mocnou Všemohoucnost Stvořitele a začali s modlitbou ve chvále. V tomto smyslu je „bohoslužba chval“ něco vynikajícího! Církev se modlila dál: *„...ty jsi skrze Ducha svatého ústy našeho Otce Davida, svého služebníka, řekl: ‚Proč zuří pohané hněvem a národy osnují marná spiknutí? Povstávají králové země a vladaři se srocují proti Hospodinu a jeho Mesiáši. Opravdu se srotili v tomto městě Herodes a Pontius Pilát spolu s pohany i s národem izraelským proti tvému svatému služebníku Ježíšovi, kterého jsi posvětil, a vykonali, co tvá ruka a tvá vůle předem určila...“* Církev znala Písma, na která se mohla v čase krize spolehnout stejně jako jindy. Oni byli schopní

sklízet v přítomnosti ovoce svých „biblických znalostí“. Neměli ten malověrný postoj, že Písmo je sice důležité, ale v dnešní době už nemá co říci. Ne! Právě v té dnešní bídě dává Boží slovo ty potřebné pokyny pro správný postoj srdce a chování – a proto se musíme Božího slova držet! V tom byl základ, podle kterého se museli posoudit a zhodnotit výzvy přítomnosti. „*Pohled' tedy, Pane, na jejich hrozby a dej svým služebníkům, aby s odvahou a odhodlaně mluvili tvé slovo; a vztahuj svou ruku k uzdravování, čiň znamení a zázraky skrze jméno svého svatého služebníka Ježíše. ' Když se pomodlili, otřásl se místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem svatým a s odvahou mluvili slovo Boží. ' (Sk 4,29 – 31).*

Cíl církve byl jasný: s odvahou mluvit slovo Boží! A kdo prosí o zjevení Boží vůle, ten Boha zažije, to zažila tehdejší církev a to máme zažívat stejně tak i my dnes. Duch svatý se přiznal k té opravdové modlitbě a křesťané hlásali slovo Boží s odvahou a za doprovodu znamení a zázraků. A protože za to byli opravdu pronásledováni a přesto nemlčeli, bylo tím evangelium spolu s pronásledovanými a rozptýlenými rozseto do celé země – až k nám. Se svými pronásledovanými, a přesto odvážnými křesťany, sledoval Bůh jeden cíl: přesvědčivé šíření světla evangelia v temnotě světa. Tak mohl Bůh vždy využít temné časy dějin a použít pronásledování ke své oslavě.

Kolik let už jsou pronásledováni křesťané v Číně! Nedávno jsem četl novinový článek, ve kterém se psalo, že dnes už je v Číně více křesťanů než komunistů. Jedny velice známé noviny psaly o „horečce pro Ježíše“ v Číně. Principy modliteb platí pro všechny časy. Svíčku je nejlépe vidět ve tmě – pokud hoří. Hoříš pro Ježíše? Hoříš v Duchu a v modlitbě?

ŽÁDNÝ DIV, ŽE BŮH KONAL SKRZE ELIÁŠE ZÁZRÁKY

20. PRINCIP

Mnozí žijí v omylu, že se ve stavu plnosti Ducha jedná o stav citového opojení. Různé akce se zaměřují na to, aby psychologickými triky probouzeli v lidech emoce. V citovém opojení zahrnutých a jemných slovíček se člověk cítí být už v nebi. Ale kde je následující den síla pro svatý život? Člověk spadne ze všech těch nebeských pocitových obláčků zpět do svého začarovaného dábelského kruhu. Kde je věrnost a vítězství nad hříchem, když se city vytratí nebo když se člověk v některých okolnostech dokonce cítí zle? Pravá víra věří i navzdory tomu, i přes to, i na truc změnám pocitů a nálady! Život postavený na pocitech není použitelný pro každodenní život a já pochybuji, má-li to něco společného s plností Ducha, kterou zaslubuje Bůh. Pravá plnost Ducha má svůj počátek v Bohu, protože Bůh je Duch. Proto může mít plnost Ducha také jen ten, kdo je za prvé smířen s Bohem, a za druhé kdo jedná ve vědomí Boží přítomnosti. Plnost Ducha nemůže mít nikdo, kdo se Boha pustí, kdo se od Něj odloučí. Můžu si v kýblu vzít s sebou vodu od pramene, ale nemůžu od pramene oddělit Ducha Svatého. Bůh je pramenem života a je hřích tento pramen opustit (Jr 2,13). Ježíš přišel, aby nám opět obnovil tento zdroj života (J 4,7.38). Máme žít s pramenem života a ne s kýblem.

Když jsme ještě byli mladší, museli jsme já a můj bratr, vždy střídavě každý večer, přinést v konvi od sedláka mléko. Jednoho dne, když byl můj bratr na řadě, se někdo schoval pod auto, a když se můj bratr vrátil od sedláka s plnou konví mléka, ozvaly se zpod toho auta tak příšerné mručivé a ječivé zvuky, že můj naprosto vyděšený bratr praštil s konví s mlékem a s řevem rychle utíkal pryč. Když potom z domu vyšla moje máma, vylezl jsem zpod auta a mazal opačným směrem. Podobně se nám vede, když chodíme s kýblem na „křesťanské akce“, abychom tam „načerpali“. Tohle satanu nevadí. On už čeká u východu a jako řvoucí lev ví, jak nás dohnat k tomu, že náš tzv. naplněný kyblíček odhodíme a vylijeme. A ještě k tomu ani kolikrát ve skutečnosti nejsme opravdu naplněni, ale jen jsme v citovém opojení. Proto také třískneme se vším v momentě, kdy se v nás objeví jiné pocity.

Jiné to je, když stojíme pod vlivem přítomného Boha. Kdo bdí a modlí se, ten nemusí upadnout do pokušení. Kdo ztratí živé vědomí Boží přítomnosti v různých okolnostech, ten tím také ztrácí plnost Ducha a plnost moci. Bude pro něj těžko možné, v takovéto situaci jednat duchovně.

Podívejme se na Elijáše, skrze kterého mohl Bůh působit v plné moci. Jak se jeho zmocnění projevovalo? V nejbezbožnější době, která tenkrát zrovna byla, se postavil před nejbezbožnějšího krále všech dob a řekl: „*Jakože živ je Hospodin, Bůh Izraele, v jehož jsem službách, v těchto letech nebude rosa ani déšť, leč na mé slovo.*“ (1 Kr 17,1) Elijáš se nenechal v žádné oblasti života ovlivnit hodnotami a cíli bezbožné společnosti. Elijáš stál v plné moci a odhodlaně pod svatým vlivem Božím. Co bylo tajemstvím tohoto svatého, neohnutelného, pevného a v Božím slovu mocného Elijášova zmocnění? Elijáš neviděl nejprve toho nejbezbožnějšího krále, nýbrž krále nebeských zástupů. Elijáš nestál nejprve před mužem, který by mu mohl něco zlého udělat, nýbrž Elijáš stál před živým, přítomným, a jednajícím Bohem. Elijáš vnímal Boha. Elijáš měl živé vědomí Boha. Proudly živé vody tekly z Elijáše,

protože on byl vědomě pod vlivem přítomného Boha. Elijáš byl ve své době nositelem požehnání a ty jím máš být dnes.

My si pomysleme: „Ach, kdybych měl takové sebevědomí a sebedůvěru jako Elijáš, tak bych také mohl předstupovat před lidi okolo mne a říkat jim, jak to vše vidí Bůh!“ Ale právě v tom je chyba! Tvoje sebevědomí tě redukuje na tebe samého! Tvoje sebevědomí může počítat a jednat jen s tvými omezenými možnostmi a tenhle početní příklad prostě nemůže vyjít! Co potřebuješ, to je vědomí Boha a důvěra v něj! To je biblická a živá víra: „Jsem si vědom Boží přítomnosti a věřím, že On učiní to, co zaslíbil.“ Co by se všechno v našem životě změnilo, kdybychom doopravdy věřili, že Bůh je tady? V každé situaci. Co by se všechno změnilo, kdybychom konečně uvěřili tomu, že Bohu není lhostejná žádná naše situace, ale že má v každé situaci nějaký záměr a cíl a chce v nás vypůsobit sílu, abychom mohli jednat? Pravá víra, nezčeřené vnímání Boha, pravé vědomí Boha by nás přivedlo do přiměřeného postoje vůči Bohu a my bychom v takovém postoji setrvali. Tento postoj by byl odevzdáním se z důvěry a svobodného přesvědčení Bohu, s tím souhlasem, že Bůh může působit na mě, ve mě a skrze mě. Pouze ve vědomém a přesvědčeném odevzdání se přítomnému Bohu můžeme jednat z plnosti Ducha. Ale bez Stvořitele budeš ty, stvoření, ve svém životě a službě brzy vyčerpáno.

Bůh sdělil Elijášovi, že zamýšlí uvést na zemi sucho, aby pohnul bezbožný lid k pochopení a k obrácení. To Elijáš bezbožnému králi vyřídil. Elijáš počítal s Božími sliby, s Boží řečí. Důvěřoval živému Bohu, že udělá to, co udělat zamýšlí. Jak mohl být Elijáš tak seznámen s Bohem a Jeho záměry? Byl Elijáš nějaký nadčlověk? Ne. Bůh říká ve svém slově: „*Elijáš byl člověk jako my, stejně podrobený utrpení.*“ (Jk 5,18) Elijáš byl stejně slabý jako my, měl také starosti, problémy, vnitřní a vnější konflikty a mohl ztratit stejně hodně jako my. Tak kde bylo to tajemství? „*Elijáš byl člověk jako my, ale když se naléhavě modlil...*“ Tajemstvím Elijášova působení a zmocnění byla modlitba. Jedna modlitba stačí, je-li

to skutečně modlitba! Bůh je vždycky přítomný, ale pravá modlitba se vědomě obrací k přítomnému Bohu a vědomě se Bohu odevzdává. Vedle mnoha dalších požehnání také pravá modlitba prohlubuje vědomí Boží přítomnosti! Praví modlitebníci mohou s Elijášem dosvědčit, že vědomí Boží přítomnosti ve všech situacích a za všech okolností je možné a dokonce i velice důležité!

Když poté Elijáš ztratil Boha z očí a vědomí Boha se utopilo ve vědomí problémů, bylo na dohled vyhoření, které Elijáš zažil. Jen ve vědomí Boží přítomnosti máme předpoklad, že budeme skutečnovat Boží vůli z Boží síly. „...*velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.*“ V modlitbě Bůh Elijášovi sdělil, že plánuje dobu sucha, v modlitbě poznal Elijáš, že Bůh chce z nebe seslat oheň a v modlitbě očekával Elijáš, že Bůh dodrží své slovo. V modlitbě také očekával Elijáš zaslíbený déšť. Všechno, co měl Bůh v plánu, doprovázel Elijáš modlitbou – to je ta cesta, jak zažít Boha! Tak nikoho neudiví, že se skrže Elijáše děly zázraky, neboť to, že Bůh koná divuplně své dílo, je pro Boha zcela normální.

Kdo vnímá Boha tak, jaký skutečně je, ten zraje ve zdravé bázní Boží; kdo klečí před živým Bohem, ten už neklečí před lidmi a hříchem. Mnozí dnes říkají, že není nutné bát se Boha. Ale proč se bojí před lidmi, když mají vyznat Boha? Proč jim srdce bije až v krku, když mají Boha dosvědčit? Bezduché mluvení. Bojí se lidí, protože se nacházejí v nepřiměřeném vztahu vůči Bohu.

Tvé sebevědomí tě redukuje na tebe samého. Nespolehej se na své sebevědomí, nebo budeš Bohem opuštěn v situaci, kdy to bude důležité. Staň se místo toho odevzdaným modlitebníkem, který hledá Boha a Jeho důvěrné společenství a Jeho vůli, a který potom také podle toho jedná. Žij ve vědomí Boží přítomnosti a nech tak celý svůj život prostoupit Bohem. Důvěra v Boha a vědomí Boha je klíčem k plné moci, jistotě a přesvědčení, které je potřeba k odvážnému vyznání Boha.

ZÁVĚREČNÁ POZNÁMKA

Milý čtenáři, věř tomu a spolehni se na to, že není nic důležitějšího než se modlit. Věř tomu, že Bůh chce v tobě a skrze tebe působit a že chce vyslyšet tvé modlitby. Pomysli na jedno: Kdybys byl jediným křesťanem na zemi, nezabýval by se Bůh tebou a tvými modlitbami intenzivněji, než jak to chce dělat i nyní. Bůh čeká ve své lásce a dobré vůli na to, až se mu v důvěře a ze svobodného přesvědčení odevzdáš, abys mohl konat Jeho vůli. Tím dáš Bohu možnost oslavit se žehnající ve tvém životě a ve tvé službě. Udělej si z modlitby svůj hlavní úkol, protože z Boha, pramene života, tečou proudy požehnání do všech oblastí života.

Mluv na téma modlitba ve svém sboru. Co všechno by bylo možné, kdybychom jako církev opět rozpoznali Boha a dali Ho do svého centra, a tak Ho také uctívali. Co všechno by mohl Bůh činit v nás a skrze nás a s námi, kdybychom jako církev pokročili k hlubinně možného modlitebního života? Odpověď zní: Probuzení, Posvěcení, Evangelizace!

NÁVRH

Uskutečni ve svém sboru modlitební týden, kde budete každý den probírat jednotlivé principy modlitby a na modlitbách je budete uvádět do praxe. Bůh říká: „*Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem.*“ (Jr 29,13)

PŘEHLED ZKRATEK BIBLICKÝCH KNIH

Knihy Starého zákona

Gn	Genesis (1. Mojžíšova)
Ex	Exodus (2. Mojžíšova)
Lv	Leviticus (3. Mojžíšova)
Nu	Numeri (4. Mojžíšova)
Dt	Deuteronomium (5. Mojžíšova)
Joz	Jozue
Sd	Soudců
Rt	Rút
1 S	1. Samuelova
2 S	2. Samuelova
1Kr	1. Královská
2 Kr	2. Královská
1 Pa	1. Paralipomenon
2 Pa	2. Paralipomenon
Ezd	Ezdráš
Neh	Nehemjáš
Est	Ester
Jb	Jób
Ž	Žalmy
Př	Příslaví
Kaz	Kazatel
Pís	Píseň písní
Iz	Izajáš
Jr	Jeremjáš
Pl	Pláč
Ez	Ezechiel
Da	Daniel
Oz	Ozeáš
Jl	Jóel
Am	Ámos
Abd	Abdijáš
Jon	Jonáš
Mi	Micheáš

Na	Nahum
Abk	Abakuk
Sf	Sofonjáš
Ag	Ageus
Za	Zacharjáš
Mal	Malachiáš

Knihy Nového zákona

Mt	Evangelium podle Matouše
Mk	Evangelium podle Marka
L	Evangelium podle Lukáše
J	Evangelium podle Jana
Sk	Skutky apoštolů
Ř	List Římanům
1 K	1. list Korintským
2 K	2. list Korintským
Ga	List Galatským
Ef	List Efezským
Fp	List Filipským
Kol	List Koloským
1 Tes	1. list Tesalonickým
2 Tes	2. list Tesalonickým
1 Tm	1. list Timoteovi
2 Tm	2. list Timoteovi
Tt	List Titovi
Fm	List Filemonovi
Žd	List Židům
Jk	List Jakubův
1 Pt	1. list Petův
2 Pt	2. list Petův
1 J	1. list Janův
2 J	2. list Janův
3 J	3. list Janův
Ju	List Judův
Zj	Zjevení Janovo

DŮLEŽITÉ INFORMACE NA ZÁVĚR

Možná máte také zájem o evangelizaci u vás? Nebo byste rádi, abychom zvěstovali Slovo Boží ve vašem sboru? Rádi vás navštívíme a bude-li to Bůh chtít, uspořádáme u vás evangelizaci. Chcete-li nás pozvat, prostě nás zkontaktujte!

Kornelius Novak

Misijní aktivity evangelisty Kornelia Novaka v České Republice organizuje a zaštiťuje pod názvem „Misie Jonáš“ občanské sdružení:

VINICE CHEB, o. s.

Přátelství 10, 350 02, Cheb

Telefon: 602 146 392

e-mail: vinicecheb@cbbox.cz

web: www.vinicecheb.cz

Petr Novotný, předseda

Tuto službu je možné podpořit i finančním darem na číslo účtu:

107-483020267/0100 Komerční banka, pobočka Cheb

variabilní symbol **111**

Pokud nám poskytnete kontaktní údaje, rádi vám vystavíme potvrzení o daru.

Podpůrným projektem misie Kornelia Novaka je internetový prodej (E-SHOP) křesťanské literatury na internetové adrese: www.vinicecheb.cz.

Kornelius Novak

0049 (0) 7353/248914

0049 (0) 172/2348968

novak.kor@gmail.com

Kornelius Novak

PRINCIPY VYSLYSENÝCH MODLITEB

Modlitbami k probuzení

2. revidované vydání

Vydalo VINICE CHEB, o. s., v rámci projektu Misie Jonáš 2011

Obálka a grafická úprava: Robert Prokopec

Tisk: Tiskárna Jedlička, Orličky

Překlad 1. Vydání: Eliška Javornická

Překlad 2. Vydání: Petr Novotný

Neprodejné!

Modlení je třeba se naučit! Mně osobně trvalo dost dlouho, než jsem pochopil rozdíl mezi jedna plus jedna a jedna krát jedna – to není, jak známo, jedno a to samé. Ani u Boha není jedna plus jedna a jedna krát jedna to stejné. Modlení je tak jednoduché, ale je třeba se to naučit. Zažíváš 100% vyslyšení tvých modliteb?

Tato kniha ti chce odkrýt biblickou cestu k fantastickému, úžasnému modlitebnímu životu, kde bude platit „záruka vyslyšených modliteb“. Bůh nám zjevil principy, podle kterých se máme modlit, a pokud se těchto principů budeme držet, budeme ve svém životě zažívat Boha v celé Jeho nádheře a slávě, v našich životech začne probuzení a bude se dále šířit skrze jednotlivé modlitebníky!

